

nikdy neprešlo jazykovou korektúrou

Varovanie komory duševne zdravých ľudí, ktorí chcú strážiť zdravie a svoje stavy iba pre súkromie:

Toto je dielo Milana Kališa!

Starý singel: Paríž 2012

Pomysli si na mňa, ak budeš mať rovnaké problémy ako ja, kdekoľvek si, každý má právo na pokračovanie! **Alebo vytukaj duševné „155“ a kedykoľvek pri čítaní tohto diela zavolaj naozaj blízkeho človeku, lebo blízky človek je každodenný dar.**

Všetko, čo vydržíš, sa ráta. Akokoľvek.

VYDRŽ.

Starý vtip (ktorý mi povedal môj brat) pre PhDr. Petru Klastovú Pappovú, PhD.

a MUDr. Vladimíra Žabkaya:

„Vieš aký je rozdiel medzi psychológom a psychiatrom? Psychiater má kľúče...“

(mozog človeka v štádiu rozkladu alebo d'alsieho dozvedania sa o pravidlách štruktúry spoločnosti, pretože:)

Strana A: Non

Strana B: Merci

Non

Deň bol (je) ako každý iný, ženy vyzerali rovnako a muži chceli to isté, bol som v Bratislave, stál som v Bratislave, niekde na Nobelovej, a čakal som na šesťvalcový starý štátny Passat s päťstotisíc kilometrami.

Mám rád také autá, ktoré držia, pričom všetkým veľkým podnikateľom by sa asi už rozpadli. Ale proti podnikateľom nič nemám, škoda, že musia hrať stále rovnaké hry o prežitie, chcem len povedať, hry o chlieb, ktoré hráme všetci – pokiaľ nie sme deti slz Zeme.

A tak čakám, a vidím ľudí na zastávke - na spomínanej Nobelovej. Pýtam sa, či som sa niekde posunul za ten jeden rok, čo som uvidel pracovné súkolesie, bratislavských policajtov, minimálne jedno (ďalšie) kasíno, a absolvoval ďalších tristo masturbácií.

Nie, neuvidel som nič nové, a pravdu povediac, nezašukal som si tak, ako som si už niekoľkokrát asi mal, ***lebo sa dokážem iba milovať, a to že je v tejto vete určitý ľudský rozpor je snád' jasné, nie?!***

/Týmto ťa zdravím Xxxxx Xxxxxx, a ďakujem za fantastickú (?) – v podstate milostnú - noc, ktorá nespadá do vety predtým, (aj) ty - len - vieš, čo všetko vie zachrániť život, a čo všetko ho berie preč, ale táto uletená práca bude o inom – stále o inom!/

Nominovali ma do Paríža ako trojku našej výpravy, ako som uvidel modrý Passat s prvotnými xenónovými svetlami, neviem o tom.

Áno, už som chytený... – som ten, ktorého dosadzujú do štvorčeka (ak vyhrá na okamih ten štvorček), alebo ešte horšie: som ten, ktorého jeho vnútro sabotuje ako každého, ktorý má meno určené masou, ktorá určuje trendy v hrách o „mužov a ženy v čiernom, mužov a ženy umenia, mužov a ženy, ktoré tvoria intelektuálne skupiny v správe informatizácie“, aby zabudol, aby zostal slepý...

Som veвериčka, ktorá je banány a honí si chvost. Čo je lepšie?

Vtom mi padne zrak na vysokú krásnu blondínu, *kráča a ani Boh vo mne nevie kam...: mám sa zase chuť pomodliť sa, ale nikdy som to nevedel.*

A tak nemám ani jedno vajce.

Moje vajcia mi zjedli muži, ktorí sa tiež modliť nevedia. Čo už, aj toto je tak, ako to je, a kašlem na oficiálnu literatúru, ktorá je v najlepšom prípade vzdelaná kurtizána ľudskej duše, oficiálna literatúra vždy kašlala na mňa.

Hurá, žiadna kosť mi teraz nepraskla!

Pretože si to ty, *a ty vieš – kto* - píšem teda ďalej:

...

Nasadám do auta, šofér sa na okamih pomýli, zamieri si to na parkovisko, medzi všetky ostatné bratislavské autá na Nobelovej, no ihneď vycúva, a pokračujeme **na ceste pre cestu za cestou** vyzdvihnúť kolegyňu, ktorá je matka dvoch detí.

Mám rád inteligentné mamičky. *Čo je lepšie?*

Len takej spraviť tie dve deti.

Idem teda ďalej, keď nasadá do auta, presúvam sa na zadné sedadlo.

Raňajšia Bratislava - *pokojný* najväčší slovenský rybník.

Opäť viem – na chvíľku – všetko, a tak zase nemám nič viac, ako to všetko, čím chcem povedať, **že nemám nič viac ako cestu do Paríža!**

Čo je to všetko v mojom prípade a v prípade takých chlapcov, ktorí si svojou hlúposťou odstrelili minimálne tri ženy, ktoré ich naozaj chceli milovať?! (*Môžu to byť všetky, ktoré chceli milovať?*)

Kto napraví tieto škody, ak už nie Paríž?!

Američania ho volajú: hlavné mesto Európy – lenže odpusťme Američanom, ktorí žijú v dodanom komforte a objednaných pozíciách vo všetkých spoločenských samoobsluhách. Vždy zjednodušovali.

Aj ja som polovicu svojho života zjednodušoval.

Aj ja som už bol – minimálne raz – slovenský Američan. *Čo povedať?*

Práve som zabudol na zastávku na Nobelovej, ako nasadla do auta moja šéfka. Viac férová, ako neférová, a to jej nepotrebujem lízať zadok. Ona si ho občas líže aj sama.

Všetci si ho občas lížu sami.

Aj ja si ho občas lížem sám.

Podľa toho, ako slovenské právo prikáže – si všetci teda lížeme zadky.

Mám rád slovenské právo... Existuje niečo viac, ako právo ženskej pošvy a mužského penisu? Lepšie povedané: všetky tie naše práva *pičí a kokotov*, jednoducho iba sú. Povedia vám, že ide o umenie, o vedu, o prachy – ale v skutočnosti ide stále iba o to isté. A ja tomu neverím, pretože práve prechádzam slovensko-rakúsku hranicu.

Zase o tom neviem, iba vtom žijem.

Ako hovoria nikdy neocenení dobrí herci:

„Iba sa nám to stalo, a tak sme vtom teda hrali.“

Chlapci a muži, nám sa už stalo toľko vecí, že niektoré dievčatá a ženy by boli smutne vlhké – a zdravá väčšina by aj tak iba odvrátila tvár.

Hej, zdravá väčšina, hry o presadenie, a hry bláznov sú tie isté, počujete: tie isté!

Takže čo?!

V aute nikto nespí.

Len mama dvoch detí v noci musela vstávať k malej dcére, a ja jej vlastne aj pozitívne zavidím.

„Potrebuješ pracovnú energiu, zaslúžiš si ju...“ – nepomyslím si, ale tak to bude v Paríži, matka v práci si zaslúži veľa pozitívy a slovenský štát je kto?

Matky a otcovia, tí, ktorí si zaslúžia deti, ktorí ich odrodili a splodili viac inteligenciou a rozumom, ako chcením všetkého ostatného, vitajte, ale tento uletený blog-kniha (písanie ako záchrana, ktorá príliš nevychádza) vám bude slúžiť len ako informácia...

Ale ani toto sa nedá súdiť, plodenie sa nedá súdiť – povedal kto?!

Vidíte, aké myšlienky ma prepadávajú v úvode cesty do Paríža!

Šešťválec si pokojne pradije, a ja sa opieram o zadnú opierku, dávam si pás, ako do auta nasadá šéfka. Posádka kompletná.

Nie som smutným, nič necítim, pracujem pre Slovensko, aspoň raz idem reprezentovať nejaký skutočný tím, čo na tom, že sú v tom dve ženy a ja?

Hm, len teraz, čo je moje skutočné ja, keď sa pozerám na jednu, aj druhú, viem, že budem hľadať vo mne iba všetko, čo už raz môj mozog obsiahol, len to je znak existencie, ktorá sa nepýta sa rozsudok - každý je tým, čo vie!

Hm, len na to potrebujete, *aby tie dve ženy boli viac férové ako neférové. Bodka.*

Lenže čo je to ženská férovosť?! Bodka. Aha, tak teda otáznik a výkričník...

Šofér, ďalší slovenský štátny zamestnanec (len ako ja...), vykladá ženám batožinu, svoju si vykladám sám.

Koľko ľudí vidím?! Na letisku – v blízkom cudzom štáte, s cudzou rečou, ale často s rovnakými emocionálnymi pochodmi *v ľud'och...*

Koľko vrstiev ega mám v sebe, keď uvidím prvú „hviezdnu“ Rakúšanku?

„Viem niečo o ženách, ale veril by som na spev ženy, ktorej budem rozumieť, keď mi bude rodiť syna alebo dcéru... v jazyku, ktorému budem rozumieť aj bez slov!“ – pomyslím si, ako si pomyslím na všetky deti, ktoré som už mohol mať... ako uvidím nejakého muža vedľa *hviezdnej* rakúšanky. Prvej rakúšanky na letisku.

Čo sú zač tieto ženy, ktoré bez milosti berú synov matkám. A dcéry otcom...

Vždy ich obháji muž, ktorý bude s nimi! Len ak nikoho nakoniec nenájdu...

Ešteže letíme AirFrance.

Každá letecká spoločnosť má svoje pravidlá, len stroje sú často tie isté, len premaľované s logom dopravcu, ktorý si platí za servis.

Tak obyčajná myšlienka, takže som zase v niečom pochopil „svet letiska“.

Spomeniem si na svet môjho deda na chate, a na jeho kufor plný nikdy nevydaných kníh, napísaných perom, ktoré atrament ešte nevyschol. Niečo z toho musela čítať aspoň moja babka, inak by som tu asi nebol...

A táto myšlienka ma vyslobodzuje, ako stojím v rade na kontrolu, už po ček-ine (check-in pre anglofilov, ktorí chcú veriť v inú spoločnosť, ktorá je aj tak *taká istá...* keď príde na „rozhrešenie“):

Rozprávam sa s kolegyňou, a zľahka jej opisujem môj dvojmesačný pobyt v Toronte, kde som mohol uvidieť po prvý raz skutočný veľkomestký život, ale neuvidel som, lebo som kradol z obchodov pornočasopisy, a minimálne raz si ma všimol predavač. Mlčal. Aj ja som mlčal... Vtedy som odišiel z kanadského veľkého novinového obchodu, a donekonečna používal iba ten jeden pornočasopis, ktorý som vtedy ukradol...

Stratil som ho niekde po ceste z Kanady.

A ešte som mal tú drzosť si po tých dvojmesačných večeroch – ako som býval u vyštudovanej farmaceutky – „drzosť“ čítať pseudonáboženské dielo oblečené do gýčovitého zeleného obalu:

Volalo sa *Hľadanie svätého grálu*.

Myslím si, že som ho nepochopil, lebo som napísal iba Črepy 20. storočia (ISBN 8096772104).

Bol som ***teda ďalší*** slovenský chlapec, ktorý sa po prvýkrát na ostro zahral so svojou dušou - v Kanade, lenže pozor, tak ako moja šéfka, *aj Kanada je viac férová, ako neférová! Máš čo máš.*

V každej krajine sú pravidlá na všetko/pre všetko, a každá krajina si ich inak nastavuje *podľa niečoho iného, ako čím si a čím chceš byť.*

Nastupujem na paľubu, stroj nespoznávam, ale ide o Boeing. Je mi totiž ukradnuté, v akom stroji sa veziem.

Nie som nervózne, keďže prednášku za Slovensko má šéfka, vôbec necítim jej obavy, nepomáham jej energiou, viete, neviete, možno by som ju chcel aj milovať – aspoň na jeden deň aktom dospeljej lásky – najmä bez lásky, ak by mala o dvadsať menej, a možno by som ju prekotil aj tak, tým svojim spôsobom – ako to vlastne robím práve teraz, *alebo nerobím?!*

(Čo si myslíte, čo by som asi tak v posteli vyviedol *týmto píšucím spôsobom?* To, čo všetci, ktorí vám prešli do náručia... a číslo poznáte len vy...) Pretože aj vy, aj ja občas hovoríme vety, ktoré len musíme hovoriť.

Letušky sú mi ukradnuté, emócie zo mňa nachvíľku odišli.

Konečne neviem o sexualite, ako sa dozvedám o svojom strachu z tohto letu – som ako ženská... ktorej by som to kedykoľvek urobil – ak by pomohla!

Hm, bojím sa po prvý raz, že spadnem... pričom už som letel asi tak dvadsaťkrát... a šesťkrát sám.

Ak by život nebol o tom, koľkokrát letíte sami, však!

Vyťahujem Možnosť ostrova v českom preklade, a hneď po štarte sa pokúšam pokračovať v čítaní... Ono to ide, až pokým okolo neprejde o čosi vyššie postavená Francúzka... viete, čímisi vyššie postavená, a už je mi tri-päť, či mi vôbec niekto rozumie (myslím si to, tak asi to bude pre tentokrát pravda).

Knihu odložím, zapozieram sa von oknom, ale nevidím nič viac, ako ďalšie oblaky. Tento raz som nad nimi – zvyčajne pod nimi. (*Ach, stále rovnáka štruktúra písania...*) Slnko neriešim, ak ono nerieši mňa...

Som muž, a toto je ďalší deň, kedy na to neprídem.

A vedľa seba vidím cestujúcich, ktorí si zaplatili.

Personál, ktorý je v práci, nevie nič o mne, a ja neviem nič o sebe. Som ako každý cestujúci, ktorý naozaj iba cestuje, a jeho cestovanie odomyká niekto iný, keďže duševný šoférsky európsky preukaz som stratil... (a raz mi to v Paríži bude pripomenuté...)

Týmto zdravím Róma, ktorému som zaplatil za prostitútky päťdesiat euro, a preto sa to skončilo ešte zábavnejšie, však Vera (mám ťa rád!)?!

Och, údajne riešim teraz iba seba, takže Milan 1 až Milan 10 sa rušia, a pokračuje už iba Milan 15:

Neviem, čo nového napísať, keďže väčšina sveta už bola napísaná, tento let je však niečím nový, keďže aspoň niečo v čase sa nedá zahodiť, ani kúpiť naspäť!

Varujem vás, duševný poker, a duševný šach vás naučí veľa vecí, ale ak máte prehrať, jednoducho iba prehráte – a tým som zase napísal viac, ako *môžem* znieť v metafore, ale aspoň tak, že *môžem* byť stále považovaný za toho, za koho som považovaný...

Nie som domýšľavý, ak nemám byť domýšľavý?!

Som domýšľavý, ak nejaká ďalšia žena po mne hodí pohľad, muž – najbližšie – v druhej rade – napravo v rade 19... si zvesí veľké čierne sluchádky, to okolo prechádza letuška, bol to jej pohľad na mňa, a ihneď aj na toho muža:

Po francúzky mu hovorí:

„Tu je to zakázané...“

Postavím sa, a ako prvý za let mierim na toaletu, musím sa však spýtať *veľkej letušky*, aby som trafil.

Potom si s tým mužom naspäť nasadzujeme sluchádky:

On naozaj tie veľké, ja tie malé – čiernučké HTC.

O nič nejde, letuška prechádza okolo, mlčí, sme na ňu dvaja v tom, čo milujeme chlapčenskou láskou k predmetu - k objektu a k subjektu zároveň.

Upozorňujem, len si píšem, som mimo:

Viete, nevíete, viete, nevíete – vyťahujem si mobil, a púšťam si Davida Bowieho a jeho Heroes, celú šesťminútovú verziu... a potom prechádzam k jeho albumu z roku 1979 Lodger, ktorý mi stiahlo z originálu do počítaču v čínštine, čo neriešim (zdravím Teréziu Golasovú, kvôli nej to však nie je).

Všetky dievčatá, ktoré mi zobrali preč *toto lietadlo*, zdravím vás z *toho lietadla* do Paríža. Ženy sú zábavné, ale každá vie byť *jemná kurva*, aj tá najsvätejšia, a vtom je len ďalšia záhada pravdy o Bohu ženskej pamäte prírody a mužskej pamäte poznania a víťazstva v evolučnej stratégii.

Češť ženám a mužom, ktoré/ktorí žijú pre niečo iné, čo dokážu nazvať samé a sami vo svojom živote. Len neviem koľko ich vlastne poznám.

Počúvam hudbu, let je čistý, žiadne turbolencie.

Čo dnes chcem, čo dnes môžem dostať, a čo nemôžem?!

Toto je teda život, ako dostávam jedlo, kávu a vodu, ktoré si pýtam po zásahu kolegyne:

- Mal by si to niečím zapíť, veď sa spýtaj...

Medzi ženami, ktoré majú deti a ktoré nie, bude, bohužiaľ, vždy rozdiel. A navždy bude i rozdiel aj v tom, či *svoje* milujú – a čo od lásky k nim chcú!

Láska matky a pravda otca! Čo viac je, ako si spomínam na svoju matku, ako mi žehlila všetky veci, ktoré mám na palube...

Pozri, milujem ťa, ale už mi nikdy nehovor, že ak nebudem *dobrý* (*nezaujíma ma definícia tvojho dobra, zaujíma ma iba tvoja láska a moja láska k tebe*), tak mi zvýšiš dávky liekov. Viem, že som bol vtedy (keď ma zatkli a vyhodnotili ako nebezpečného) *ten zlý* (***všetky tie drogy, a všetká tá neúčasť...***) ale prosím, o tom je život medzi mužom a ženou v akomkoľvek postavení?!

Aj tak vždy zavolám!

Je ťažké nezavolať žene, ktorá ako osemnásťročná prelúskala filozofiu, ktorú dnes nemajú absolvovanú ani tí, ktorí zomierajú /alebo zdochýňajú. Áno, a o tom to je:

Ľudia sa skutočne diela, mama, ako sedím v lietadle, a počúvam *Don't look back in anger*:

- môžeš iba zdochnúť alebo zomrieť, v tom je pravda ľudského rodu. Amen.

Napadá ma ďalej, ako sa mení pieseň... až k piesni *Red Money*:

Umenie zomierať?!

Pokým nezomriete, je to asi umenie – povedia vám.

A povedia vám, keď zomierate a trpíte:

Ste to len vy. Aký bol váš životný boj?

Vy ženy, ktoré trpíte v recyklačných zariadeniach spoločností, kurvy, ktoré z vás urobili, ak by som mohol, aj za vás by som zapálil sviečku, lenže ja patríam k tej strane, ktorej je potrebné zapáľovať sviečku.

Keď budem ten, kto môže zapáliť niekoho iného sviečku... – skladba končí:

Zahajuje sa klesanie na letisko Charlesa de Gaulla.

Pripútam sa ako ľudský automat, *keďže som prehral svoju cestu*, to len za chrbtom stojí letuška, a ja si ju všimnem až vtedy, keď som pripútaný.

Som používaný len tak, ako sa zaplatí. **Koľko platí štát, koľko Boh štátu, a koľko zoberie... diabol toho istého štátu a všetci jeho služobníci?! (Poviem: ostatní a aj tí, ktorí zostali uzavretí iba v biologických súdoch, o čom všetkom človek je a môže byť – stále dokola...)**

Nedá sa mi zasmiať. Nedá.

Cvak v hlavičke. Nemôžem sa k nej otočiť. Nevzrušuje ma, pristávame. *Práve ma nevzrušuje nič bohovské*, aj strach mám vypnutý. Okomentoval by som to, ale toto sa nedá okomentovať. Čo mám *práve*?

Ešte aj v lietadle vidím *iba štyri steny tam, kde kedysi boli dvere* (hoci reálne tu žiadne nie sú, mám *tie štyri steny*)!

Spomeniem si na radosť, ktorú som kedysi cítil iba za to, že žijem.

Prečo si teraz, ako sme pristáli v Paríži, ako sa postavím zo svojho sedadla 19C, už nedokážem všimnúť žiadnej peknej ženy? Prečo mi žiadna nehovorí nič, čo by stálo za nejakú projekciu v mojej duši?!

Koho dušu v Paríži budem používať, na akú púť sa to vydala?

Nie, som to stále ja, len si niekedy nebudem istý:

„Haló, počujeme sa?!“ – pýta sa niečo zo mňa, a ja sa pozriem na svoju šefku, tá však ku mne svoju hlavu neotáča, to len moja kolegyňa - so zabehnutou rodinou – sa na mňa usmeje, lebo si *asi* všimne môj vyplašený pohľad – ktorý – ak by však ľudia vedeli – patrí iba mne! – zo mňa – vo mne – a tak stále dokola:

Áno, áno, pomyslím, **že to mám**, ale nie, stále nie, nie, nie, nie, ako sa ešte aj pri vystupovaní vo Francúzku roztáča „detská“ Zlatá zbrána pre moje vnútro, pre všetko, čo stretnem:

Pravda sa ukáže! – verím tomu, asi preto som tri dni pred odjazdom do Paríža dostal v noci takmer infarkt... srdce skákalo rôznorodo, a tak som s kamennou tvárou iba vstal z postele, a dal som si o tri štvrtiny väčšiu dávku liekov ako zvyčajne.

- Kde som to? – nespýtam sa sám seba, pretože zrazu viem: som vo Francúzku!

Ešte nič z tejto krajiny nevidím, letisko je príliš veľké.

Šéfka si ide kúpiť kávu, myslím, že potrebujem dajakú kolu, najlepšie s klasickým cukrom, teda s dajakým glukózovo-fruktózovým, nuž, žart je ten, že... pracujem:

Snažím sa vidieť, čo som *ešte nevidel*, len teraz si nespomínam, čo som *ešte nevidel!*

Neviem, ktorá žena je Francúzka a ktorá cudzinka, pravda, podľa farby pleti by som mohol súdiť. Teraz, nasadajúc do autobusu, s kávou v plastovom obale, keďže kolu v kaviarni na letisku nemali, veď mi bolo povedané mojou klinickou psychologičkou:

...iná kultúra... iná kultúra....

...si spomínam, že?... že?... že?... ach, Petra (alebo ktorákoľvek žena, ktorá žije normálny sexuálny život), dočerta:

- tá francúzka predavačka bola fajn, a keď nemám teda skutočný sex (v ktorom aj tak o nič nejde, *aj on iba je, aj on iba je*, ako to bolo s tebou, Ivana...), potrebujem aspoň taký úsmev, aký mala ona - napísala mi na plastový pohárik moje meno veľkou čiernou fixkou „**MILAN**“ ...

...ach, to ma len jedna biela francúzka presúva k čiernej francúzke... ktorá mi podáva naplnený plastový pohár, ale nie, nie – nie:

Veď to už stojím pred autobusárom, snažím sa spomenúť si na jeho tvár v priamom prenose, ale ihneď zabúdam, avšak nepochybne, určite si ho niekto z cestujúcich priradil ku svojej *nejakej projekcii* zo svojho života... šedej, alebo akejkoľvek farbe dúhy, ktorá je v každom štáte na svete rovnaká, a teraz...:

Koľko jestvuje krajín, kde nikdy nevyjde dúha, a čo za to majú, ak toto nemajú?!

Spomínam si, ako sedím v autobuse:

Tá čierna francúzka vyzerala ako (ďalšia, prvá, posledná, bez poradia?) duševná policajtká, keď sa ma spýtala s veľkými koňskými zubami, ktoré možno vedia milovať, a možno nie – asi podľa toho, koho a ako a prečo:

- Ako sa cítite? – anglická francúzština, alebo francúzka angličtina, som zmätený?!

- Fajn, Fine... – ani neviem, čo poviem. Že Fine... som chcel povedať po anglicky, a vyzneje to ako... *excuse, i can't speak french, you know, look, i'm just Slovak boy who forget to be Slovak man in the mean time.*

Jej úsmev bol trpkco zábavný, a tak teda aj môj.

Mám pocit, že som ihned' mimo. Mimo čohokol'vek.

—

Spomeniem si, ako **teda** (tvrdý prízvuk v mojej duši) sedím v autobuse, že som si práve zase spomenul na čosi, čo sa stalo len pred chvíľou, vzápätí si **spomeniem** na ten plastový pohár s kávou – stále doplna zaplnený, ktorý som si vsunul do obalu štátneho laptopu, kúpeného za európske peniaze.

(Myslím na to, že sa mi môže rozliať? Ako keby som si *myslel*: nie, nemôže... takže sa nakoniec rozleje, našťastie mi nezaleje nič dôležité).

Škoda, **opät' čosi** vo mne nedokážem zastaviť, a len prilievam olej do ohňa:

Nemyslím si, že si tu niekto váži európske peniaze, každý by ich iba chcel mať (aj ja):

Ach, stojíme pri prvom terminále, kde, nikto nevie prečo, vystupuje z autobusu akýsi Talian, prepáčte, iba ma napadne, že Talian. Jednoducho tak vyzerá, a ja sa nemám prečo smiať, lebo niekoho práve súdim iba podľa toho, ako vyzerá. Viem o tom, ale nič to so mnou nerobí, mlčím, konečne sa začnem obzerať po ľuďoch, potom sa pozerám cez okná autobusu – prvé čo vidím z Paríža je akási moslimská periférna časť.

Aj tu žijú ľudia, aj tú vedú vojnu o nohavičky, o všetko, o čo ženy a muži môžu bojovať, aj tú prvých pošlú zo životného bojiska **preč** tých najzvláštnejších...

Áno, novodobé francúzky... zatiaľ vás nikde nevidím:

Pretože - neverím na novodobé francúzky, neverím na nové technológie, tak sa kľudne klamte ďalej, a všetci správcovia systému vylízte mi gule, aby som pri každom novom honení klesal nižšie a nižšie do svetového duševného kolesa, aby ste mi mohli kradnúť všetko, čo je vo mne... zo všetkých snov... a zo všetkej percepcie, ktorú vlastní **môj príbeh!**

Pretože už mám svoj vlastný príbeh!

Pretože každý, kto číta túto knihu, má svoj vlastný príbeh! A len niektorí rozumejú, čo to znamená, že žiadna autorita nemusí nikomu v dospelosti vysvetľovať, že ľudia chcú za istých podmienok stále len to, čo im podmienky nanúti. Opakujem sa? Samozrejme, opakujem sa pre všetkých, o ktorých povedali, že nemôžu, mimochodom, akokoľvek, pre mňa aspoň v niečom **vždy môžete v tom**, v čom už nemôžete, lebo je to vo vás zlomené!

Zlomený, alebo vinný, a návrat k podstate človeka je tak ťažký:

Vidím prvý novinový stánok, a viem, že aj ten, tá, ktorá sedí vo vnútri vlastní čosi nepredajné!

Pozriem sa ihneď na šéfkú, potom na kolegyňu, ktorá sa usmieva, a je to skôr úprimný úsmev. Cítim to, dúfam, že ma môj inštinkt neklame, lebo keď som tým, kým naozaj som, inštinkt ma neklame!

„Ktorá pravda v autobuse zvíťazí, ak šofér urobí svoju prácu, nikoho zo svojej pravdy nevyruší, a žiadna nezomrie...“ – a zrak mi padne na dvoch pomerne zanedbaných mužov, sediacych nad „rusko-pôsobiacych“ dievčatami.

„Rozprávajú sa po rusky, ale kto ich v takomto tínedžerskom veku pustil do sveta?!“

- je jedno, kto im to vlastne platí, teraz sú to už iba ony dve a ich odvaha, skutočnosť, povaha, charakter a všetky vlastnosti, ktoré získali... od všetkého, čo stretli, a čo ešte z toho všetkého dajako nestratili... hoci na tieto vety sú ešte primladé, aby ich pochopili tak, ako ich možno chápeme ja – a šéfká – a kolegyňa... aj keď ony tiež o mojich vetách nevedia!

Hej, nakoľko si vážite – teraz – tých, ktorí vám zaplatili?!

Hej, nakoľko si vážite tých, ktorí prisúvajú a odsúvajú vaše stoly poznania a búchajú na dvere pred zaspávaním?!

/

Kto vie, kto sa stará, kto sa o tie vety postará, ak nie ja?

/

Dvaja chudobnejšie oblečení muži sa na mňa zapozierajú a strhnú môj pohľad z dievčať na seba.

Nesúložil som s nimi v predstavách!

Nie, prosím, mladé slečny, vyhýbajte sa mi v predstavách, mám plesnivé obidva nechty na palcoch pravej, aj ľavej nohy. Jedna je modrá pleseň, druhá je biela pleseň. **Takže tak.**

Ktorá z nich ešte nevie, *že každé právo života sa dá zlomiť*?!

Už pokračuje len život tela, ktoré mám, ktoré máme, ktoré máte...

Nepochybne, som pomerne už zvyknutý na hocičo, takže nie som prekvapený... že vidím na francúzskych uliciach tváre, ktoré by mohol namaľovať Michal Kučerka.

Michalovi nepatrí táto kniha, Michal má svoju, ale k nemu sa ešte dostaneme:

A práve si spomeniem, že mu dnes zavolám, keďže on žije v Paríži už dlhšie... a ponúkal sa sám od seba, že by nám mohol pomôcť, čoho som sa chytil... a nie žeby by som ho chcel zneužiť, len využiť jeho parížskeho poznania pre ženy, ktoré sú so mnou.

Taký som, a taký by som bol pri tej, ktorá by ma mohla milovať, ak by všetky ľudské rieky netiekli v protismere.

„Och, chlapče, máš svoje úlohy, splň ich... a potom máš voľno, tak ako každý, ktorý má nejaké úlohy... ako ty.“

„A keď ich nesplním?“

- Chceš mať vlastnú rodinu? -

Neplním.

Prečo sa mi chce smiať? Ideme po parížskej diaľnici, a ja nikde nevidím staršie auto, aké mám odstavené na parkovisku v Dubnici.

Francúzka výroba, ale nie som otrok svojho auta, ak auto nie je zase otrokom mojím, pokiaľ mi slúži – žijeme v akejsi pohyblivej symbióze:

Nie, nemám narodeniny. Ani tie francúzke, mimochodom. Načo by mi boli?!

Nie, nemám žiadnu ženu, ktorá by mi doma strážila zadok, mám len tých, ktorí si čítajú Starý Singel – Paríž 2012.

Hm, neviem prečo, ale želám vám pekný deň v rámci možností, ak pre vás môže niečím byť pekný, veď o čo ide, keď sa pozerám... kam sa to *teraz* pozerám?!

Neviem, kam sa to pozerám a zrazu si nič nepamätám!

To sa na mňa zapozerá: *jedna z nich*, malá blond'avá Ruska, nechcem jej telo, nechcem jej dušu, možno by som iba chcel... vedieť jej životný príbeh natoľko, aby som pochopil dušu Aglaje a Nastasie (z Idiota od F.M. Dostojevského) tak, aby mi bol bližší duch ruského človeka na takej hranici, kde už žiadne národy nejestvujú...

Och, lenže to sa na mňa zapozerá len druhý chudobno oblečený muž, hm, asi budem vďaka matke oblečený pomerne dobre aj na parížske pomery, pravda, ide vždy o to, aké pomery uznávajú, vyznávajú, chcete, nechcete, hm, len či celkom viem rozlíšiť materskú lásku od lásky ženy, ktorá vo vás vidí nejaký potenciál, a chce na vás hodiť nejakú rodinnú správu:

Žiadny strach, nikde takú ženu nevidím, *takže v týchto okamihoch ju zase môžem vidieť všade...*

Je to úbohé:

„Kto je úbohý?“ – ozve sa vo mne hlas, ako sa presuniem od muža k druhej mladej Ruske. Stále žiadny sex vo mne, a tak sa vraciam ku bratislavskej kolegyni s dvomi deťmi na spoločenskom slovenskom konte.

Konečne si *zase môžem* plnohodnotne obzerať konglomeráciu Paríža, ako sa blížime k centrálnemu Parížu, teda k vajíčku, ktoré *centrálny Paríž* tvorí na mape.

Všetko je odznova, žijem ďalší deň – a konečne o tom viem, konečne cítim svoje srdce, ako keby bilo samo za seba a nie pre mňa, tak si skáče:

Kto to je, kto mi to celkom odznova robí?

Myslím si: ja to nie som, niekto mi zobral srdce a robí si s ním, čo chce.

A potom sa pozriem na prvú centrálnu uličku, a padne mi zrak na detský kočík, ktorý tlačí francúzsky otec, a čosi ma buchne – zvnútra – v hlave: vitaj v hre o deti, vitaj v hre o všetko, čo si kedy chcel.

Takýto je Paríž.

A takéto je všetko, rozdiel je iba v tom, kto ti hovorí, čo je potrebné čítať, vidieť, počúvať, aby si to raz pochopil **v plnej nahote**.

Ach, konečne: do mňa prichádza potreba vidieť nahé ženy!

Všetky, ktoré za to stoja.

Milada, si to ty.

Aj teba, prepáč.

- Milan, pri nahých ženách už nejestvuje žiadna férovosť... Buď je spojením nachvíľu láska, alebo iba... aj tak už všetci vieme, lebo všetci musíme žiť v tom, do čoho sme sa narodili. -

Strácam kontakt, s hocičím, prepytujem, a tak si spomeniem na tú kávu od dvoch Francúzok.

Rada pre mužov, ktorí potrebujú kávu s mliekom kdekoľvek na svete bez toho, žeby niekto počítal ich hriechy v tvárach žien – FINE, END, KONIEC HLÁSENIA:

Nie je nič lepšie, ako si hneď pri príchode do Paríža kúpiť kávu od dvoch Francúzok, a najlepšie jednej bielej, a jednej čiernej, a kašlem na rasizmus, v tme aj tak rozhoduje iba vôňa pičky.

A tak sa teda natočím k ďalším ženám, ktoré nie sú ani pekné, ani škaredé, iba sú.

Vystupujem(e) pri Opere, a zrak mi padá na nápis: *Poézia*.

Je napravo, nad akýmsi rímskym stĺpom, tak sa mi zdá, tak si spomínam, ale správnosť nie je zaručená, pretože rímsky právnici stále vládnu, a keď nikto nebude protestovať, skončíte ako ja:

Pozriem sa na šéfku, skloním hlavu, neviem o tom, že mám penis, že som muž - som zase akési čudo medzi mužom a ženou, a z toho nemáte fakt že nič. Tak vás varujem, nenechajte si urobiť to, čo ja, od žiadnej ženy, ktorá si myslí, že je matka príroda viac ako vy ste otec prírody.

„Kapito?”

Prégo?”

Lebo:

Budete šŕať stále proti vetru a ŕiadny ŕtát na svete v konečnom ŕtádiu *Premeny* nepreŕtíte, maximálne skončíte v rozkroku nejakej ŕeny, alebo muŕa, ktorý vám začne brať všetko, čo môže.

Uŕ zase nechcem vidieť ŕiadnu ŕenskú poŕvu, práve sa mením päťdesiatkrát za minútu - emočne.

(Aj tak sa veľa naučíte, garantujem, ale nebudete mať určite viac, ako mám ja...)

A musím sa nechať navigovať ŕéfkou, skončil som ako bastard bez ducha, je čas začať bojovať, lebo tento raz som si *v práci vytlačil mapu metra:*

Fantóma opery nikde nevidím, ibaŕe by to bol pri tej Opere každý aspoň trochu vzdelaný Francúz, ktorý tiež stratil lásku: ako ochranný faktor európskej vymierajúcej populácie.

(Pristáhovalcov nepočítam, ospravedňujem sa liberálom a všetkým, ktorí si nechcú priznať, ŕe multikulturalizmus jednoducho zlyháva! – česť výnimkám, ktoré nikdy nestratili ten famózný vnútorný pomer - viac férový ako neférový človek, bum, bum.)

V láske férovosť nejestvuje, keď ste chcený ako pod gilotínou.

ŕe údajne by ste mali skúsiť byť spisovateľom... lebo na to máte, a potom vás hodia do toho kola:

- Neboj sa, ŕiadne rebríčky nejestvujú... v literatúre...

Lenŕe ja viem, ŕe v literatúre platia tie najvyššie rebríčky, ako ešte stále vidím Operu a všetky tie zlaté nápisy na jej stenách, a viem, ŕe mám naozaj iba *Poéziu*...

Pretoŕe len poézia nebola nikdy na spoločenskú vraŕdu? Za beletriu sa už po svete toľkokrát vraŕdilo... Akokoľvek, akokoľvek.

Pretoŕe mám jednu knihu, ktorú mi už ŕiadna ŕena nezoberie!

„Počuŕeš, Paríž?!“

Prichádza do mňa melanchólia z ľudí, ktorých nepoznám a ktorí chcú preŕiť.

Ludský závod je len jeden, len ľudských rás je priveľa.. – je to len ďalšie heslo, ktoré musím použiť.

„Neviem, ako chcu prežiť, a preto... neviem, ako chcem prežiť,“ – otočím sa k neznámej Japonke, jej tvár mi nič nehovorí, zrazu mi nikto nič nehovorí, zrazu nič necítim.

Prechádzam od tvári ku tvári, od človeka ku človeku, od príbehu k príbehu.

Ludia pri kávach, pri víne, ľudia, ktorí majú duše určené na zrecyklovanie, ľudia, ktorí sa chcú vyhýbať peklú použitia pre ktorúkoľvek spoločenskú hranu:

„Kto udržuje tento systém pokope, keď vy to nie ste?!“

Vidím tisíce tvári, ktoré riešia najmä samé seba.

Žiadna žena ma neudiera do tváre!

Vezieme sa metrom, a ľudia ma roztáčajú iba do ďalšieho šialenstva z existencie, prijímam len to, čo vidím – a neviem si s tým poradiť, keďže si ihneď všimam, že tu sa už ľudia vlastne na nič nehrajú, že tu už naozaj žijú v platformách poznania, všetkých kľúčov a zámkov do nich pasujúcich, nočných klopaní, nezdarov, práva – súhlasu, nesúhlasu, čakanií v poradovníku: zapojíme, nezapojíme, využijeme, nevyužijeme.

Tak, ako duch Bratislavy vymiera, tak vymiera i duch Paríža.

To, čo mizne z tohto sveta, sa nikde nedá kúpiť.

Skutočné umenie doplatilo na systémy správy a odomykanie, ktoré neradia umelci, ale manažéri umenia. A manažéri umenia sú len ďalší zabijaci. Slúžia správe ega. Naučili ich, že všetci nakoniec slúžia správe ega. A ten, kto nie?

Nikdy neuverte, že to okolo vás pokračuje, akoby od človeka k človeku, lebo to môže byť skutočné!

Nachvíľu predsalen hľadám najvyššiu putujúcu lásku!

Kto ju má v očiach?

To len zrak mi padne na sklo metra, kde sa čnie sprejom napísané grafity: SECURITY.

Čo mám?

„No security...“

Skloním hlavu k zemi, a akýsi muž v saku okolo štyridsiatky ma nevdojak privolá pohľadom k sebe. Žena vedľa neho si obidvoma rukami prehodí vlasy za šijou, takže smerujem k nej.

Toto nie je láska - a ani nikdy nebola. Naozaj som si myslel, že som hádam aj milovaný niekým, kto vie, kto som zvnútra (Boh versus diabol v jednom človeku je klasika, ktorá nikdy nezhrdzavie), ale to len ľudia mi nastavujú od určitého času stále rovnakú hranu:

Vystupujeme z metra a smerujeme k hotelu.

Môj pocit nie je smerodajný, som celkovo nízka pozícia na to, aby nejaké moje pocity mali relevanciu, keď vchádzame do Hotela Chatellion – pričom názov je ružový.

Asi preto, že život je nastavený, ako je, sa recepčný pozrie ihneď do očí šéfke. Nevadí mi to, len vidím, ako to je nastavené... Takže vzápätí ma čosi buchne - do - už toľkokrát porazeného ega, že už nevníma, že neustále krváca – a zostalo otvorené:

Skláпам oči.

Práve nie som v móde, aby som akokoľvek čo len náznakom protestoval, potrebujem sa zložiť. Nemyslím na nikoho iného. Nemám nikoho iného – lenže tu o tom neviem priveľmi bolestivo, *len o tom viem*, ako prichádza do mňa parížska informácia o mojom stave len pre mňa...

Nemyslím na samovraždu, na budúcnosť, ako dostávam kľúč od izby, a ako na návrh kolegyně s dvomi deťmi platíme za izby - v predstihu.

Peknému Francúzovi je to jedno, peniaze nie sú jeho.

Kolegyně dostáva izbu číslo 13, šéfka číslo 15 a ja číslo 64.

Izby sú malé, čisté, s digitálnym televízorom, všetko je lepšie ako moja bratislavská ubytovňa.

Čo mi patrí na svete, to mám, stále žijem v personálnom sibírskom pekle.

Na mne sa hojda staré *polroka neožehlené* sako (to som doma nemal a preto mi ho mamička nemohla vyžehliť...). Konečne mám niečo rád. Konečne si spomeniem aj na niečo, čo so mnou súvisí.

Zabúdam na to, že som v Paríži, keď vychádzame z hotela. Cítim sa ako pes na obojku.

Zavolám Michalovi Kučerku a bez prosby ho v skutku požiadam o službu *ešte raz*.. Najskôr Eifelovka.

Človek musí mať primárne ciele.

Tam sa fotíme, a ja si zase všímam ďalších ľudí – *a nič mi to nehovorí*.

Pri ceste tam sa rozprávame v metre o umeleckom živote v Paríži.

„Žiadny nie je“.

- V konečnom štádiu čohokoľvek... tento život učí človeka, že nech si vyberie hocičo, nesmie sa nechať vytesniť do šialenstva, - poviem, ale je to smutná veta, nikam som sa neposunul.

„Bez lásky myslíme iba na seba. A s láskou?“

Láska, tak ako všetko ostatné, vás teda vystaví všetkému, čo sa skôr či neskôr aj tak stane zase iba tým ostatným - čo zostáva?

Snažím sa nájsť v dave kolegyne, zrazu si nevychnúvam pohľad na Eifelovku, je vo mne stále príliš veľká neúčasť.

Nie som šťastný človek, nemôžem sa na neho hrať.

Cítim, ako sa do mňa vtláča moja spoločenská pozícia, ako sa stávam tým, čo mám. Ako moje pohyby patria rieke. Ako moja duša je len odrazom pozície, ktorú mám voči všetkému, čo je posudzovateľom.

Prestávam vnímať turistov, pohľad mi padne na hliadku polície, alebo sú to vojaci?

Šéfka nás fotí, a Michal povie:

- Tak, teraz ste odfočili hviezdy.

Otočím sa k Eifelovke, ale stále necítim nič, hľadám nejaký pocit v tvári kolegyne (príde mi zábavné pripomenúť, že s dvomi deťmi), ale stále nič.

Potom sa konsenzom dohodneme, že zmeníme miesto, mierime k Champs Élysées. K víťaznému oblúku.

Začínam cítiť nejaké šťastie, ktoré mi však, ako keby, čímsi nepatrilo.

Obloha je prudko zatiahnutá.

Ľudí si nevšímam konečne tak, *že nie sú*.

Michal a ja kráčame v osamení. Dokonca i kolegyne, ktoré kráčajú pred nami (stále slovne navigované Michalom), ma nezaujímajú.

„Umenie je rovnaký boj ako biznis... Len na rozdiel od biznisu, si umenie môžeš robiť aj... pre nikoho viac...“ – povie jeden z nás.

- Veril by som na rebríčky. Na životné rebríčky, a ak nemáte súkromie a nikoho, s kým by ste sa mohli schovať pred sociálnou búrkou, ste v slušnom zadku. -

Napadne ma, ako sa pozerám na Michala:

Mýlim sa tak často, že ma už nezaujíma, či ma moje myšlienky iba klamú, alebo sa už stávam chronickým bláznom bez schopnosti vytiahnuť sa z toho.

Tu niet pred čím utiecť.

Tu niet čomu veriť.

Tu sa nieť na koho upnúť.

Tu už niet nikoho, kto by mi mohol ukázať niečo, čo mu by som mohol uveriť natoľko, že by som našiel novú lásku.

Sadáme si do kafetérie na Champs Élysées. Obsluhuje nás akýsi moslimský Francúz.

Začína len ďalšia pravda v ďalšej hodine, v ďalšej spoločnosti, pri ďalších ľuďoch okolo, s ďalšími ľuďmi pri stole.

Objednávame si:

Šéfka:

Káva s mliekom.

Kolegyňa:

Capuccino.

Ja:

Capuccino.

Michal:

Čaj.

Vzápätí si ešte doobjednávam kolu bez cukru, pričom zdôrazňujem:

„Without sugar.“

- No sugar, we have pepsi.

Oh, God, I know man who sings: „I'm better than a Pepsi...“

Čakáme, a Michal podáva rešerž o stave Francúzka v roku 2012.

- Nedávno tu nejaký nafetovaný Arabi zrazili na motorke mladé dievča, neďaleko odtiaľto. A ešte útočili na každého, kto jej chcel pomôcť. Pobili sa aj so záchrankou. Neonacisti sľúbili odvetu... Lenže vo Francúzku... akoby nezáležalo na farbe pleti, tú sú všetci Francúzi, ktorí sa raz stanú Francúzmi.

Moslimský Francúz prináša objednané, na Michala zabudol. Stáva sa.

Mohlo to byť preto, lebo Michal oficiálne nepracuje, odpracoval si dva roky, teraz využíva francúzky systém, ale zároveň sa venuje svojmu umeniu, teda tomu, čo miluje.

Mohlo to byť pre čokoľvek, čo ovplyvňuje ten svet moslima vo Francúzku, ale zostáva vždy iba toto – jednoducho zabudol:

A tak čakám bez dotyku na moje kapučíno. Žmurknem obidvoma očami. Michal sa na mňa pozerá.

Chcem čakať na nápoj pre muža, ktorý nám otvoril Paríž aspoň tak, ako mohol v tomto dni.

Neviem, či o tom vie.

Neviem vlastne o čom všetkom Michal vie.

Chcem na neho čakať.

Príde mi to slušné, navždy nepochopené, teda ďalšie moje gesto, od ktorého nečakám, že bude čosi znamenať v očiach iných.

Čašník konečne prichádza, a s čajom prináša i dva poháre vody, pre neho, pre mňa.

Žmurkne podobne ako som žmurkol ja, keď zabudol, alebo musel zabudnúť, z čoho bude zase aj tak iba to prvé... Ale neodvážim sa tomu jeho žmurknutiu prisudzovať nejaký význam.

Nie je pre mňa ničím dôležitý?

Chytáme sa s Michalom svojich nápojov.

Pozriem sa na šéfku, a zase len viem, že každý má svoj svet, s ktorým/pre ktorý bojuje čo najlepšie v rámci možností.

Ona aspoň sčasti vyhráva v tom, v čom sa rozhodla hrať sociálnu hru.

„Všetci vieme, vždy záleží na tom, čo chcete, a ako to chcete, a čo ste schopní urobiť tak, aby (sa) vám nezlomili všetky kosti.“

Jej sociálna hra ma rozosmieva, a vtedy musíte mať toho človeka aspoň trochu radi, aby neprišlo opovrhnutie.

Ako si odpijem po prvý raz, prebehne mnou vlna:

Tento svet je krutý:

Súdi naše egá, súdi naše lásky bez mihnutia oka, a nie sú to len ľudia...

Roztvorím oči, nevedomujem si, že môj pohľad „môže byť šialený“. Nechcem tým pohľadom povedať nič veľké, chcem iba počúvať.

Nedarí sa mi tak, aby som si nevšímal okolie, ešte ani v tejto kaviarni mi nedá pokoj moje vnútro, ktoré vníma niektorých iných ľudí, ako keby do duše pichali dýky:

hovorím o manažérovi podniku, *jednoducho tu už nie sú žiadne grafity s nápisom SECURITY, kam by som mohol otočiť hlavu.*

Nechce sa mi nechať roztočiť samého seba do ďalšieho šialenstva.

Táto kaviareň patrí do poschodia, z ktorého ma to vymazáva, ak už ma to dávno nevykazalo!
„Ešte máme peniaze... ešteže mám peniaze v peňaženke!“ (zatiaľ)

Tí ľudia však o tom nevedia, oni tiež riešia zvyčajne iba samých seba cez druhých!

Každý z nás, ktorí sme pri stole, sa dozvie len to, čo si chce zobrať z toho/od toho, čo počúva/ prečo počúva.

Naša ďalšia akcia opisuje život len tak, ako bude opísaná, a ako si ju prisvojíme:

Je niečo viac ako to, ako si človek vysvetľuje to, čo vníma?

Vnímanie človeka sa už dá ovplyvňovať.

– Vnímam, ako si odpijam z kapučína, kolegyňa si odpija v rovnakom čase.

Michal rozpráva. Šéfka počúva.

- Živým sa umením... – povie Michal. A odpije si z čaju. – Pokrýva mi to tak tridsať percent Paríža.

Život neodpúšťa, keď zarábate čoraz menej v tom, čo milujete, môžete začať strácať veci, na ktoré sa vám začína siahat' cez všetko, čo nenávidíte.

Zase si odpijem, čašník pri mne čosi zodvihne zo zeme, je to lístok, ktorý som dostal v hoteli. Pripojenie k internetu. Čašníkoví nenapadne mi ho podať, nepozrie sa na lístok. Len ho zahadzuje.

Je mi to jedno, v živote mi je príliš veľa vecí ukradnutých.

Preto sa nachádzam iba v stratách a nálezoch:

Tvár šéfky mi príde akási plastická.

Tváre žien v pokročilejšom veku formuje skôr veľká láska, ktorú ústali a život im dal pečať „môže byť“ - alebo získanie všetkých potrieb, ktoré si obhájili cez mužov, cez spoločnosť? ...láska k deťom, pocit vlastníctva ku všetkému, od čoho môžu chcieť skladanie účtov?!

Moja pravda verzus pravda všetkého, čo vidím – a čo som si myslel, že ako to bude? – celý život človeka je taký, ak nenájde čosi, čo má záujem ho podržať:

Začína sa skutočná búrka na Champs-Élysées. Michal potrebuje odísť, má ešte stretnutie. Vyjdem s ním k východu.

Mám chuť ho ísť odprevadiť až k vchodu do metra, ale dážď je prisilný.

- Nemusíš...

Vymeníme si zopár slov, podáme si ruky a dohodneme sa, že zavolám, pokiaľ sa mi nevybije mobil z nedostatku energie (keďže nabíjačku som požičal svojmu bratovi v Bratislave).

A celý život je aj o tom, čo požičiate, a čo si necháte zobrať. Lenže keď to robíte vedome, nejestvuje žiadna obhajoba, a položka „dobro sa ráta“ je vynechaná vždy ako prvá:

Vrátim sa do kafetérie.

Pocítim potrebu po audio CD-nosiči, ktorý som si zaumienil, že si prinesiem z Paríža. Iggy Pop – Aprés, údajne vyšiel len vo Francúzku, inak sa dá kúpiť len digitálne cez amazon.com, a tak ďalej. **Lenže**, keď som si ho chcel kúpiť zo svojej ubytovne v Bratislave, bolo mi napísané, že nie som US customer. Takže ďalšia diskriminácia, a ďalšie delenia sveta.

Nepochybne, delenie sveta jestvuje už len v jednom človeku, podľa toho, čo vie a čo vníma.

Ženám poviem, čo chcem.

Šéfka mi navrhne, aby som si požičal jej červený dáždník. Váham iba tri sekundy, ten dážd' je príliš silný, a ja ho potrebujem.

Vychádzam, konečne sám, lenže čo je to *konečne sám?* – na Champs-Élysées, nevnímam, že je to Champs-Élysées, niečo chcem opäť natoľko, že všetko ostatné stráca na význame. Niečím je to prít'azlivé, a cítim adrenalín, ako stúpa jeho hladina.

Ľudia mi nič nehovoria, kľučkujem medzi nimi, a dáždníka sa držím ako stožiara, ako búrkového hromozvodu – pred bleskami ostatných ľudí, pred ich pohľadmi.

Neriešim nikoho, nikto ma nerieši.

A predsa mi padne zrak ***na peknú ženu***, ihneď ma to prevelí k inému mužovi.

Skloním hlavu, nepátram prečo.

Aj ja mám nachvíľku svoj cieľ. Som presvedčený, že toto je len hra... iba pre ***môj cieľ***.

Zabúdam navždy na jeho tvár, opäť vidím prít'azlivú ženu, posielam ma to do výkladu s drahým oblečením, značku nevnímam, žena ma zase nevdojak privoláva k sebe svojim pohľadom, vsugerujem si „mal by si skloniť hlavu“, takže zase radšej skloním hlavu, nestihne sa na mňa usmiať, a to sklonenie hlavy ma odznova posielala k ďalšiemu mužovi, ktorému akosi rýchlo šľkne hlavou.

Bola to tak prít'azlivá žena (a dobre oblečená), ale nedokázal som si predstaviť, ako by som s ňou súložil!

Viem, že by som s ňou prehral súboj o erekciu... Bože, alebo ktokoľvek nado mnou, tak to cítim, a preto zabúdam tak krištálovo!

Kráčam v d'áždi ešte asi päť minút, od poslednej ženy, a od posledného muža, ktorí boli jednoznačne nepodstatní, ale roztočili na okamih moje vnútro, si konečne všímam ľudí viac. Prebúdajú ma späť k vnímaniu Champs-Élysées.

Necítim sa zviazaný, skôr ako muž, ktorý ak nemá jemnosť, a kontakt so svojou privrátenou, i odvrátenou stranou, má už len emócie a potreby ostatných, čo zvykne byť tá najväčšia prehra!

Už som to naznačil, teraz to hovorím priamo:

Uvidím nápis „Virgin...“ – je to, ako reklama na srdcia a potreby mladých žien, ktoré chcú ešte, aby svet nebol iba **gay urban** vo všetkom, čo muži robia... Láska-neláska. Potreby, ktoré opisuje každý život vždy len tak, ako na to má a ako ich chce nazvať v samote, alebo s niekým:

Budova je veľká. Nápis svieti nad vchodom, je červený. Ako nateraz: „môj“ dáždík.

Vchádzam do budovy, lenže ihneď si všimnem, že ide o drogériu. Snažím sa nájsť nejakú predavačku, ale všetky sú obsadené, alebo stoja pri pokladniach.

Prejdem urýchlene celým poschodím, a hľadám vchod vyššie, ale nakoniec zastanem pri zubnej paste, a kefkách.

V Bratislave som si zabudol hygienu, váham iba chvíľku. Idem podľa ceny. A aj tak nakoniec **kupujem to, čo chcem ja:**

Zubnú pastu Vademecum, údajne 100% bio. A dajakú jemnú francúzku kefôčku, meno výrobcu, ktorý má možno za to, že ju vyrába aj čosi, čo sa kupuje medzi ženami a mužmi aj tak, že polovička z nich to aj tak nevie – *to meno, iba d'alšie „božie“ meno:*

( ) /reklamu zubným kefkám odmietam robiť...

No, konečne mám parížsku hygienu, ako stojím v rade, niekoľko žien predom mnou, žiadneho muža nevidím, škoda, ale o nič nejde, len ženy v radách bývajú často neznesiteľnejšie ako muži v radách... hoci rady vo Francúzku až tak nepoznám.

Ako ich tak vidím, aj väčšina z týchto by mi určite povedala, že píšem... iba o nejakej svojej paralelnej realite.

A z takéhoto stupňa *rozjímania* ma vyruší neznáma príťažlivá Francúzka, oblečená v nejakej čiernej blúzke:

Prechádza okolo mňa, zrazu ku mne natočí hlavu, podržíme očný kontakt: a urobí ďalší krok, ako povie, celkom nahlas:

- Non.

Viem, čo jej **Non**, ale nerozumiem jej! Nikdy som jej nič neurobil, a ak sa chce hrať na Hlavnú matku prírodu, ktorá si okolo mňa cestuje od ženy k žene, stisnem ešte silnejšie tú kefkú so 100% bio pastou!

Všetky ženy, nemáte pravdu, pravdu majú len niektoré, aj to iba vtedy, keď rodia, keď každá rodí sama za seba – vtedy pravda naozaj jestvuje aj bez ľudského myslenia!

A inak?

Neprikladám jej Non žiadny hlbší význam, lebo by som sa musel (zase raz) zbláznit', a už viem, o čo v šialenstve predsa ide.

Povedia vám vždy, keď sa opakovane začínate prehrievať a – ešte raz, keďže tu zase začínam akože odznova: vtedy povedia, že váš nepovažujú za akýkoľvek kamienok, ktorý by mohli použiť do svojich skladačiek – hm, budú si myslieť, že pokračujú v staviteľských systémoch podľa čoho? - :

„Boli ste to iba vy, boli to iba myšlienky vo vašej hlave,“ - lenže každá minca má svoj rub!

V tejto ďalšej rade radšej verím iba sám sebe a tomu, čo chcem, teda tomu, kvôli čomu som sem náhodou zablúdil.

Dostávam sa na radu, obsluhuje ma nejaká aziatská dvadsiatnička, pýtam sa jej popritom, ako platím:

- Please, how to get upstairs? – a rýchlo doplním: - To the Virgin store...

Premeria si ma v sekunde pohľadom, v ktorom je akoby odmietnutie mojej anglofónnej stránky, ale potom mi odpovedá pracovným úsmevom, ako sa k nej nahrnie akási druhá mladá

predavačka, blondína, otočí sa chrbtom, zohne sa, uvidím jej biele nohavičky! Teda, len malý cíp...

Necháva ma to chladným, napadne ma: Iggy Pop – *Aprés, kúpiť*, cena nebude podstatná, a uvidím obal toho kompletu:

Starý muž, s tvárou, ktorá prešla mnohými sociálnymi búrkami, vojnami s veľkými vydavateľstvami, sa opiera v bielom luxusnom kožuchu o bielu, napoly zošúchanú stenu z tehál.

- *Mám ťa, ak máš ty mňa.* -

ALE TAM NIE SOM, A ANI TAM NECHCEM BYŤ.

Nie som v kaskádach, ani v pyramídach. Nie som vo VIP sektore, a nie som ani vedec, ktorý obhajuje niekoho iného pravdu len preto, aby mohol zostať vedec!

Som stále nula práve preto, že nikam nepatrím, a som na to hrdý, hoci bez liekov nemôžem spať:

Už som počul:

„To preto, lebo nie si dosť rovný... To preto, lebo nie si ten správny...“

Ale prosím vás, koľko máte rokov a akú hodnotu má váš životný príbeh pre vás samých, keď takto trepete!

Aziatská Francúzka mi odpovedá slušnou angličtinou, že musím vyjsť z drogérie a ísť ešte kúsok naľavo, a potom uvidím vchod, *že údajne som sa riadil iba podľa reklamy – a že to v mnohom ľudí pletie*, takže si drogéria príde zvyčajne na svoje.

Zasmejem sa, keďže aj ja už živým farmaceutické spoločnosti, a hoci mi pri tomto písaní nepraskajú kosti, ako som už naznačil, inak ich mám všeobecne „zlomené“ kade tade, ale ani pri pohľade do jej tváre mi nič nepraskne (ale ani oko mi samo od seba nežmurkne), a aspoň zabúdam na predchádzajúce *Non*.

Naozaj som - teda - zaplatil. Nič viac som nevidel, keď som platil, iba peniaze.

Nespomínam si, že som zaplatil, bola to taká okatá skutočnosť, že ju jednoducho mám!

Kefku a pastu používam ako barličku, ktorou predsalen podopieram všetko, kým tu teraz som, možno aj preto som nenapísal meno tej kefky, *jednoducho som zase rýchlo zmenil svoj názor*: Pre mňa má tá kefka meno nejakej ženy, ale už neviem ktorej, bolo ich tak veľa, aj keď nie celkom fyzicky sexuálne...

Nakoniec, ženy vedia byť viac sexuálne aj bez kontaktu s mužom, a v tom je často ukrytá bolestivá podstata vzťahu so ženami:

Naozaj vchádzam do obchodu Virgin, ako som vošiel, zapípa elektronické zariadenie, žeby mi zabudli v predchádzajúcom obchode dať dole kód pasty a kefky?!

Zaplatený strážca Virgin obchodu si ma premiera, mám však na sebe hnedé sako Ozeta (aj to mi kúpila matka, bez pochyb), premeriam si ho *taktiež, čosi* vo mne je ako kameň, necítim strach, necítim zase v podstate vôbec nič, len akési neznáme vibrácie vo mne a rotujúce... vlastne skôr stúpajúce chcenie vlastniť originál *Aprés* priamo z Paríža.

Obzriem sa a uvidím veľké schody na druhé poschodie. Niečím v sebe precítim (alebo už aj pochopím?), že ten album bude na druhom poschodí, a tak stúpam po schodoch, držím si oboma rukami vrchnú časť saka, priamo pod krkom – poznáte to, ako keby ste si chceli zapnúť košeľu, lenže je mám pod sakom modré tričko zo Škótska – *od otca* – s nápisom Military Tattoo nad srdcom!

Obliekol som si ho náhodou, hoci keď som ho skoro ráno chytil do rúk, povedal som si: „Takýto nápis by mi v cudzine mohol iba pomôcť...“

Som presne takýto, ako ostatní, ako tí, ktorí niečo chcú, len sťažka vedia, čo to vlastne je, lebo vždy keď k nim „niečo z toho príde“, majú pocit, že je potrebné spýtať sa obsluhy:

- Please, I'm looking for the album *Aprés*, you know...
- *Aprés*?! You mean rock and roll, yeah... – dievča v uniforme Virgin obchodu odpovedá bez úsmevu, ale preda s iskrou v očiach, ktorej verím...

Teraz si na ňu pamätám, má však zmysel si na ňu pamätať aj pomimo tohto písania, snád ten, kto ju skutočne miluje a odhaľuje jej podstatu by napísal viac, ako toto:

Mohla mať tak stošesťdesiat centimetrov, blond vlasy, a čierne okuliare ako z osemdesiatich rokov 20. storočia... A hlavou otočila smerom, kam by som mal pokračovať.

Kráčam sám podľa seba, neprikladám význam tomu, že nejaká predavačka mi ukázala cestu, lenže – idem podľa nej, a to len moja nevedomosť, že aj malí ľudia majú v sebe poznanie: o čom život môže byť za každým rohom, kde už právo nemôže, že aj takí ľudia môžu podržať *malého(!)* Milana v hre.

Hurá!

Vkráčam do rock and rollového oddelenia, a uvidím stáť v strede toho komplexu predavačku a predavača, ktorí riešia, na prvý pohľad, niečo francúzke, tá žena s krátkymi čiernymi vlasmi má v rukách skutočnú platňu od skupiny T.Rex – Electric Warrior (1971), padne mi na ňu zrak, a hneď sa cítim – ešte - lepšie! Hoci je to len pocit, dodaný zase zvonku cez moje vnútro: súvisí len s tým, že som si kedysi ten album kúpil **v Bratislave v Roxy Music** a poznám ho dôsledne.

- Good day (chcem pokračovať, že... *sunshine*, ale zastavím sa, našťastie)... zopakujem, čo som už hovoril nízkej blondíne, pričom sa pozerám výhradne na ženu, a keď doplním Iggy Pop, prechádzam k mužovi, sklopím oči.

Aspoň si konečne poriadne prezriem ich uniformy Virgin obchodu, a napadne ma chvíľkovou duševnou svetelnou rýchlosťou (týmto zdravím všetkých chlapcov a dievčatá, ktorí a ktoré už použili toto slovné spojenie aspoň v slovenčine predom mnou...):

- kto posudzuje kvality Virgin zmlúv s umelcami, a kto im môže zlomiť obe ruky, keď chcú zahrať sólo... iba pre seba, alebo aj pre niekoho iného, o ktorom by povedali, že ho nachvíľku milujú bez sociálneho hodnotenia toho stavu! – teda v pokoji aj pre publikum... lenže s metafyzicky zlomenými rukami nezahrajú nič, aj keby boli Hendrixom, ktorému sa mimochodom stalo asi to isté... **Nakoniec aj jemu bolo jedno, či je vinný alebo nevinný!**

(Ešteže mám v tejto mašine, na ktorej teraz píšem, aj jeho Electric Ladyland... *Stále má rádio*, ale načo mu to je, keď ho aj tak navždy zlomili v dvadsiatich siedmich tí, ktorí nikdy nedokážu to, čo on... Je mi ľúto, ale každý sa dá zobrať preč, ak sa začne správať ako Hendrix, ak natočí porno ako hviezdny gitarista, ak si v nejakých stavoch *myslí*, že asi *už môže naozaj všetko*... Takže, škoda, že nebude viac albumov ako Electric Ladyland z jeho rúk a z jeho mozgu. Takto sa to všetko končí pre sudcov. A ako sa to končí pre tých, ktorí majú radi aj tých nesprávnych?)

Ach, ten Virgin obchod ma teda rozpaľuje!

Lenže muž, v hudobnej uniforme, hoci na konci hudobného rebríčka použitia *a rozdávania kto čo môže, musí, mal by, mohol by... ak by chcel, ak chceme, ak dáme šancu*... mi odpovedá:

- To sa dá iba stiahnuť...

- Pokúšal som sa... oficiálne... za eurá... alebo za doláre... viete... aspoň na chvíľu si kúpiť niekoho naozajstný duševný svet, ale nie som z anglofónnej časti sveta... A pri pokuse... mi napísalo, že nie som... *US costumer*... – a teraz netuším, koľkokrát som si toto už hovoril sám sebe/či už o tom viete/neviete, že tak to na Slovensku jednoducho (*ne*)funguje, takže ani neviem, ako sa pred ním tvárim, či ako sám chcem (ako to ide zo mňa slobodne, voľne), alebo len preberám jeho výraz.

Usmeje sa s akýmsi pochopením, ktoré neviem pomenovať, do mojej tváre. Rýchlo doplním:

- You know, I try... – a tým jednoducho sám sebe pred dvoma cudzími ľuďmi, ako keby z nich chcem nasilu robiť svojich svedkov, hovorím: bol som tu, v komerčnej Mekke zanikajúceho biznisu s originálnymi nosičmi: v srdci Paríža som hľadal *Aprés*.

Hm, a dúfam, že aspoň teraz si všímam, že v týchto vetách je aspoň pre mňa niečo viac, čo ma môže na chvíľku robiť šťastnejším a plnohodnotnejším voči všetkému, čo už nemôžem (stretnúť... čo odišlo...), alebo som stratil.

Hodiny však na mojej ruke (myslím, že je šťastie jedno, či sú na ľavej alebo pravej, ale sú na ľavej...) tikajú ďalej:

Nezaujímam ich, nezaujíma ich *Aprés*, zaujíma ich len život, ktorý tu žijú, zaujíma ich len to, čo majú medzi sebou – v tejto práci.

Neskúmam. Neriešim. „Chcem ísť ďalej...“ – niečo také ma napadne, neviem odkiaľ, neviem, čo to je: jednoducho chcem ísť opäť ďalej.

Pokrčím ramenami, cítim sa slobodne, tak málo občas stačí na okamih... *už som zvykol, hoci vlastne stále celkom neviem o čo ide v ľudskej hre...* akoby na záblesk skutočného parížskeho života nie som ničím zviazaný.

A ako hovorí Lucia Piusi: „šťastných výhercov v tejto hre nie je mnoho...“

(Viem, že na sebe nepracujem tak, aby som mohol byť jeden z výhercov.)

Mal by som odtiaľto odísť, prejde mnou bolesť: *keď som vstúpil, pípal som!*

„Bože, všetci vedia, že som mimo, postavený mimo!“ – paranoja na chvíľku zvíťazí, a všetci, ktorí ste v rovnakom kole, ukázal by som za vás na váš kríž tak, aby ste boli pochopení aspoň jedným človekom, na ktorom vám práve záleží, ale nikto nemôže! O tom to je!!!

Dočerta, zase sa strácam...

Dočerta, otočím sa, potom si v akejsi polsekundne spomeniem, že by som mal povedať:

„Hello, Goodbye...“ – takže poviem *samozrejme* iba: - Goodbye...

A oni?

- Bye, bye... – spoločným dvojhlasom zanôtia, a ja v ich hlase **počujem zákon**, čo bude iba moja a moja a moja francúzka hudobná fatamorgána.

Nie že by som nechcel rozumieť, ale tu zase niet čomu rozumieť, ako sa poberám, odkiaľ som prišiel.

Oproti mne kráča intelektuálne pôsobiaci Parížan, s dlhými kučeravými vlasmi, na farbu si nespomínam, a už si spomínam: gaštanová... – pri pohľade na mňa si bolestivo odfúkne, strácam sa v ňom, strácam sa v tom jeho vyfúknutí, pohľadom hľadám najbližšiu ženu, ale žiadnu nemôžem nájsť, víťazí podvedomie:

- kráčam až príliš automaticky na to, aby **niečo z toho** mohla byť pravda *v tom*, kam mi padá zrak, nič v prijímaní signálov nepovažujem na čas vychádzania z Virgin obchodu **za pravdivé**, a nič z toho si preto *naozaj nepamätám*...

Bože, povedz mi zase raz pravdu o mne samom cez oči ostatných, ved' ako to majú tí ostatní cez moje oči?! Majú to inak?!

Pri východe, teraz ho vidím, teraz ho vnímam, jednoducho len ďalší veľký východ z veľkého európskeho obchodu na hlavnej ulici Európy (ach, stále to pomýlené americké myslenie...), obchod, ktorý v podstate vysáva peňaženky tých, ktorí milujú hudbu, ale vždy jestvuje odmena za úprimné milovanie...

- je mi jedno, aké je teraz v Bratislave počasie a koľko žien, koľko mužov bojuje za to isté, čo chcem ja, *keďže tam nemám svoje deti, keďže nemám svoje vlastné deti*, pretože má teraz zaujíma počasie v Paríži, tak mi dajte pokoj, príznaky mojej duše a duší, ktoré vidím, ako vychádzam späť na Champs Élysées.

Cítim, že mám iba slabý kontakt so svojou krehkou podstatou, ako kráčam hore ulicou (mám ten pocit, že do kopca, hoci ide len o malé prevýšenie), *odznova, už je mi to trápne*: neviem prečo mám teraz tieto pocity: „hore-dole“, robí to z mužov iba používané predmety! – áno, áno, áno, a čo som teraz? - ako kráčam späť za kolegyňami bez dresu Slovenska, ale s malými slovenskými záujmami v prospech nich samých, mňa... a v prospech inštitúcie, ktorú

zastávajú (a občas zastávam i *ja*, len mne je to potrebné sem-tam pripomenúť, pretože *ja* sa viem stratiť medzi ľuďmi, kdekoľvek, kde požadujú okato duševný preukaz...!!!

- **Čo vlastne skutočne mám? Viem, že v duševných hrách vlastne nič...** – ach, zase taká zbytočná otázka, a ešte zbytočnejšia odpoveď: moje rozbúrené vnútro nedá a nedá pokoj, takže to otáčam, je 12.6. 2012, *a to, čo vidím, to je práve všetko, čo mám!*

Som cirka v polke návratu do kaviarne, kedy schovávam červený dáždník, prestáva pršať, a prekvapivo ku mne pristúpi mladá žena, okolo osemnásť rokov by som jej hádal bez mihnutia oka, rýchlo zabúdam na dáždník v jednej ruke, na kefkú a pastu v druhej ruke, pozrie sa mi do očí, držím pohľad, som tak neskúsený:

- Can you speak english?
- Little bit, - odpovedám, a *zrazu* vôbec neviem, či správne, alebo nesprávne.

Vsunie mi do rúk ceruzkou napísaný text na jednoznačne použitom papieri... Snažím sa čítať, ale jediné čo zachytím a ihneď preložím do slovenčiny – *vo mne do mňa cezo mňa:*

- Som z Bosny a Hercegoviny.

Prejde si po neupravených dlhých čiernych vlasoch. Rýchlo si prezriem jej oblečenie. Rýchlo si prezriem ako maliar, ktorý nebude nikdy maľovať - jej tvár!

Moje vnútro ma akoby predstihne a vyjde zo mňa:

- What's the capital city of Bosna?!

Začudovane sa na mňa zapozerá a pohotovo odpovedá:

- Sarajevo.

Nepríde mi jej ľúto, rozmýšľam iba nad tým, ako sa jej zbaviť. Avšak, po rýchlom vnorení do mňa: *aké sú to oči? – koho sú to oči? – vlastne musím niečo povedať, nie je vo mne arogancia, nie je vo mne pýcha, je vo mne na chvíľku pravá podstata, o ktorej si myslím, že som ňou – aspoň na krátku chvíľu:*

- You know, I'm here for my state... – poviem, a dopadne na mňa akýsi malý lúč slnka, no ihneď je aj po ňom.

Akosi bezbranne sa na mňa usmeje:

- Where are you from? – spýta sa, a jemne vyplazí jazyk, bože: prečo ma napadlo, prepadlo, zajalo, že jemne?!

- Slovakia, - som to ja, nie som to ja?!

Usmeje sa.

- So, we are brother and sister, - jej úsmev sa mení na akýsi vrúcnejší. Naozaj je taká mladá, naozaj je taká nepoškvrnená? Pokračuje, a buď chce čosi podvedome, vlastne ako také zvieratko (muži, ktorí milujú ženské zvieratká, sú nevinnejší? – ale kdežéééé...) alebo sa stáva výpočítavou ženou, ktorá pochopila zmysel všetkých mužsko-ženských *trade systémov*...

- Please, can you buy me something to eat?

- No, I haven't any time... – a zdá sa mi, že to myslím vážne, ako zdvihnem zrak k dobre oblečenej Parížanke v stredných rokoch. Kráča okolo, a ukáže prstom na to dievča, hádam z Bosny.

Dievča sa k nej otočí, a ja to využijem, chcem odísť, lenže čosi z nej ma drží, ešte sa ku mne otočí, som opäť pri tej Parížanke, tá odo mňa odvráti tvár a pozerá sa do nejakého drahého výkladu, asi som lacnejší... ako iný tovar, ako muž, ktorý má svoju trade rande hodnotu už v mínusových zónach.

(A teraz by som sa rád „pomodlil“ za ženy, ktoré si to spúšťajú dole svahmi s takými mužmi...!)

Ako odísť od ženy, ktorej je mi ľúto?

Ako odísť od človeka, ktorého utrpenie cítim iba vtedy, keď som s ním a nechcem sa nechať vysať, nechcem, aby sa prisal, nechcem, aby jedol moje jedlo, nechcem, aby získal moje eurá, ktoré aj tak zaplatila EU z projektu, za ktorý som teraz tu?!

Bol som kedysi iný, alebo som stále rovnaký, len už viem zase čosi nové, alebo sa vo mne odznova niečo láme?!

Povinne sa usmejem, nie som majstrom povinných úsmevov, *nie som príťažlivá pomerne inteligentná žena... všakže, všakže*: a poviem poslednú vetu, môj hlas je pevný, tá žena je azda ešte chudobnejšia ako ja, má v sebe menej poznania, *ale* možno má v sebe nejakú príhodu, ktorú by stálo za to rozobrať, aby človek uvidel opäť čosi viac, čo môže vystúpať až ku Kreutzerovej sonáte...

- We are all Slavonic, you know... But now it's time to go...

Stuhne jej tvár, niečo v nej prehráva, a chuť na jedlo to nebude? Alebo tak to vidím iba ja, a ona sa už chystá na ďalšieho muža, ktorý vyzerá *strange* vo veľkom svete, kde *etranger* vo

francúzštine znamená byť oslovený s pokusom o akékoľvek zneužitie, využitie, zoznámenie, navrhnutie, nakopnutie...

Chcem veriť na niečo, čo v nej **aj tak** hľadám, keď odchádzam:

Mlčí.

- Bye.

Bolestivo sa pousmeje, no nakoniec z nej čosi predašen zazneje, ako z dievčaťa, ktoré stále hľadá svoju skutočnú hodnotu cez všetko, čo príde:

- Bye... – a nepočujem v nej ani najmenšiu podobnosť so žiadnym takým pozdravom, hoci je to najbežnejší „odpozdrav“ v angličtine.

Predsa s ňou čosi cítim – spoločne, spoločne? – a neviem, čo to je. Jednoducho cítim, ako kráčam, a nepožadujem na záblesk toho pocitu žiadnu veľkú odpoveď!

Aspoň ten papierik, napísaný rukou, som jej vrátil. Mala také detské písmo, a ja som sa v ňom nevyznal, nič som v ňom nehľadal, posúdil som ho iba vnútorným zvolaním: *dieťa, ktoré už bolo zneužitá, vždy chce rovnako zneužiť, najskôr podvedome, čo sa dá obhájiť, lenže ak to zájde... na územie, kde príznaky čakajú na nedokonalé spovede, kde človek čaká vyslobodenie:*

„Tie skutočné súdy nastanú až vtedy, keď človek začne súdiť sám seba cez iných...“

Nemôžete vyhrať, a ja na ňu práve prestávam navždy myslieť?!

O chvíľku ma zastaví ďalšia žena, ktorá už nie je ani tak sympatická, je staršia, má okolo tridsať, a je za ňou už iba skutočný pijavičný efekt, **pretože tak to cítim, a vtedy sa s ničím nedá pohnúť, jednoducho tak to vo vás bude!**

- I have to go... – odpovedám jej bez toho, že by som vnímal, čo mi hovorí.

Ani sa nesnaží tváriť príjemne, keď odchádzam.

Vchádzam späť do kaviarne, svet sa nezmenil.

Vo väčšine pohľadov nezaujmem, tak ako v mojom.

Odchádzame, cesta metrom je zase ako plavenie sa v oceáne. Všetky tie tváre, ktoré naozaj po niečom túžia, niečo majú, niečo nemajú, s niekým sú, s niekým nie sú.

Kdekoľvek na svete, kdekoľvek na svete... vám povedia:

Aj Paríž je navždy iba jeden.

Už vieme, kde vystúpiť, nechávam sa chvíľu viesť, chvíľku vedieť.

Hotel má *tiež* svoj svet, ľudia v ňom, hostia v ňom, obsluha v ňom, a aj tí, ktorí sú zamestnanci, a trpia to viac ako tí, ktorí sú vyrovnaní s tým, že sú obsluhou...

Často som obsluha pre moju šéfkou.

Načo si spomínať, čo všetko som už v živote bol? - keď sa na ňu pozerám.

Čím inteligentnejšia žena, tým viac z muža chce dostať to, o čom jej hovorí jej podvedomie, že tam je. (Ale tieto vety zase nižšie posunieme hádam ďalej, len je potrebné chvíľu počkať a nestratiť to...)

Som muž, ktorý málokedy plní podmienky takých žien:

Teraz som sám na izbe, púšťam si televíziu, nájdem jeden z futbalových zápasov Majstrovstiev Európy, dopozerám, po ničom netúžim, osprchujem sa, a som v podstate niečím šťastný muž, veď práve *iba som* bez nároku na to „som“, lebo sa môžem obliecť do pyžama – a nikto, teda žiadna ma do ničoho neženie, žiadna odo mňa nič nechce, česť ženám... ktoré by mi dali práve to, čo mám teraz.

Aj týmto som niečo dosiahol. *Aj týmto niečo mám.*

Chcem spať?

Môžem spať? - ako si ľahýňam do postele, musím si dať svoju farmáciu, alebo... sa mám poďakovať tomu, ako je to nastavené? Tak ďakujem.

Zaspím asi po hodine.

Od chémie ku chémii. Zase nepochybne, je to ako so všetkým, čo sa snažíte pochopiť, o čom sa snažíte aj niečo dozvedieť.

Napadá ma pri zaspávaní, či som iba ďalší mozog, s ktorým niekto vedie nejaký zápas...?

Hm, po tejto myšlienke... sa ráno budím, po dlhom čase na budík, a tu a teraz si neposmínam, či som sníval, nakoniec načo, polovičku dní stále snívam, že svet je iný, ako je. Aj to môže byť posudzované ako rozmar, alebo ako vyslobodenie. Nemyslím si.

Umyjem si zuby, dám si polovičku Depakinu, nebojím sa vnútornej bolesti, ktorú permanentne cítim, v prvé parížske ráno si o poldňovej ráno púšťam Sympathy for the Devil, a smejem sa na tom, že som muž, ktorého *diabol* srdca a ega odviaľ do zabudnutia... Potom si nahlas spievam „No Expectation“, ten hlas poznám naspamäť (Richards-Jagger, 1968).

Príde mi akosi clivo, a tak si ešte, pred raňajkami, pustím Hey Jude.

Viem, že sa až do konca života budem musieť zlepšovať, problém je v tom, že sa mi nechce.

Schádzam výt'ahom zo šiesteho poschodia, hneď v prvý deň si dávam ružovú košelu so žltouhnedou kravatou. A čierny oblek. Necítim sa čudne. Chcem jesť. A človek sa málokedy predsa cíti čudne, keď chce jesť. Jadenie je príliš obyčajné, hoci vždy záleží na tom, čo jete. Keď už to jadenie je také obyčajné, tá neobyčajnosť musí byť v tom, čo do seba vkladáte. A tak je to aj s učením, čítaním, počúvaním, vnímaním.

V určitom okamihu sa nakoniec stane, že to kým ste, záleží už iba na vás, že to čo robíte, že to čo môžete, záleží iba na vás, **nech máte zlomené čokoľvek**, to, čo milujete, sa zlomiť vlastne nikdy nedá:

Hm, tak až takto som hladný:

Sadám si k stolu vedľa kolegýň.

Vnímam, čo jem. Vychutnávam si kávu a k tomu pomarančový džús. Vychutnávam si pečivo a nátierku.

Teraz som odznova spokojný muž. Mám, čo potrebujem. Ale nemám celkom to, čo som si zvolil?

Iba prijímam, ale prijímam vlastne tak, ako môžem... nie tak ako musím?

Tento dialóg si nepamätám, možno si spomína šéfka, alebo kolegyňa... Pozor, život sa často pomenováva aj cez to, načo si nespomíname. *Aj to je niečo.*

Spomínam si skôr na osadenstvo, na mužov v oblekoch, na turistov, na obsluhu. To, čo vidím, nie, nič z toho nie je pre mňa nové, nemám si čím v sebe opakovať, že sa to už nezopakuje, lebo zrejme nikto tu k tomu nedospel.

A čímsi viem, že moje myslenie je práve naozaj zbytočné, nikomu nič nedáva, a toto je len chvíľkové svedectvo, aké myslenie nikomu nič nedáva!

Dojedor som. Kolegyne na mňa slušne počkali. Bez pochýb, za všetkým, čo je za mnou: mám rád slušnú výchovu a správanie na úrovni – do istého času.

Niečím sú obidve obyčajné slovenské ženy s lepšou výchovou, ktorú môžete stretnúť.

Nepomyslím si: tak je to správne, nepomyslím si vôbec nič, ako čakám, až sa obidve postaví.

Prvý pracovný deň v Paríži.

Vždy musíte nejakú vstúpiť do iných ľudských očí, ktoré majú väčšie právo rozhodovať ako je to vaše, a *nakoniec*: aj tak neriešia, keďže *nakoniec* – väčšina ľudí, čím je staršia – čoraz viac rieši len to, čo musí riešiť.

A čo zase rieši toto?!

Vstupujeme do priestorov Cité Universit , vstupn  brána, mal  par ik, mal  fontána, okolo ktorej sú nejak  men , ktoré prešli tými najv ch mi sitami...

Nes stred m sa na tie men , je mi jedno, že nie som na zozname medzi pozvanými, niekedy ma už omyly na moju adresu nerozh dzu – *tu však zav zi, že si iba predsalen v zim, že som tu*: a mám cedulku so svojim menom.

Vidím d al ie a d al ie tváre, mladých študentov a študentky, ktorí a ktoré pracujú ako recep n  a recep n e, ako ľudia pre všetko, úroveň záverečnej konferencie projektu ERA-ENVHEALTH vyzerá profesionálne, latka nebude ur cite podlezen .

Vybrali iba pekn  ženy, vlastne nevidím  iadnu, o ktorej by som mohol povedať, že je nepekn , a t a ko mi súdiť mieru môjho subjektivismu. Aj  ensk  pr t a livosť je len jedna, ak žijeme v generáciách, kde je iba jedna pr t a livosť pri každej žene...

Povedia vám: milovať sa dá všetko, a čím oby ajnej ia žena vo fyzickom pon man  hodnotenia, t m pokojnejšie vody...

Hm, ako naozaj milovať tie menej pekn , keď ony úplne inak vyzliekaj  ich pravdu do naha – vo vás, len potreby sa nakoniec nastaví podobne ako s tými peknej mi (a tým aj všetko ostatn )?

Ako vchádzam do priestorov, kde sú pripraven  stoly s kávou, čajom, teda ak si veľk  predsieň pred veľkou predn  kovou miestnosťou pre tristo ľudí a s kab nkou pre prekladateľov, cítim vo mne pointu hry, ktor  do m na na chvíľku zavítala: pointa d al ej

a ďalšej voľnej asociácie v tomto parížskom oceáne, ktorý sa v týchto priestoroch stáva predsalen trochu viac chráneným územím pre určité osadenstvo... je skrytá v niektorých ženách, ktoré skúšajú záujemcov zo všetkých vrstiev o všetko, kým sa stali a prečo sa stali, ktoré ihneď vidím, pretože je tu dostatok mladých hladných žien do tridsať, i nad tridsať, v ktorých ešte váhy neboli zlomené.

Som tu primárne kvôli niečomu inému:

Koľko mužov je tu nado mnou?

Prvý dojem?

„Zase všetci z *pozvaných*...“

A čo vlastne môžem povedať, aby som nebol „*target*“... aspoň jedného nado mnou...?

Hm.

Hm.

Nikto ma nepozná. Situáciu si môžem vychutnať len podľa toho, v akom som štádiu.

- Nenechám sa roztočiť, - sľubujem si.
- Nenechám si zobrat' právo hovoriť! – čosi vo mne je zase rýchlejšie, nebojujem proti tomu.

Už vieme, že to **čosi (1)** bude **čosi (2)** vždy chcieť, len podľa toho, na koľko dovolíte, aby to **čosi (3)** chcelo.

Vnímam iba tváre, ktoré mi niečo hovoria.

Vnímam len tváre, do ktorých ma to pre niečo navedie...

Nechcem riešiť, čo z toho dostávam do seba, a kto je zrazu majster mojich emócií v tomto vzdelanom dave, malej mase.

Skloním hlavu ku svojej cedulke, nepoznám svoje číslo. *Tu sa také čísla nehovoria nahlas.*

A ten kto vie, chce dať také číslo dole, useknúť hlavu, ako ešte zistím.

Nech je to akokoľvek, vyberám si radšej *zábavný* pohľad:

Počúvam prejavy dôležitých ľudí, menovite ministra životného prostredia Francúzka.

Teraz si nespomínam, či to bola žena alebo muž...

Prekladateľka sa snaží, ja sa snažím, ale jeho/jej slová sú iba zabíjaním času, dôležitý je jej/jeho podpis, iba ten niečo mení na mnohých stavoch problému, ktorý aj tak často nechce

byť riešený, lebo vždy ide o peniaze, a je to tak obyčajné, že aj keď nejde o peniaze, pochopím, že moc a sláva, uznanie a rešpekt sa vždy skôr či neskôr preklopia na stranu zisku, lebo inak sa nedajú získať...

Správa spoločnosti, všade ju zase vidím, všade vidím úspešných a menej úspešných, ktorí sa tu zišli. Prvý, druhý a tretí sled, iní tu nie sú. *Všetci ostatní tu nie sú.*

Vlastne ešte som tu ja. Ako sa neskôr dozviem..

Stačia dva úvodné príhovory, a kde zase som?

Chcel by som byť ministrom životného prostredia? Aby som bol fackovacím panákom všetkých ostatných ministrov?!

Pretože ľudský život je presne takýto: čo nevidíte hneď, zväčša 95% ľudí vlastne neuvidí nikdy, lebo tomu nedá čas...

Áno, koľko z tých 5% je v tejto sále? A koľko z tých 5% percent bojuje vo vysokej hre s ľuďmi, *ktorí nikdy neuvidia, lebo vidia len nečitateľnosť tejto knihy (blogu), napríklad?!*

Bohužiaľ, a všetky ostatné slová odvodené od bohužiaľ, aspoň raz každý muž na tejto planéte tak či tak nepredýcha, že aj iní chcú to isté čo on, a keď vyhrali...

Mám sa tak pozeráť na prednášajúceho?! Nie.

Koľko jeho kolegov sa tak na neho pozerá?

Po úvodnom kole príhovorov vystupuje hlavná koordinátorka projektu Adrienne. A ja vyplazým jazyk a ihneď automaticky skloním hlavu! Nič necítim.

Je pomerne príťažlivá, taká jednoduchá ženská krása, blond, asi inteligentná – inak by sa nepresadila tam, kde lakte nie sú všetko, čo musíte mať vo výbave, hoci bez pochyb: ovláda všetky tie pohyby hry bez zložitosti, priamo v nich žije, *teraz nevyzerá zaťažená...* a to vždy priťahuje! – ťažko sa mi pomenúva jej osobnosť, ktorou je najčastejšie, keď si pýta od života všetko, čo potrebuje, skrátim to: rád sa na ňu pozerám, aj keď tak jednoducho:

„She cut my head...“ „She got something inside me... but she will never care, you know what I mean...“

Ach, všetky tieto ženy, som pre ne len *„another head who was cut“*...

Adrienne ma vzrušuje. Počúvam ju preto. Má peknú farbu hlasu.

Či hovorí niečo nové?

Nemyslím si, že sa snaží hrať na túto polohu... Zrejme *už dávno* pochopila, že je v práci, ktorú má rada aspoň tak, ako sa dá..

- That's the way how life goes and goes, - akoby som z nej počul, ale je to iba môj nespočítateľný vnútorný hlas, ktorý ma vedie čo najďalej od vnímania (riešenia) môjho života a podsúva mi náznaky životov iných, keďže čo sa týka Adrienne, viem, že je napoly Angličanka, keďže jej matka je Angličanka...

Už sa takmer mám, preto žmurknem, rýchlo spochybním to, čo som v sebe práve počul:

SÚSTREĎ SA.

Idem ďalej, takže tu len sedím.

Všímam si jej zaujímavý krok, ktorým si sadá späť do prvej rady.

Po dlhej dobe je to prvá žena, ktorú by som chcel pobožkať.

Vidím v nej peklo, aj nebo. Vidím v nej niečo, čo sa nedá kúpiť.

Po nej vystupuje s krátkou prezentáciou šéfka. Zvládne ju profesionálne, má to svoju úroveň, a ja mám z toho radosť bez pomenovania toho stavu. Držal som jej palce, hoci ju to nezaujíma(lo) a určite pred ľuďmi stála sama za seba.

Prestávka, nalievam si kávu, ale túžim sa socializovať v cudzom prostredí.

Napriek tomu, že cítim veľký nepokoj a diskomfort, pristavím sa pri jednej „malej“ (jej sociálna pozícia z hľadiska projektu) Bulharke, ktorá žije vo Francúzku.

Naše témy sú obmedzené. Zatiaľ.

Vymeníme si iba základné slová o projekte, o workshope, ktorý som zorganizoval na Slovensku.

Otázkou je, čo si môžeme povedať a čo si chceme povedať. Vnímam ju len ako ženu, ktorú som oslovil. *Ani ona ma duševne nevyzlieka, aspoň si to myslím.*

(Aj tak to robí každý...)

Nezaujíma ma, ktoré milovanie ju stanovilo, a ktoré milovanie jej navyiac (z nej) zobralo.

Aj tak sa ešte o nej dozviem, viac ako budem chcieť (toto je vždy otázne). Našťastie, hodiny, jej skutočné hodiny ešte len prídu...

Prestávka končí, vypijem kávu, dám si suchár. Rozlúčime sa, akoby sme sa zvitáli.

Nie som ten typ muža, ktorý posudzuje iné ženy podľa národnosti, ale pomohlo mi, že som o nej vedel, že je francúzka Bulharka...

A potomže údajne záleží na stupni nadhľadu...

Neverím na nadhľad, len na možnosť nadhľadu!

Sadám si naspäť do sály, a počúvam, niečo si beriem, niečo zostáva nevypočuté, aspoň tento blok prednášok je odbornejší, a sú tu aj relevantné výstupy.

Pýtam sa, čo chcem vidieť?

Prestávam počúvať. Ale nemám na koho myslieť.

Všímam si prichádzať jednu ženu, ktorá na prvý pohľad pôsobí ako žena z Apeniského poloostrova, to sa stáva, že hneď viete, ďalšia prítlačivá okolo tridsiatky, má v sebe na prvý pohľad určitý rozmer, podotýkam: obhájený rozmer... vzdelania. **Zase** iba cítim. **Zase** som naspäť v hre tejto spoločnosti, ako sa na mňa pozrie, dá si dole slnečné okuliare. Hm, ťažko povedať, ako to myslela s tými okuliarmi, keďže tu už nemohla cítiť žiadnu páľavu...

Ibaže by ju cítila, ale v tom jej nasadené, alebo zosadené slnečné drahé okuliare nepomôžu.

Oponencia: ako ďalšie psychické homeopatikum pomôžu, a ty to vieš! – no, ihneď zasiahnem, rozprávanie v druhej osobe jednotného čísla vo svojom vnútri už by som mal za sebou, len to oddiaľuje proces „stania sa skutočným“ voči všetkému, čomu čelíte/čelíme/čelím.

Na chvíľku v tej žene vidím všetko, čo od žien nemôžem dostať. Na chvíľku v sebe počujem: toto je žena, kvôli ktorej „nabúram vždy v tom istom roztočení medzi ľuďmi... a stáva sa zo mňa psychopat...“

Aspoň zase počúvam.

Aspoň zase viem, že mám vedľa seba kolegyne.

Tuším, ako to funguje, a jediné, čo môžem: súhlasiť, alebo... byť ešte aj v tejto sále hnaný do šialenstva, pokiaľ nebudem robiť to, prečo som sem prišiel?!

Ešte zotrikrát sa pozriem na – zrejme – Talianku, nereaguje, neotočí ku mne hlavu, hlavu nezvesím, neviem prečo tuším, že by bola na mojej strane, ak by bola so mnou...

Tak predsa sú také ženy. Tak predsa si môžem myslieť, že som dnes takú uvidel!

Čakám na prestávku, ale viem, že za ňou nepôjdem, za takými sa nechodí, má príliš drahé hodinky, príliš veľa prsteňov na rukách, prsteňov, ktoré znamenajú aj niečo viac, ako „nosím prstene...“, také si musia prísť pre vás, inak je to iba zbytočná výzva, pri ktorej prehráte, lebo také majú vždy na svojej strane práve správu spoločnosti, proti ktorej sa často snažím vymedzovať, **a práve preto:**

...mi padá z rúk pero s logom Úradu, ako takto uvažujem. Ešteže tak!

Pokojne ho zdvíham, cítim sa byť zdravší, lebo v tejto sále *zrazu* nestrácam toho, kým **som najčastejšie** (presne to v sebe práve mám, tak si to nechcem nechať zobrať!), a prichádza čas obeda, prišiel rýchlejšie, ako som si plnohodnotne stačil uvedomiť, že som hladný natoľko, aby som sa musel pozeráť po vedľajšej miestosti s jedlom!

Talianka pre mňa prestala jestvovať tak rýchlo! *Sú tu predsa ďalší ľudia, a obed je len jeden so všetkým jedlom, ktoré bolo prichystané.*

Postavím sa do rady, všímam si ostatných, a niektorí sa sem-tam pozrú na mňa, jest' však budem sám – myslím si najkôr, ale mýlim sa:

Zrak mi padne k mojim kolegyniam, ktoré obsadili jeden zo stolov na státie.

A moju malú *slušnú* porciu si beriem k nim.

Toto jedenie je ako sex, jeme naozaj spoločne.

Viac nenapíšem, jem.

Potrebujem jest', a polovicu z jedenia si vychutnávam, čo jem, tú druhú polovicu som stále v hre.

Sem tam niekto niečo povie, *ale aj tak, bariéry stále sú, máme však v sebe pomerne bližšie v rámci vzťahov, ktorý si každý z nás môže dovoliť natoľko, koľko v sebe má...*

Šéfka má kvalitný *parížsky sociálny pršiplást'*, všetko, čo má na sebe, všetko, čo nosí z obchodov, ktorým diktujú trendy a chcenie práve také ženy: *je jedna z materiálnych jednotiek*. Jej peniaze, alebo peniaze jej manžela zase raz povedali všetko, že ostatní nemusia veľa hovoriť, niekedy to príde samo, a niekedy vedía, že také *sociálne parížske pršiplášte* nezískajú nikdy.

Jem s ňou však rovnako, ako s mojou kolegyňou. *Vždy záleží na tom, ako vás také ženy berú, keď jete s nimi, nie proti nim...*

Najeme sa, zopárkrát mi padne zrak na prsia kolegyne, aby sa nepovedalo (no tak, nemôžem za to). Starý známy dravec vo mne sa pýta na povrch, a ja sa ovládam. Moje pohľady nemajú riešenie, aj oni iba *sú*.

A tak sa prispôsobujem a čakám, kým dojedia.

Potom sa svorne poberieme späť do sály.

A prichádza to, čo tu už bolo. Zrazu si uvedomujem, že žiadna z týchto prednášok nič nezmení, vracia sa do mňa *úder*:

Koľkí z ľudí okolo mňa aspoň raz v živote chceli to isté, čo chcem ja? A nedostali sa k tomu?

A aké následky to v nich zanechalo?!

V mase *určitej inteligencie* nájdem starú známu Talianku, tento raz ju môj pohľad ku mne privolá, ale nečudujem sa, keď na mňa žmurkne, ako keby na tom nezáležalo – a mne čosi pukne v krku.

„Mám ťa“ – zazneje vo mne, ako nejaký hvist rozhodcu. Nikde ho nevidím, ale čosi hlboko vo mne ma začína provokovať a vyzývať do akéhokoľvek boja, na ktorý natrafím!

Táto žena... ma dostala, hocijako. Má na chvíľu môj krk v metafore života, a nebol by som prekvapený, ak by o tom práve na ten okamih „vedela podvedomím ženy“, a teraz – ak tomuto nerozumiete – verte mi, nejde o žiadnu paralelnú realitu, ale o ďalšiu skutočnosť medzi mužom a ženou: ukáž mi niečo, možno nebudeš na dnešný deň *another cut, cut, cut, cut head, you know, little darling!*

Takže, dravec vo mne sa na ňu stále pozerá, hoci už čumím na prednášky a sústredím sa viac na to, čo by som jej mohol ponúknuť, **ako odpoveď na ten krk, na tú „ach, jaj“ výzvu!**

(Len sa vám mierne snažím vysvetliť to, čo je trestné, ak sa vysvetľuje... – ak do toho nespadnete sami, a nemali by ste to vedieť-vidieť.)

Čo to bude?!

Viem, že to niečo bude?!

Opäť som príliš zrýchlený, opäť zvnútra horím!

Znovu sa mýlim na tisíc rôznych spôsobov, preto sa začínam sústrediť:

Tieto prednášky nie sú naozaj nové, aj Slováci prednášajú to isté, keďže však majú menej peňazí, a menej kontaktov, a menej dôležitých čísiel v portfóliach „kto je kto, a kto získal aké

operačné číslo dôležitosti na poly vedy, umenia, diplomacie a i.“, môžu si také len večne prednášať vo svojich skupinkách, ktoré tým nikdy nič nezmenia.

Dobre vieme, Slovensko je rozpredané, a keď nie je, často mu vládnu Slováci, ktorí sú rozpredaní:

Pozriem sa na šéfkú, v rukách má pero a čosi si píše.

„Kedysi som si aj ja myslela, že urobím dieru do sveta, ale svet funguje inak, Milan...“

Ženská reciprocita je všadeprítomná a svet šťasti priviedla tam, kde je, mýlim sa?! – ako mi napráva sako:

Mám na okamih rád jej mozog.

Hneď sa cítim lepšie, ako mi zrak zaveje – ozdnova – k Talianke.

Uvedomím si priezračne, že za každou prednáškou je vôľa zvíťaziť aspoň v niečom! Všetko ostatné je klam.

A všetky vedecké poznatky sa vlastne *tak trochu* podobajú, aj tu platí, vyhrávajú najlepšie tímy, ktoré majú nielen silné vedecké kapacity s peniazmi na účtoch, ale aj diplomatické zázemie na iných účtoch:

Zaplatíme, ak obhájite.

Nespochybnujem vedu, len ak ste sám, nemáte šancu, takže som sám, ako sa pozerám na Talianku, na šéfkú, aj na kolegyňu.

A moja šanca tu, v tejto sále? Je to ako život, je dôležité vryť sa do pamäti aspoň jedného, ktorý rozhoduje! Vryť sa nad čiarou, všetko ostatné má teda bude stáť ten krk na ďalší večer, *a v Paríži by to bola škoda, nebyť vlastníkom svojich emócií, to sa nevypláca!*

Nemôžem zaštekáť, nepatrí sa. Psy sa nemýlia, keď štekajú? Takže moje myšlienky iba štekajú...

Posledná prestávka, potom nasleduje diskusné fórum, ktoré bude viesť šéf akejsi francúzskej vedeckej inštitúcie. „Môj verejný nepriateľ“, to bolo jasné už z nášho prvého pohľadu.

Muž, ktorý chcel (chce?) v živote to isté, čo ja (*pretože mám v sebe tú predstavu!*), má na krku umelecky pôsobiacu viacfarebnú šatku, ako sa začína prestávka, stretnú sa nám pohľady.

Čo všetko už stratil, pretože sa stal šéfom inštitúcie?!

Hurá, idem na malú potrebu, konečne myslím na svoju ružovú košelu. Na mojej malej potrebe nie je nič dôležité okrem toho, že je, ako ste vy. *To je teraz moja pozícia voči vám, aspoň v Paríži mi to na chvíľku neberte...*

Ako sa vyprázdňujem, **mám práve vyprázdňovanie**, a ďalšie sekundy mi unikajú v tejto pozitívite...

Vraciam sa späť, vedomý so svojej ružovej košele viac, ako predtým, keď som bol plný moču. A minimálne jeden, dvaja, traja – moji – homosexuálni priatelia, spomínam na vás, a viem, že práve proti takým šéfom s viacfarebnou šatkou okolo krku sa mi zídu spomienky na večeri, pitky, húlenie s vami:

- tí, ktorí rozumejú, dobrý deň.
- tí, ktorí si teraz môžu pomyslieť, že aké halušky „to zase máš“ v sebe, a môžu o mne povedať: pozri, ty blázon, týmto spôsobom vedieš svoj mozog tak či onak... na porážku – **možno, ale želám vám: dobrú chuť**,
- a tí, ktorí už iba čítajú ďalej, ste na správnej adrese:

Nájdem si ho v dave, nájdem si v dave „moju“ Talianku. Obaja sú nado mnou, obaja hrajú rovnaké monopoly, aspoň v dnešný večer.

A ja nebudem brať ilúzie ženám, ktoré ešte nikdy nezačali v láske alebo nenávisťi niečo vedome brať, nie, ilúzie si nechajte, opíšem vám boj o presadenie na jednom malom príklade, zajtra budú zase ďalšie a ďalšie boje naprieč všetkým, v čom sme slepí.

Voľná diskusia sa otvára. Vedci, vyšší administratívni pracovníci a tí, ktorí môžu obidvom táborom podpísať základné áno/nie vo výskumoch, v tom, o čo ide, teda zladiť toky peňazí tak, aby sa vždy povedalo, napísalo to, čo vyhovuje obom stranám váh v jedinom nastavenom koryte, hovoria svoje postrehy.

Nepočúvam, keďže všetko čo hovoria, má často iba dva základné záujmy:

Podporiť samých seba, ale podporiť inštitúciu z ktorej sú, teda podporiť zase najmä samých seba, až potom problematiku, ktorá by mohla niečo vyriešiť, hoci vždy bude potrebný ten podpis áno/nie.

Táto voľná diskusia je zase raz ako celá práca Európskej únie.

Preto sa prihlásim, a rozhodnem sa pomenovať to, čo všetci vedia, spôsobom, na ktorý aj tak nikto nič nepovie, ani z úradníkov, ani z vedcov, pretože s jasnou pravdou sa nedá hýbať, dá sa iba obísť:

Ako sa hlásim, Talianka sa ku mne otočí, a mne sa nachvíľku zatrasie pravá ruka. Bude zábava.

Šéf inštitúcie, ktorá spravuje celý tento projekt, sa na mňa zahľadí. Popraví si šatku.

Už viem, že je to vysoký chudý muž so zafarbenými čiernymi vlasmi na akýsi moderný štýl, má okolo päťdesiatky, a jeho tvár je mierne prepadnutá, pričom určite spoznala už aj ľadový vietor vyšších poschodí...

Príťažlivá mladá študentka, tu obsluha, mi podáva mikrofón do rúk:

Chytím ho kľčovito, a ruky sa mi začnú triasť bez toho, aby som to „chcel“. Toto nikdy nechcete, aspoň jedna skutočná pravda tejto knižôčky!

Jednoducho mám nízku schopnosť zniesť stresovú záťaž...

Priložím si ho, zvierajúc ho oboma rukami, k ústam. Talianka ma prepaľuje pohľadom.

Roztvorím oči, a začnem, ako sa mi s ňou kríži pohľad:

- I have one open sentence: one of the real problems across the Europe... in my point of view... well, you know... is... is... the environmental law... I mean... We can't use the environmental law as subject and object, and that's the problem. Thank you.

Všetci stíchli.

Ale iba na krátku chvíľku.

„Slovenská malá delegácia nemohla zostať ticho... Aspoň z mojej strany tejto parížskej pohľadnice. A tak ticho nezostala. Ale vety, v ktorých sa spája objekt so subjektom sú vždy ako pokusy spojiť dve strany jednej váhy... *Tak si na také **zbytočné** vety dávajte pozor.*“

Šéf si ešte raz napravil svoju šatku, prerušil *to* ticho, prepálil ma pohľadom, ukázal na mňa prstom, a jeho reakcia bola *taká zvláštna*:

- We have here somebody who can't drive anymore...

A ja som to vtedy/teraz nepochopil, lebo som nemohol!

Vtedy (1) som si myslel: akú veľkú vetu som to povedal. Bola to taká krátka upokojujúca chvíľka.

Talianka sa otočila späť.

Nemusel som skloniť hlavu!

Teraz (1) si myslím: vtedy (2) mi odpadla ceduľka s mojím menom /stalo sa, len vtedy (3) som to vnímal len ako – *stalo sa...* – a teraz (2) som bez cedulky...?

Zohol som sa po ňu k zemi a snažil som sa ju vrátiť na svoje miesto, k srdcu mojej ružovej košele.

- Nakoniec som ju v ten deň stratil, keď som vychádzal zo sály. Proste som iba zabudol. -

Merci

Cítim sa slobodne, ako sme vyšli zo sály 13.6. 2012, pretože **nad tým** nepremýšľam...

Takže, platí: už to mám hodené do tváre od silného muža. *Na svoj život ešte nezabúdam, hoci pravidelne prehrávam súboj o svoju myseľ.*

Čaká nás večera o pol ôsmej, projektová večera, uvoľňujúca večera, divadlo v jednom, realita v druhom, ale stále sú to spojené nádoby: život v oboch prípadoch, ak dostaneme, *čo si zaslúžime.*

Prosím, čo si vlastne zaslúžim?!

Už to sám akosi neviem:

Prichádzam na hotel, prezliekam sa, ale ako sa to cítim?

Prišiel som na definíciu ako svet beží:

To, čo vieš, to, čo dokážeš, to, čo nakoniec môžeš, ako zmôžeš, tým sa staneš, ak to nevzdáš, ak máš v sebe pokračovanie aspoň pre jedného človeka, ktorý ti uveril...

- ale nedokážem sa zapojiť do kolobehu tak, aby som aspoň v niečom profitoval?

Chcem to?!

Chcel by som, ako si vymieňam košeľu, dávam si na seba pásikátu, oranžovú, *chcel by som, ale čo vlastne naozaj môžem?!*

Mám potrebu si pustiť čosi z mobilu, privoniam si pod pazuchami, a počúvam úvodnú pieseň z albumu *Aprés*, ktorý som si stiahol od českého používateľa.

Nejestvuje vyslobodenie, jestvuje len vysporiadanie sa s bojom a s tým, čo už viem vo vnútri.

Nedokážem si povedať:

Prepáč.

Vchádzam na recepciu, kolegyne ma už čakajú. Nemeškám dlho, asi len dve minúty.

Reštaurácia je iba kúsok od hotela, *kráčame a každý vie, že je to niečím už po niekoľký raz*, každý má svoje postrehy, a každý hovorí len to, čo udržuje chod tohto večera.

Ani z tohto kráčania na večeru si nič nepamätám, ale absolvoval som ho. Aj ono je súčasťou môjho života:

Teraz mám chuť očíslovať podľa dôležitosti všetko, čo som zažil a viem pomenovať.

Číslujem!

A prekvapivo: jednotku stále nemám!!!

Prichádzame pred reštauráciu. Predpokladám, že ide o stredný prúd. Čakáme na Adrienne.

Pred dverami fajčí Talianka, ale nie tá, ktorá ma zaujala na záver *Non*.

Pozerám sa na ňu, a tak sa mi zdá, že už aj ona sa stala skutočnou v sociálnom oceáne a vymedzuje sa len tak, aby mohla prežiť, aby obťažovala jej prítomnosť čo najmenej ľudí.

Zdá sa, že fajčenie si vychutnáva. Zdá sa, že niekto ďalší sa stal skutočným cez svoju závislosť.

Keď je jestvovanie závislosťou:

Máme spolu krátky preblesk:

- When you're smoking... It's always depends if your lighter is full of gass... – a usmeje sa mi do tváre.

- Well, it's important not to stand in the shadow when you are smoking in Paris... Do you know what I mean?

Moje kolegyne sú ticho, Talianka sa iba pousmeje. A dodá:

- So, environmental law... – a potiahne si s pôžitkom.

Nemám čo (od)povedať. Práve prichádza skupinka asi desiatich ľudí, vedie ich muž v umeleckej pestrofarebnej šatke. Pozerám sa na neho, nemôžem však povedať, že si ma ostentatívne nevšíma, jednoducho pre neho vlastne *ani nie som*.

Skupinka chvíľu čaká.

Talianka si zapaluje ďalšiu cigaretu a pozerá sa na mňa. Nevdojak si spomeniem na jej prítlačlivejšiu (jednoznačne!) kolegyňu. Vtedy sa na Talianku usmejem.

Jej úsmev je akýsi tvrdý, akoby som v ňom čítal posolstvo: „Tak vieš o čom to je, alebo nevieš?“

Ešte stále vychádzam z *Non*:

Všetky tieto ženy, ktoré naozaj hrajú o mužov, ktorí majú svoju pozíciu stanovenú a je potrebné hrať o nich, aj keď nie je najkrajšia, je ako lotéria srdca, lotéria servisu, schopnosti presadiť sa a preukázať sa v sociálnych interakciách: potom môžem byť tvoja – ďalšie odomykanie:

Splň toto – budeš ma mať na deň tak, ako si želaš ty. *Splň tamto... Nesplň hento...*

Odhadol som ju tak, a návrat v mojom náhľade tento raz nejestvuje, strácam s ňou kontakt, ako prichádza *Adrienne*.

Nadýchnem sa, ako ju uvidím.

Necítim sa lepšie, keď ju vidím.

Ako vchádzame do reštaurácie, už neskúmam svoje pocity.

Stúpame po schodoch na druhé poschodie, zdravím tučného čašníka, ktorý pôsobí ako šéf smeny. Nereaguje, len sa na mňa usmeje.

Sadáme si na (o)kraj, obrusy sú biele, tanier, vidličky, nože, poháre, vína, minerálky.

A modré zrkadlá všade na stenách, s minerálmi v ich rámoch. Padne mi na ne zrak.

Vzápätí, ako sa usadíme, z určitého pohľadu izolovaní od ostatných, si k nám prisadá francúzka Bulharka.

Slušne nás pozdraví, a mňa napadne, *že s nami chce sedieť rovnako, ako musí.*

Dotkne sa okuliarov, zdvíham k nej zrak.

Šéfka sa dotkne okuliarov, prehodí mi zrak k nej.

Všetko je tu nové, nemám príliš veľký priestor na ťažobu v sebe!

Francúzka Bulharka začína s nami viesť rozhovor, niečo z nej preberám do priestoru, ako sa mi s ňou stretne zrak.

Pýtam sa jej odkiaľ z Bulharska pochádza.

Pýtam sa jej, ako vníma Francúzko.

- Som rada, že pracujem...

Myslím si, že Paríž taktiež žije najmä v tomto: „máš čo máš...“ – v akýchsi narcistických závodoch vo všetkom, čo jedinec ponúka, dokáže, môže...

- What did you study?
- Politic science... – odpovedá.

- I like it... I like all this stuff...
- Pardon?

Chvíľku jej rozprávam o Kunderovi, potom o tom, že rozdiel medzi vysokým školstvom v Prahe a v Bratislave je najmä v peniazoch. A v mene vytvoreného zázemia storočiami a storočiami, a v ľuďoch, hoci... v tých vlastne najmenej, **ak si Praha môže viac vyberat'?!**

Pozera sa na mňa spôsobom, že patrí iba medzi tých, čo to hovoria len preto, lebo neuspeli v tom, čo chceli?

Opúšťam tento svoj predpoklad najrýchlejšie ako sa dá.

A ona prehodí zopár viet so šéfkou, *ja zatiaľ pijem minerálku.*

Kolegyňa sa pripája.

Nakoniec sa všetci fotíme. Najskôr fotí Bulharka šéfkou a kolegyňu, ktoré sedia oproti nám. Mne zatiaľ padá zrak na – do čierneho kostímu oblečenú – Angličanku, štyridsiatničku, dlhovlasú, čiernovlasú. Je to pekná žena, ktorá má v sebe niečo, čo ma priťahuje aj za hranicou povinnej sexuality, ktorú **cítim**.

Len ďalšia žena, pri ktorej ma to tak bezbranne a bolestivo presunie do jej krásneho dekoltu s nejakým šperkom v strede nad prsníkmi. Nezaostrujem, snažím sa ihneď brániť, zrak mi teda vzápätí prechádza na jej spoločníka, na prvý pohľad dobre zabezpečeného vzdelaného muža, taktiež okolo štyridsiatky.

Zajtra sa počas prednášok dozviem, že je šéfom holandského environmentálneho výskumného ústavu.

Ach, prečo mám teraz vo svojej hlave pocit, že s ním môj pohľad bojuje o právo pozrieť sa do dekoltu Angličanky, *ktorá by za to stála možno aj všetkými štyrmi pohľadnicami života: vôľou k slasti, vôľou k moci, vôľou k zmyslu a nakoniec vôľou k žitiu... (viac ich vlastne nie je?).*

Občas máte pocit, že všetko na tomto svete si v takýchto kolektívoch musíte vybojovať, alebo niečím zaslúžiť.

Potom sa na chvíľku pritúlím k Bulharke, ako sme fotení šéfkou.

- Môj priateľ vyštudoval históriu, ale neživí sa tým... Tu v Paríži je to ťažké... Nakoniec, bola som trochu sklamaná školstvom, ktoré tu vládne...

Kunderu poznala. Kunderu pozná toľko ľudí...

Foucault-a nepoznala.

Sex, moc a politika identity...

Možno len nerozumela mojej výslovnosti, vlastne to som povedal, keď mi povedala: „toho nepoznám“.

- You know, social philosophy... – povedal som, a myslel som na to, že bol jedným z tých, ktorí neverili na škatuľky.

Ale ideme ďalej. Zase, zase, zase, tu niet kde zastať, tu niet dôvodu. Pretože, ak sa podvolím, duša mi môže kedykoľvek odísť aj v Paríži...

- Čo by si chcel vidieť v Paríži? A čo si už videl?

V rýchlosti opíšem náš prvý deň.

A potom sa prepracujem k Jimovi Morrisonovi.

Povie názov cintorína, ktorý poznajú všetci, ktorí ho majú poznať.

- Je to tam také... voľné... – doplní a jej tvár je vážna.

Pamätám si, že mi povedala:

- Ak tam chceš ísť, prestupuje sa na ceste tam na zastávke Sevastopol’.

Nakoniec nepôjdem, nakoniec zmeškám... nakoniec dám prednosť niekomu, kto ešte stále žije, ale v mobile budem – aj tak ***niekedy*** - počúvať *The Soft Parade (1969, The Doors)*... Mŕtve symboly, ktoré podopierajú naše duše verzus živé postavy, a ***peniaze verzus moc versus sex dvoch pohlaví verzus poznanie verzus talent verzus správa verzus výchova k niečomu verzus život alebo smrť vo všetkom, čo bolo urobené.***

Hm, text piesne *The Soft Parade* je ako Starý singel – Paríž 2012.

- To si určite zapamätám, Sevastopol’, prestupná parížska stanica... - uistujem ju, ako sa znovu pozerám na Angličanku. **Jej prsia tiež iba sú.**

Spozoruje to tak žensky, *Bulharka*.

Pozrie sa do mojich očí:

- Some girl... – skutočne to z nej vylezie pokojným hlasom. A mne pukne v srdci.

Myslím na všetkých mužov, ktorí nevyhrali lásku. A tak neustále víťazi akási sebeláska, ktorá sa pri každej inej žene stáva iba zhmotnením sociálnej pozície.

Nemám pravdu?! Alebo som skôr Bulharke iba neporozumel? Nikto „z nás“ jej neporozumel?!

Všetky jej vety o manželstve, prečo ich Bulharka hovorí?

Všetky jej vety o Paríži, o tom, že veľké mesto naučí človeka životu...

Spomenul som si – pri nej - na Toronto, je to ako so ženami, aj vo veľkom meste vždy spomínate na prvé väčšie mesto, ktoré vás dobylo. Mohlo len tak, ako ste sa nechali.

Tak spomínajte. Tak spomínam.

Čo mi zostáva, keď ma na chvíľku Bulharka vystavuje samému sebe, ako každá žena?

Na tú chvíľku ju mám rád, na tú chvíľku je moja partnerka. Nič od seba nechceme, nič viac od seba neočakávame. Len si plníme spoločenskú povinnosť.

Aj tak, viac by som chcel tú Angličanku, ale pravda je krutá. Cítim, že by som bol pri nej hračka toho dravca vo mne.

Ešteže sa dá každý pocit spochybnit'.

Konečne nám prinášajú predjedlo, čašníci.

Nejaká ryba, vo francúzštine *Poison*.

Mám čo robiť, teraz nie som muž bez naplnenia, mám *Poison*.

Obzerám sa po druhom súde, všímam si anglického profesora, ako bojuje o druhú fľašku vína s mužom so šatkou. Ten hovorí, ako drží v rukách fľašu, o ktorú mal záujem aj ten profesor:

- I guess... you don't want this bottle.
- Big mistake...

Skutočne o ňu bojujú. Muž so šatkou sa nakoniec (1) vzdá, nakoniec (2) patrí medzi hostiteľov, môže mať druhú fľašku od čašníkov *na Adriannin účet*, asi si myslel, že nikto z dotýčnych, ktorí sedeli pri tej fľaške o ňu nebude bojovať, že nebude záujem.

Ľudia sa mýlia neustále, a niektorí majú pravdu v tých najväčších chybách.

Táto fľaška svet nespasí, len ako si anglický profesor nalieva, dostanem chuť na nealko pivo, *pretože je to tak*.

Dojem rybu.

Skontrolujem výstrih Angličanky, potom po prvýkrát výstrih Bulharky. Angličanka jednoznačne vyhráva. Aby som však zjemnil emócie, poviem si, že Bulharku *mám vlastne rád na tento večer...*

Mojej mysli vládnu stále (1) iné slová, ale čosi zostáva stále (2) rovnaké:

- Do you like music? – spýtam sa, *pomerne od vecí*, Bulharky, ako jej dolievam víno.
- Everybody like music... if she can like music... – a usmeje sa, nehodnotím ten úsmev, teraz čímisi viem, že to bol jej najuvoľnenejší úsmev večera.

Neviem, čo všetko tá Bulharka vie, napriek tomu, púšťam sa do konverzácie o našej práci:

Dva úvodné sympatické ťahy, a konečne sa môžem spýtať najjednoduchšiu-najdôležitejšiu otázku, ktorá tak hlboko hodnotí náš život a vystavuje nám základný účet:

- Do you like it?
- It's just work.
- So... so... you don't feel love when you're working...

Usmeje sa, je to iný úsmev, ako keď sme sa rozprávali o hudbe. Nie je bolestivý, je to len ďalší stupeň pravdivého úsmevu, ktorý už prekonal slzy života.

*Čo to chceš, bulharské dievča – od života? Si ďalší európsky človek, ktorý už vie, že nikto, ani veľká, tá skutočná existenčná bolestivá láska, mu nič nedá, pokiaľ nezachytí vietor skutočnosti prežitia, a že sa - údajne - budú rátať iba peniaze, ktoré zostanú vymedzené na všetko, čo tohto jedinca môže tvoriť vtedy, kedy sa vychutnávanie života bude odvíjať od toho, čo už bolo napísané skôr... **a nájsť to aj v tomto texte musíš odznova sám, hoci ak si na mojej/jej strane, už to vieš tým, čím si.***

- Čo všetko si dal iným bez nároku na spätnú väzbu? **A aký vplyv to má na tvoj účet?** -

Strácam sa *niekde v strede* spoločenského večera, ako sa prináša hlavný chod, stredne krvavý steak s jemne zapekanými zemiakmi, a čučoriedkami.

Zamiloval som sa do jedla, hoci som iba napoly hladný. Konečne nemyslím na nič, len na to, čo mám pred sebou, ani tá ryba nebola tak dobrá.

Existencia vyhráva, kuchár vyhráva, a do mňa sa vracia chuť na nealko pivo, vracia sa do mňa chuť žiť v tej najlepšej podobe za posledné obdobie, pozriem sa na Bulharku, na šéfkku, kolegyňu, pochválím jedlo, čosi zo mňa, nekladiem odpor, nebránim sa, sa otočí a nájde *Adrienne*.

Je to skutočnejšie ako ja, tajomstvo, ktoré vo mne vládne, ktoré ma má.

Adrienne sa so mnou nestretne pohľadom, zodvihne sa zo stoličky a nahlas sa spýta do pléna:

- Is here anybody who needs more wine?

That's not me.

Muž so šatkou zakričí, ale ja prekvapivo nerozumiem... tomu, čomu netreba rozumieť.

Na okamih strácam nadšenie pre jedlo, tým pre všetko... pozriem sa na Angličanku, na Bulharku, Bulharka sa na mňa usmeje, a odznova (1) jem, akoby som začínal odznova (2), akoby som sa snažil trafiť si do úst...

Chcem zabudnúť na to, ako to vo mne *beží*, a s *mojim stavom* nechcem nikoho zat'azovať, verím jedlu, ako keby nebolo vyššej viery, verím na toho kuchára.

A tá viera mi vlieva do žil presvedčenie, že i ja môžem získať čo chcem, ako dojem, ako zložím príbor tak, ako ma učili, postavím sa, leda bolo informujem Bulharku:

- I try beer without alcohol...

Predvedie ďalší uprimný úsmev, ktorým zrejme hovorí: „to mi nemošš hovoriť, ani manžel mi *nehovorí* všetky svoje potreby nahlas...“

Zastavím čašníka, prečo mám pocit, že zase na nejakej polceste? Hm, všetky tieto zvláštne, snád' chybné pocity...

Nevie po anglicky, ale rozumie mi, hoci sa čuduje.

Zavedie ma až do kuchyne, a starší čašník si ma premiera, zasmee sa, ako muž v službe, jeho úsmev nás nachvíľku spája:

- Beer without alcohol? Yes, we have... Sit down, we will bring you some... – povie pomerne lámame, nepovšimnem si odkiaľ, ale vyťahuje tretinkovú fľašu, a otvára ju ako kúzelník.

Otáčam sa, vychádzam z *predsiene tejto parížskej kuchyne*.

Asi o tri minúty je malé nealko pivo predo mnou týmto spôsobom:

Nieko za mojím chrbtom zahvízda ako spevavec, ktorého odborníci nedokážu pomenovať, otvorená fľaška s akousi hnedou špinou na hrdle **je tu** i s čistým pohárom, na pohári je názov nejakého nemeckého piva.

Francúzke nealko pivo má 1% alkoholu, ihneď mi padne zrak na túto hodnotu.

Pozriem sa na Angličanku, a potom poviem do očí Bulharke, ktorá práve dojedla:

- This kind of beer always brings me up... – a niečím v sebe k nej natáčam fľašku, a dotýkam sa tej hnedej špiny.

Neviem, čo vlastne hovorím, neviem o tom, že by ma nealko pivo „brings me up“.

Možno chce byť iba nejaká časť zo mňa zaujímavá.

- *Ako si kúpiť kohokoľvek pozornosť, keď nemám čím zaplatiť?*- **Nie:**

Teraz viem, že žijem život. Jedlo je príliš čerstvé, **a ochutnávam nealko pivo**, počujem stále to hvízdanie čašníka.

Nikoho nehľadám, ako pijem. Nie som hľadaný. Tak sa cítim. Akoby niečo zo mňa mne samému dávalo voľno.

Stretnem sa pohľadom s Bulharkou, a rieka vo mne si plynie, možno práve preto, že teraz neočakávam akékoľvek veľké slová, vyjdú zo mňa tie, ktoré odmietam priradiť k pravde, od ktorej by som chcel, aby mi patrila, chcel by som od nich len aby boli, *ale nie je to tak:*

- You know, we have same position... – a jemne si odrgnem.

V jej tvári sa ihneď odzrkadlí mierne nepochopenie, no vzápätí ňou prejde čosi, ako súhlas.

- When the project will be over, I have to move on...

„When the law is ready, you alway have to move on...“ – pomyslím si, a práve ma nemôže občerstviť z akej *pesničky* to mám, len „ako mi vyvráti oči do stropu“, zrazu tú pieseň v sebe – mám:

„Move on“.

A pohnem sa, obtrie sa nám noha o nohu. Ona ju pomaly odsunie, rovnako i ja. Mlčíme.

„To, čo chceš, chce tak veľa mužov, tak kedy pochopíš, že stále zostávajú aj ženy, ktoré chcú iba takúto večeru a neriešiť?!“ – kde sa zobrala táto myšlienka, a prečo ma vyrušuje?!

Pomyslím si:

Sú tu tí, ktorí žijú pre slasť a nevedia o tom, potom su tí, ktorí žijú pre moc a často o tom odmietajú vedieť, a sú tu aj tí, ktorí nakoniec objavlia lásku k životu... Duševný pokoj môžu nájsť len tí poslední...

A túto myšlienku rozdávam každej žene, ktorá má práve teraz v sebe lásku, ktorá našla aspoň na chvíľu svetského času *odpoved'*.

Aj ja som na chvíľku našiel *odpoved'*, práve takú, akú som potreboval:

Načo sa pozerám, to vo mne rezonuje čímisi, čo pátra: *stále medzi láskou a ja*, ktoré pozná všetky strany existencie – a keď už poznáte všetky strany, všetky sú ostré o to viac, lebo viac nemáte kam uhnúť.

Dosiahol som to! Opäť!!!

Na ktorúkoľvek ženu sa **teraz pozriem**, budem cítiť čosi skutočné k existencii. Tú pravdu zachovania, ktorou nie je nevyhnutne sex v žene. Je to niečo oveľa, oveľa viac.

Chcem to spoznať!

Pozriem sa na šéfkú: a vidím to v nej.

Pozriem sa na *Miladu* (skutočné meno kolegyne), a vidím to – *taktiež* – v nej!

Pozriem sa ďalej, a začínam to vidieť v každej, **musím to zastaviť**, nemôžem predsa cítiť pravdu môjho prežitia, zachovania, lásku, ktorá chce dávať, ktorá chce privlastňovať *rozhodené ego* (?) z očí do očí – stále.

Tu som, a tu končím!

Premeriam si Angličanku.

Otočí ku mne hlavu.

Sú to len *slabé* sekundy, je to ako nepomenovateľný boj o niečo, čo už pozná „každý“.

Pozrie sa na muža pred sebou, ten sa pozrie na mňa.

A zrazu je každá už len **iná!**

A tak rýchlo, ako som mal v sebe lásku ku každému ženskému princípu „svetovej duše zachovania“ v každej žene okolo, presne tak rýchlo nemám nič.

Bol to iba ďalší sen?

Prichádza len ďalšia realita?!

Rád by som povedal Bulharke niečo veľkolepé, niečo, čo by si mohla zapamätať, avšak je čas sa priznať, keď sa vo mne objaví uvedomenie:

- sedí vedľa mňa žena muža, prečo, preboha, prečo vo mne nie je zastavený ten, ktorý chce neustále bojovať, prečo do mňa prišiel, a prečo nechce odísť! – prečo sa to stalo, kedy medzi týmito riadkami sa to stalo, bolo to vo mne odvždy, je to v mužoch prítomné a každou stratou (na akýkoľvek spôsob) sa priepasť iba zväčšuje? - *kde sa tá priepasť začína a kde končí?!*

Čo ma spasí?!

Kde je vyslobodenie?!

Áno, momentálne cítim jej muža iba ako akéhosi súpera.

Nie je to fér, a nie je to správne!

Protestujem, ale protest sa ku mne vracia o to rýchlejšie otázkami, ktoré všetci, *ktorí naozaj sú*, už dávno poznajú, a nanešťastie, ich dávno poznám aj ja, len nedokončil som tie otázky natoľko, aby som do nejakej ženy dostal odpoveď navždy pokračujúc v plodení a zachovaní, nech aj bez slov:

Naozaj už nemám v sebe lásku? A mal som ju vôbec niekedy?! Miloval som ja vôbec niekedy svet inak, ako len cez seba?!

Dolievam jej víno, ale už nechce, povie, že ju čaká cesta takmer cez celé mesto. Tvár má rozohriatu, príjemne červenú, som rád, že sa cíti omámene dobre, lebo si to chcem myslieť, a nechcem si tú predstavu brať.

- Excuse me, but I'm tired... – prehodí, a zívne si, odloží pohár ďalej od seba, akoby ten pohyb ani nekontrolovala.
- That's all right, - usmejem sa, a môj úsmev je taktiež unavený, ale úprimný v tom, kým som.

Akýmsi zázrakom mám naspäť samého seba, krátko pozorujem anglického profesora, ako pije víno a voľne konverzuje s okolím. Snaží sa zabávať ľudí, snaží sa zabudnúť, alebo sa snaží *tiež žiť iba najlepšie, ako sa v danej chvíli dá*, ako dokáže, našiel už samého seba medzi týmito ľuďmi natoľko, že je tým, koho miluje pre všetko, čo je okolo - ? - a to, čo robí, úsmevy, ktoré rozdáva, mu dávajú ďalšie dni tak, že ich nikomu neberie, že sa tým pokúša dávať aj iným ďalšie dni?

- My husband is waiting for me at home... – povie tak bezbranne, vlastne: vidím v tom ženskú bezbrannosť, posolstvo, že ju má niekto rád, a že ona má niekoho, komu záleží, aby prišla a bola ženou, ktorej záleží, aby niekto stále bol. Príliš jednoduché, aby ma to neodzbrojilo,

a aby som jej neveril, že nech je ktokoľvek, čosi je v nej, čo nás tu drží, čo je ešte aj v tom víne, ktoré jej rozohrialo tvár.

Podá mi ruku, usmeje sa na šéfkú, aj kolegyňu, a spomeniem si aj na vety, ktoré som zabudol hneď, ako som ich vyslovil – *pri nej*:

- I don't drink alcohol anymore... and that's the reason why I should go to see Jim Morrison. I like the band which he sang but I don't like the world which killed him.
- Here is too many worlds around one man, but only one can kill him, - naozaj to povedala?

Neviem, ako odchádza, cítim len, že dokáže mať úprimne rada...

- Každý z vás by si všimol na tejto večeri to svoje, ale som tu iba sám za seba, a svet vo mne nebude prekonaný, pokiaľ v sebe budem mať čas, ktorý niečo miluje z toho, čo robím: -

Osireli sme a k nikomu novému sa nepridávame.

Nie sme v strede záujmu, Slovensko neprispieva financiami do tohto projektu a to málo informácií, ktoré sme poskytli, je zbytočné pokračovať, slušnosť hostiteľa už bola splnená. Stále vieme to isté dokola, kedy sa dozvieme niečo viac, ***kedy sa dozviem niečo viac*** (až do nekonečna ľudského času!), tu za týmto stolom, prestávam byť vďačný, že som sa *draho* najedol?!

Nie, som si toho stále vedomý, ako postupne odchádzajú hostia, a my hodnotíme Bulharku (bez menovateľa osôb v dialógoch):

- Hej, mala v sebe také to slovanstvo...
- Slušne vychovaná, dobrá žena...
- Proste Bulharka.

Nad tými vetami sa nepousmejem, niečím súhlasím, nakoniec – stále – jedna z nich je moja,

a človek by nemal provokovať *posudzovateľa* vo vnútri nás **(??!!)** veľkými opozičnými výstupmi voči vlastným vetám, ktoré sú čímsi čerstvé...

To berie preč podstatu človeka tak brutálne!

- *A všetci, ktorí by o tom mohli rozprávať, a bolo by to skutočné, prečo to svojej krehkej podstate robíme zas a zase?! -*

Horné poschodie reštaurácie sa čoraz viac vyprázdňuje. *Prázdnejší priestor má vo mne iné myšlienky... Tým sa stávam niekým iným?!*

Skôr sa cítim iba uvoľnenejšie, keď sa pozerám navôkol.

Neskúmam, chcem *dalej* iba žiť v tom, do čoho som tu ponorený:

Ako si pokojne sedíme, *všetko ok*, všetkým z nás trávi len tak, ako môže, inak sa napísať nedá, nieť čo dodať po tisíci raz, prisadá si k nám, už na odchode, Nemka: blondína, stredne dlhé vlasy, priamienky vlasov z oboch strán za ušami, okolo štyridsiatky. Z očí do očí vyčítame... jeden druhému:

Môžete mi predstaviť váš rozmer vzdelania?

Neskúmam jej pozíciu, nie som taký.

Ona sa začína rozprávať so šéfkou, potom prehodí zopár slov s kolegyňou, a sem tam očkom hodí po pohári s logom nejakého nemeckého piva, z ktorého si odpíjam.

Milujem to 1% alko... hoci ma trochu rozpaľuje.

Nejde ani tak o alkohol a drogy, ale o to, čo máte v hlave, ***a čo môžete stratit', lebo sa už nezopakujete.***

(Jeden z neúspešných študentov práva – nedoštuduje - pri stole v jednej bratislavskej herni, v Lune:

- *Potrebuje ťa vyradiť...*
- *Veľa šťastia.)*

Na záver malej príjemnej (keďže je viac príjemná, ako nepríjemná, už len v tomto kontakte) pracovnej konverzácie mi Nemka povie do očí, ako keby sme sa na chvíľku milovali pre všetko, čo je v nás:

- Some medications... Some help.

Zase mi čosi ušlo?

Hm, skôr len nechápem. A ak by aj, odmietam chápať. A tak sa iba pousmejem.

Napadne ma:

Ak ešte aj v Paríži človek stále dokola rieši iba sám seba, mal by sa pozrieť do očí Nemky ešte raz – a ešte raz:

- We will see tomorrow... our lives one more time.
- Yes, I have presentation about our project...
- About DEMOCOPHES?! – God, I didn't forget. Oh, I believe in my work for once in Paris! Because I almost don't (can't) work ... Sometimes my mental weakness is winning and I started to live only for coffee...

Usmeje sa, a ja si odpíjam z piva.

Ako sa pozerám na špinavé hrdlo fľaše, s každým glgom vo mne silnie nové anglické súvetie, ktoré cibí to, čo už viem z očí Nemky o sebe:

- Nice brown shit... who needs some medical help.

„Danke, Ich verstehe nicht... Darum...“ – **God, I'm not Nietzsche! God, I don't want to be his platform, I can be loved by real woman for some real shit in me!**

Really?

Škoda, práve by som zaspieval nejakú novú pieseň, ak by mal so mnou kto hrať, všakže, ako zaujímavá Nemka odchádza...

„Love to men is not question of soul's law... Soul's law is Devil's game...“

Kde je nejaká skutočná žena, ktorú by som mohol pomilovať touto nikdy nezaspievanou piesňou vo mne?!

Prázdno.

Cítim prázdno.

Nikde nikto.

Šéfka sa postaví, takmer (1) meškám pri vlastnom odchode.

Slovenská delegácia je takmer (2) posledná, ak nie je posledná, ja teda už nikoho ďalšieho nevidím. *To sa stáva.*

Adrienne! Prichádza k nám a v rukách má čierny dáždník, jej úsmev je úsmev ženy, ktorá objednávala všetko víno a bude ho aj platiť, hoci o tom svet je len vtedy, keď je potrebné platiť, atmosféra bola sympatická, atmosféra bola jednoducho iba fajn!

Pýta sa nás, či ten dáždňik nie je niekoho z nás.

Slová zo mňa vystrelia skôr, ako premyslím... alebo: nie som v tých slovách celkom sám, aj keď by som si to chcel naivne myslieť, niekoho v sebe mám, a často to nie som ja sám:

- It's not... you know... we don't need Paris's eye... – zrazu sa zaseknem, už viem, čo som to povedal, ihneď sa opravím: - It's not our... – nedokážem zhodnotiť správnosť... môjho pohľadu do jej očí:

Zatvári sa tak smutne. Akoby o niečo prichádzala. Vítam v sebe pocit muža, ktorý prichádza o jeden ženský pohľad - ale v realite:

Ten dáždňik nebol náš a ona nám iba popriala pekný večer? Všetko ostatné je iba vlnobitie Paríža vo mne?

Prečo mám doteraz pocit, že ten smútok, ktorý jej prešiel pri pohľade do mojich očí, bol skutočný?

Ďalšia skúška o tom, kto som, kto si, ak chceš niekým byť... – a čím dlhšie nie som tým, kým chcem byť, tým mám menej lásky od všetkého, čo je tým, čím chce byť?

Na koho strane stojí *Adrienne* v živote? Je to len strana jedného muža, alebo strana jej dieťaťa, detí (neviem o nej nič viac, vidím ju tak, ako chcem...), alebo už aj ona aspoň raz skúmala všetky mestské *môžeš/nemôžeš*, (*aj toto sa tu už riešilo:*) a *máš/nemáš*, *závodila s mužmi, ktorí boli nesprávnou láskou odsúdení na závody o všetko, čo sa im môže zobrať a tým – však i prinávratiť...*

Nechcel by som takú ženu vlastniť.

Chcel by som takú milovať, ale bez toho, **aby bola moja osobnosť vyhodnotená za čínskeho obchodníka!**

Hej, *Adrienne*, chcel by som sa s tebou milovať, ale nepustili by ma k tebe moji vnútorní démoni!

Pamätaj, že viac ti nemôžem povedať, že ten dáždňik nie je náš!

Pamätaj, že si na mňa nemáš prečo viac pamätať!

A pamätaj, že to väzenie, ktorému čelím nie je zásluha iba jedného života, ktorý v konečnom štádiu skúma každý iný život okolo, ak sa necháš vytesniť do tej pozície, a neobhájiš si hlas, tú pieseň, ktorú som chcel niečím v sebe spievať pri Nemke, nech iba v jednom vnútri, ktoré nie je slobodné! - ale nemohol som... lebo *tiché obecnstvo vo mne* by nesúhlasilo, ak by vôbec nejaké bolo.

- Tak sa pýtam toho, čo ma stále dokola každý deň súdi, koľko práva žiť ešte vo mne zostalo? Niekedy už nemám chuť, niekedy sa mi už nechce žiť so sudcom v mojich kostiach a v mojom srdci... -

A teraz nasledujú všetky bodky, ktoré boli v tomto dielku doteraz použité.

Odchádzame, zdravíme čašníkov, ich pohľady sú tak prázdne a pritom, ktovie, môže byť jeden z nich niekto ako ja... ako všetci mne podobní. Ako tí, ktorí hľadajú aj vtedy, keď už nič nezostalo...

Povedzte mi aspoň jedno ženské meno, ktoré som ešte nepočul!

Ivana, ktorá mi dala na okamih skutočné tričko s lebkou a s prekríženými kostami pod ňou.... platonická Ľuba z Družby a nakoniec zostávajúce dve, s ktorými som spal... prečo v týchto riadkoch zostávam tak drasticky sám?

Odpoveďou je moje ja.

Zdravím čašníkov duševne čo najprázdnejšie, *spôsobom: chlapci, vy mne nemáte čo povedať.* Aspoň jeden z nich sa usmieva, ostatní len pracujú v úsmevoch, ktoré zdedili po bývalých zamestnancoch... a už si možno rozlievajú víno, najskôr v predstavách, potom skutočne, víno, ktoré zostalo, ktoré znášali zo stolov nedopité.

Nie je to víno histórie!

Čo viac má človek zo života vo veľkomeste, ak môže len to, čo si kúpi za peniaze, alebo to má z toho, čo zostane po všetkých, ktorí už nechceli...?

Paríž zo mňa konečne hovorí hlasom priemerného:

Schádzame po schodoch do ďalšieho sveta peňazí, ktoré každý nazýva inak, a tá najväčšia chyba je často v tom, že môžete povedať:

- v sociálnom mori môže byť všetko dostupné, *ak... ak... ak...*

Viem, že už nemôže, ako vidím zaplnenú spodnú časť reštauráciu, stredná francúzka trieda zabíja čas, žije tak, ako ju naučili, že je to najlepšie?! Nie, nie, nie:

Vyhrali tu boj o život a platia si za svoje výhry!

Nachvíľku, ako sa „prechádzam“ medzi hosťami, zvyčajne v strednom veku, všetci sú dobre oblečení, nevdojak si popravím svoje sako, som ako oni, som rovnaký ako milión parížskych chlapcov v závode o všetko, čo sa ráta medzi ľudským nebom a peklom...

Možno tým majú viac, možno menej, ale sú tiež ľudia, ktorí v tom najlepšom prípade spoznali lásku z tej strany, z ktorej ju mali spoznať aspoň tak, aby...:

...sami za seba vedeli stanoviť cenu existencie:

Koľko EURO?

Koľko DOLÁROV?

Otváram dvere šéfke a kolegyni, sú (alkoholom, nie zákazmi v spoločnosti) chytené podobne ako Bulharka, a je to niečím milé, je to iba ďalšia pravda života, a ak je za tým právo ich života, ktoré nemusia nikomu dokazovať a sú s ním uzrozmene, nečaká ich žiadny boj proti vnútorným démonom...

Prešli si niekedy bojmi s vnútornými démonmi a čo všetko sa im už chcelo zobrať? (voľne preložené, aby sa nevystrašili tí, *ktorí nechápu*: ...čo všetko už nezvládli v tom, čo k nim prišlo, a oni nevyužili svoje šance na lepšiu, niečím spokojnejšiu, duchovne precítenejšiu život s čímkoľvek, čo sa ráta v životnej ceste...?)

Vychádzajú na ulicu a zabáčajú do nesprávneho smeru, opravujem ich, a ako sa otočia, otočím sa k skupinke, ktorá veselo (skôr ma *to* napadne, ako je *to* niečím pravda) debatuje pred reštauráciou, členovia ERA-ENVHEALTH, všetko pozvaní – asi fajčia, asi hľadajú iba rozptýlenie - a mne padne zrak, snáď po prvý raz za večer s pozitívne totálnou mužskou silou v sebe, na inú Nemku, mladú lesbičku (už mi ju cez prestávku spomínala kolegyňa, preto to o nej viem, žiadny sociálny súd, stav veci, hoci každý by sa mohol ozvať, už je v očiach čitateľa, ktorý *napriek všetkému* zostal, nejako zaradená – samozrejme, chceš pravdu o sebe, dostaneš ju takto:).

Čosi mnou rýchlo preletelo, je mi sympatická, že musí čeliť akejsi inakosti, ktorej čelí aj moje písanie!

Usmejem sa na ňu ako dospelý muž, a ona sa na mňa usmeje ako dospelá žena.

Ostatných si nevšímam!

Potom pokračuje slovenská „delegácia“ cez prechod pre chodcov, síce takmer prejdeme na červenú, ale rýchlo naskočí zelená. Neriešim. Autá už stáli.

Začínam si veci spájať ešte aj tu - po dobrej večeri a preletení smútku cez Adrienne - iba cez seba, len tak, ako chcem vidieť svet, možno som iba pomerne dosť unavený a už si nechcem škodiť realitou a povinným nadhľadom (voči čomu?)... aspoň raz:

Sú svety áut silnejšie ako môj svet?

Pýtam sa: „sú?“ – ako otáčam hlavu k tejto rade áut, a príde mi rovnaká ako v Bratislave.

A je to slabá báseň bez pokusu byť básňou! *Je?!*

Pochod, prechádzka... takže pri dvoch alkoholom jemne chytených ženách *teda* prechádzka je **skôr príjemná:**

Niekde v strede cesty do hotela automaticky vybočím z cesty, ako keby mi niečo vošlo do cesty, to len zozadu sa na kolobežkách rútia *nejakí* otec so synom, tak som im uvoľnil cestu bez toho, že by som vedome chcel, hoci by som to vedome chcel, ak by to nebolo automatické... ak by ma čosi v tomto svete nepredbehlo...

Všímam si toho otca, spomeniem si na nealko pivo (*lebo som myslel na nejakého otca?*), myslím si, že si ho zapamätám z Paríža ako turistickú atrakciu, *ved' každý niečo*, ten otec je už pomerne plešatý, nehodnotím to inak, ako tým, že to vidím, a pomyslím si:

„Kedy budem otec ja, nech by som bol aj plešatý? Bez lásky sa dokážem milovať v pozícii **mam ju rád**, ale vždy mi to zlomí chrbát... a vtedy ma musí podržať žena...“

Vydýchnem bolestivo, kolegyňa sa na mňa pozrie s úmevom, položí si na hrud' celú dlaň ľavej ruky a žijem v presvedčení, že teraz určite myslí na svoje deti, ako uvidela parížskeho otca so synom.

Mám ju na chvíľku rád (pomerne dosť) aj kvôli tejto mojej predstave!

Prichádzame do hotela, každý vie niečo iné, každý videl podobné veci, a každý pôjde do postele *zase raz* s rozdielnym svetom, ktorý snáď ani nebude súvisieť s Parížom!

Poviem si, ako na hotelovej izbe pozerám na televízor bez toho, že by som hlbšie vnímal, čo v ňom vlastne vidím:

Tento deň som prežil plnohodnejšie ako som si myslel, keď som si ráno spieval *No expectation...*

Problém je, že to vlastne ničím v sebe nedokážem zhodnotiť!

Načo to hodnotiť?!

A ako tento deň ovplyvní môj zajtrajší deň?!

Ako väčšina z toho, čo už bolo napísané v tomto tu, čo má prienik do mojej reality... ovplyvní zajtrajší deň?!

Poviem si svojím životom zajtra ešte lepšiu pravdu (o ktorej nebudem musieť, ani chcieť nikoho presviedčať - *pretlačovať ju?!* (:)

Nedá sa mi spať a hádam to 1% alkoholu ku mne privoláva viac, ako dokážem zniest' na krátke okamihy!

Odznova vidím všetko, čo som už prehral. Je to tak kruté, a keď sa muž pred spánkom stáva svojou histórou, vždy prichádza šialenstvo, z ktorého môžete vyjsť len ako ten, ktorý musí niečo ponúknuť, lebo inak bude zhltnutý.

Toto už poznám, a napriek tomu neviem z bludiska nájsť východ. Neviem, ako poraziť svoje peklo, *už do konca života vo mne zostane?*

Otváram oči, a je polšiestej ráno. Ležím v posteli. Mysel' mám prázdnu.

Mal by som ďakovať, ale nemám rád, ak som takto kompletne prázdny. Ide z toho strach, lebo to, čo tvorí človeka sú jeho myšlienky viac, ako si myslíme.

Teraz o tom viem, lebo nemám žiadne?

Postavím sa a podídem k oknu hotela, nemám balkón, len akési malé *umelecké* zábradlie, ktoré som už videl v mnohých vyšších oknách Paríža.

Čo vidím?

Viem, že nechcem masturbovať, a viem, že to vydržím *pre ten duch* Paríža.

Asi som v Paríži naozaj sám a ako sa pozerám na tú veľkú manželskú posteľ, otázky došli? Mám len odpovede bez toho, že by som položil nejaké otázky:

Umyjem si zase raz zuby.

Dotknem sa semeníkov, poškrábem sa a pomyslím na svojho otca, potom na matku a na ich situáciu. Viem koľko účtov im musím splatiť.

Je príliš málo ľudí, ktorým chcete splatiť akékoľvek životné účty s tým, že ich máte stále radi...

Ale pri kom nepotrebujem dokazovať a obhajovať, kým odznova som, aspoň teraz tu, v Paríži?

Kto naozaj *miluje* to **som**?

Kto dokáže mať rád rozdrásané vnútro človeka, ktoré už nie celkom patrí Milanovi, keď za všetko musí platiť od istého času tie duševné účtenky?

A neviem síce, či tí, ktorí nemusia cítiť až takú hĺbočinu ľudských morí, vedia, kým sa taký človek stal vo vnútri.

A neviem, či to vie ešte niekto okrem mňa.

Tak do čoho vo mne sa dá zamilovať?! – pýta sa Paríž?

Pýta sa prvá bohyňa Paríza cezo mňa, akoby sa pýtala sama seba. Dal by som jej meno ženy, ktorá si prečítala práve tieto riadky...

Ach!

- Ako často sa to pýtaš aj cez iných... ktorí boli v Paríži?

Čakám iba na to, aby čas pokročil. Pomaly sa začínam obliekať.

Málokedy rozmýšľam nad tým, čo si dám na seba, teraz je čas, a ja rozmýšľam nad tým, čo v tomto dni dosiahnuť.

Ihneď mi to niečím začína byť aj jedno.

Dospejem k tomu, že ak sa človek oblieka viac pre niečo iné, ako pre seba, má len ďalší personálny účet na viac.

Chcel by som sa obliecť pre *Adrienne*. Ale nebude to tak, pretože keď si obliekam košelu, náhodou pripomínajúcu francúzky dres (ešte aj s podobným emblémom na srdci), zabúdam, *je to odvíate tak rýchlo, že ani neviem, že je to odvíate.*

(Tak prečo to viem? Viem to teraz, s odstupom mesiaca, keď píšem toto, vtedy to odletelo, ako odletí spevavec od okna, a vy ste vnímali iba jeho spev, a keď nespieva, už to nejestvuje. Väčšina ľudí žije podľa tohto, a väčšina čohokoľvek iného je iba klamstvo.)

Kontrolujem hodiny, púšťam si hudbu na pomaly sa vybíjajúcom sa mobile, po koľkýkrát sa opakuje hudba, ktorú si púšťam? Po koľkýkrát tým dávam rovnaký rozmer môjmu duchu a dovoľujem si o tom nevedieť – *tu, v Paríži, je to hriech?*

Po koľkýkrát sa opakuje to, čo cítim sám pre seba, v samote? Nie som nič nové, keď počúvam ako tisícky ľudí v podobných stavoch, situácii ako ja, **túto hudbu**.

Kill City.

Ďalej som sa stále nedostal.

Chcem niečo nové, mám ďalší nový deň:

Teraz o tom viem, takže ho mám!

Otváram dvere na hotelovej izbe, a schádzam po schodoch.

Už predsa tuším, že každý človek hrá rovnakú hru a skôr či neskôr na ňu príde, len šance nebudú nikdy rovnaké a každý si musí obhajovať inú pozíciu! A každá pozícia sa dá stratiť.

„Ak hráš o lásku, skutočnú lásku nájdeš tak ťažko, ak vôbec... Len ty a ja vieme...“ – a zrazu zistíte, že ste to vy sami, kto povedal tieto slová!

A vystrašíte sa!

Vystrašil som sa.

Všetko vnímam tak, ako keby som sa práve narodil pre lotériu, v ktorej sme hľadani a odmietaní. A buď sme nájdení na všetky spôsoby, ktoré **sú**... alebo sme odmietnutí tak isto.

Aj Paríž môže byť **d'alsia lotéria o všetko, čo človek má**, ale skutočné lásky a skutoční muži, to sú dve tváre *toho istého*, ktoré nepotrebujú dôkazy o potrebnosti, dôkazy o existencii!

Nie celkom to stále chápem, ako vkráčam do jedálne, dnes na mňa pôsobí ako *rodinná*, dnes som predstihol šéfkku, i kolegyňu, dnes som to ja, kto určil, že bude sedieť sám?

Nie. Bude to inak, nie som najsilnejší člen našej výpravy, *hoci bežia aj tieto raňajky podľa toho, keď cítim akúsi rodinnú atmosféru?!*

Keď prichádzajú *moje ženy* (aspoň na krátky výsek ich tak nazvem), už navždy budú staršie ako moje dcéry (ak by som aj nejaké mal...), už navždy splodili deti s niekým iným ako so mnou, **a už navždy nie som celkom ich pes**, takže, keď prichádzajú:

Šéfka si sadá oproti mne.

Kolegyňa si sadá po mojej ľavej strane k voľnému stolu. Sme tu dnes prví.

Dnes mi chutí viac ako včera. Neskúmam to. *Je to tak.*

Zdá sa, že mám na chvíľku stabilizované emócie, ako sedím so šéfkou.

Niekedy je jedenie so ženou na úrovni ako milovanie. Niekedy je všetko, čím práve prechádzate, so ženou na úrovni ako milovanie. Toto je tak „*maximálne*“ pracovné milovanie, ak niečo také jestvuje.

Neskúmam čo mám povedať, neskúmam kým mám pri nej byť. Len som.

Niekedy sa pozriem na kolegyňu a jej meno mi len pekne zneje, ako sa na ňu pozerám.

Milada pekne je.

Tento slovenský sendvič má svoj zmysel, ako si natieram džemom chleba. Život sa ma nič nepýta, ako si odkusujem. Taký mám práve pocit. A práve sa obzriem a všímam si okolie. Myslím si, že som zase zmýlil, ak by sa ma život na nič nepýtal, neskúmal by som svoje okolie. Nie je tak?!

Je zbytočné odpovedať, neskúmam to.

Ničím som sa nezmenil od začiatku tohto pobytu?

Ako dojedám, mám pocit, ktorý mám už od šestnástich (a koľko ľudí ho má ešte skôr?):

Do istej miery je to všade rovnaké, otázkou je skúška tej miery?!

Neprihádzajú žiadne nové vety, a napriek tomu som spokojný, ako sa pozerám na jej tvár.

Teraz nie je nikto, kto by mi mohol pripomenúť, že všetko je zaplatené.

Teraz nie je na okolí žiadna žena, ktorá by mi jediným pohľadom pripomenula:

- *všetci okolo nás nám iba slúžia, ak to tak chceš vnímať... pokiaľ by naša láska bola skutočnejšia ako tá ich... – a ja by som ju nepochopil, lebo toto sa vlastne ani nedá pochopiť, dá sa to iba zažiť:*

*...lenže ja si čímsi bolestivo spomeniem, pričom to je taký ten druh pripomenutia, ktorý neprihádza z personálnej histórie, ale z toho čo ste mali zažiť, ale nezažili ste – asi... – **spomienka**, ktorá vlastne nemá byť prečo naozajstná... mi pripomenie cez čímsi oklamajú myseľ, ktorou práve nad'alej som:*

Láska je jediný sudca, ktorý nebol nikdy oklamáný!

Som iba v *móde*: láska nejestvuje po tom všetkom... čo ma tvorí, čo ma doviedlo až sem.

Ale tento raz naozaj neverím, chcem vidieť v tvári šéfky *odpoveď*, vyvrátenie tohto tu... **Ona** nemá so mnou nič spoločné, zrazu to viem, zrazu to do mňa prišlo a ja zabúdam aj na to, že si ku mne nemusela prisadnúť.

Stalo sa, na chvíľku opätovne nevnímam nikoho iného ako človeka!

Preboha, spamätaj sa, toto nie je duch Paríža!

Už sa nedokážem zniest':

Pomaly vychádzam po schodoch na vrch, ľadovec hotela, v hotelovej izbe na seba nanášam ešte jednu várku parfúmu. Dávam si ho pod (odvždy nikam) zarastené pazuchy, pod neoholený, *iba zastrihnutý* krk. Už sa cítim aspoň týmto spôsobom.

Schádzam po tých istých schodoch a nepočítam, koľko ich prejdem, to prenechávam tým, ktorí potrebujú vedieť všetko o architektúre hotela. *Nie som z tých!*

Ako vychádzame na ulicu, poprchá, šéfka schováva pod svoj červený dáždnik kolegyňu, a mne sa dýcha slobodnejšie v daždi, hoci sa stretávam s tisíckami pohľadov – tak to cítim!

Och, srdcia alebo kosti, údajne, ale vy si sami vybrať nemôžete...

Ďakujem ti Paríž, že už o tom viem!

Opäť vchádzame do komplexu Cité Universit .

Všetko sa opakuje, ešte aj miesta si vyberáme tie isté, ako včera, veď istoty v živote sú čosi, čo potrebujeme aj v cudzine.

Potrebujem mať všetko, čo mám a ešte viac! **Chcem všetko z toho, čo naozaj chcem!**

Prečo mám pocit, že nemám čo stratiť, keď vždy sa dá stratiť, pokiaľ ešte  ijem?!

Vnímam prednášky rovnako ako včera. Viac cez tváre... ako cez odborn  stránku. Veľa veciam nerozumiem, veľa vecí si dom y am.

Prednáša aj Angličanka, aj jej partner zo včerajšej večere, Angličanka sa na mňa pozrie raz a ja to zachytím, on ani raz.

Nevyzliekal som ju.

A s ním som „nebojoval“, prial som mu, aby podal taký výkon, aký si želá len on sám...

Po obede, ktorý je zopakovaním včerajšieho obeda mojim prístupom k stolovaniu v stoji, pričom sa občas naozaj cítim ako nevyšlachtený pes na vodítku, ktorý patrí šéfke (ako rýchlo sa to zmenilo, vzdialilo od môjho pocitu pri raňajkách!) – kolegyňa to občas zachráni, ale myslím si, že o tom nevie (aj keby, je to jedno, sú to len moje pocity).

A jedno to je už aj mne:

Ako si dávam posledné sústo, je mi v skutku jedno, kam smeruje tento svet, lebo sám neviem, kam smerujem.

Stal som sa masou, a všimol som si *to* až vtedy, keď už väčšina z masy mi ukázala, ako sa jeden človek môže zmýliť vo všetkom, čo nie je masová komunikácia.

Odnášam ten tanier ako *bez prekvapenia* zlomený kráľ, ktorý dávno vymenil kráľovstvo za koňa, ale pozrel sa tomu koňovi na zuby a zistil... že sú to projekcie žien, pri ktorých stratil kus mužnosti: a práve preto stratil svoj spánok, tie ženy mu vytrhli všetky zuby, ktoré spracovávajú duševnú potravu človeka, ktorý tu však musí byť muž, ak je už raz mužom, ktorý má všetky také potreby, a kôň v ňom pomaly zdochýňa.

Samozrejme, ešte raz sa uistím: *môj mozog je tým koňom a to kráľovstvo je Parížom.*

Šéfka a kolegyňa ma poprosia, aby som dal pozor na poobedňajšiu pasáž prednášok. Ony sa rozhodnú spoznať Paríž zo ženskej stránky, ktorá udržuje svet v luxusnej čiare, pokiaľ za ňu platíte.

Aj o tom som už určite písal, **už sa len smiešne kade-tade opakujem:**

Šéfka môže platiť, kolegyňa môže uvidieť?!

Vyťahujem papier a zapisujem to, čo ma zaujíma. Hrám to? Chcem, aby som bol videný pri činnosti, ktorá skôr evokuje zapisovanie „českých žandárov“...?!

To nie je celkom moje myslenie! Aj tu platí – patrím aspoň na chvíľku k tým, ktorí sa prepracovali k láskyplnej jednoduchosti: Len to robím, neskúmam to.

Definitívne som sa stal človekom, ktorý viac opakuje po druhých ako vymýšľa vlastné?

Áno aj nie.

Predsalem sa pozriem, či sa na mňa niekto nepozera.

Predsalem neustále čímsi v sebe potrebujem upútať pozornosť. Tá najväčšia irónia je, že keď som bol malé dieťa, mal som to v sebe snád' menej, ako *niekedy* v dospelosti.

Kedy sa to začalo, kedy to zo mňa vytiahla *nesprávna láska k sebe samému*?!

Musí byť Paríž až tak krutý?!

Ďakujem:

Všetko je v poriadku, pokiaľ sa klamem týmto spôsobom, nikdy neprídem na to, ako veľmi som oklamáný, ako veľmi som ohnutý, *ako veľmi som bol ohnutý (a ako veľmi sú tým ohnuté aj moje myšlienky)*.

Myslím si, že strácam v tejto chvíli vôľu byť a iba ju pokrytecky napodobňujem, ako vety, ktoré som sa už v živote napísal samotným životom, ktorý mi pretiekol cez srdce, aj mozog a zatopil tie dva orgány bahnom, možno inak, možno rovnako ako sa to stalo *raz za čas*, kedy ste boli viac ako iba simuláciou toho, čo vám (1) bolo najdrahšie... **aj vám (2)**:

Otázniky má v rukách ten, kto žije taký život, ako ja v Paríži:

Nepatrím k tým, ktorí môžu myslieť bez nároku?!

Komu patria mapy a pre koho sa robia, ak nie pre tých, ktorí ich potrebujú, aby sa niekde nestratili?

Lenže poézia a próza veľkých duší nie je o mapách, ani územiách, ktoré je potrebné dobyť...

A pokiaľ mi nejaká žena nedá šesťnásť sviečok celkom ozdova, navždy zostanem v tomto šialenstve Paríža! Päťnásť by bolo málo, mnohým by stačila len jedna, tá pravá, samozrejme. Už som ich mohol mať toľkokrát horiace *aspoň na chvíľku* (hoci viem, každá sviečka nakoniec zhasne), ale vždy mi zhasli skôr, ako som prišiel na to, kým som sa naozaj stal v sociálnom oceáne.

Toto je dôkaz o tom, ako rýchlo sa mení moja podstata, dočerta!

Nechal som sa uniesť vetrom a nikdy som tie sviečky nechránil telom.

Tak mi treba!

Tu mi realita nemá čo povedať, okrem toho, že potrebujem to, čo dostávajú tí, ktorí vyhrali v realite všetko, čo majú radi:

Nezaujímam, či som porazený alebo víťaz – tu sa to vo mne odvíja a nemá to začiatok, ani koniec na *záblesk ďalšej novej pravdy*, ktorú som si v sebe sformuloval:

V prestávke, ako sa pozerám okolo, nie je veľa tých, čo by vystúpali na miesta, na ktorých stojím celkom sám, **zrazu sa cítim celkom sám**. *A potom si spomeniem, ako som schádzal peši až na prízemie hotela.*

Priblížim sa k stolu, a nechcem kávu, chcem čaj. Majú iba anglický.

Anglický čaj o piatej.

Postavím sa s ním k blízkemu stolu, osladím ho, zamiešam. A čakám, kým vychladne na mieru, ktorú znesiem.

Opodiaľ sa postaví Angličan, muž zo včera, ktorý bojoval o víno so šéfom francúzskej inštitúcie (*meno neviem, a nepátram*) so šatkou – a vyhral to víno, obhájil ho aj pre všetkých, ktorí sedeli okolo neho.

Tak o čom to je?

Dnes mu to bude pripomenuté – tak kruto – spomeň si o niekoľko riadkov nižšie...

Pozerám sa na neho, v pokoji si odsrkne z čaju. Myslím, že nechce byť rušený, ani raz sa nepozrie na mňa. Ja sa na neho pozriem asi trikrát.

Zahodím sáčok od čaju do koša, zamiešam umelehmotnou tyčinkou a podídem k nemu.

Nezačínam podľa pravidiel, podľa slušnosti, podľa zabehnutých koľají, že ak sa stretnete kvôli projektu, mali by ste sa snáď rozprávať o projekte a o tom, čo spája projekt s inými vedeckými kruhmi...

Podľa mňa zostávam vo vedekých kruhoch:

- Excuse me, I don't want to be too rude, but... Are you Professor at Liverpool University?

Mal som pocit, že je odtiaľ, keďže dnes už prednášali dvaja muži z univerzít v Anglicku. Jeden z Londýna, druhý z Liverpoolu. Nepovedali svoju akademickú hodnosť/titul.

Upriamil ma na profesora z Liverpoolu, stál takmer na opačnej strane miestnosti.

Stoly boli stále plné. Až teraz som si všimol, že ľudia tu príliš nejedia. Skôr si dávajú kávu alebo čaj, alebo džúš a vodu.

Zmýlil som sa, príliš často sa mi stáva, že z dvoch možností si vyberiem tú nesprávnu.

Profesor sa zasmeje. Na otázku, či je profesor, neodpovedá.

Spýta sa ma s jemným úsmevom:

- Odkiaľ si? – mám pocit, že mi tyká. Je v tom akýsi akt otcovstva. „*Chlapče, ak by si ty vedel...*“ – presne to má v očiach.

„Pán, profesor, ak by ste vy vedeli...“ – usmejem sa. Je to úsmev bolesti, ktorá prešla alebo neprešla pravdou prežitia.

Stačí jeden Anglický profesor, a rozpaľuje ma to *na túto stranu*.

- Som zo Slovenska...
- Z Bratislavy? – prekvapí ma.
- Nie som z Bratislavy...
- Poznám Vysoké Tatry, bol som tam na výlete. Precestoval som Slovensko.
- A poznáte aj Nízke Tatry?
- Áno, tie sú ešte lepšie. Tie mám radšej. Menej ľudí...

Prejde okolo nás pekná Švajčiarka, pamätám si ju, taktiež prednášala. Prekvapivo, profesor v tej chvíli doplní:

- Máte veľmi poučnú angličtinu...

Švajčiarka ku mne natočí hlavu. Stretneme sa očami. *Čosi v krčnej tepne „nadskočí...“*

Zrazu sa cítim pri Angličanovi ako Dark Horse!

Vnímam jej celú siluetu, profesor doplní:

- Don't worry, pretty women will be always pretty... if they stay nice. Your English is nice.

Je to slovník anglického profesora z Londýna?

*Ach, tak príjemne sa mi prispôsobuje, ako muž, ktorý odhadol stupeň anglického poschodia poznania muža, ktorý stojí vedľa neho **a predsa ho musí snažiť držať v dialógu viac on, ako ten muž...***

Och, je to tak kruté, **niečím tak pravdivé medzi ľuďmi, čosi zo mňa je fakt preč, a definíciu má každá žena, ktorá ma podržala v milovaní aspoň raz!**

Prichádzam na to tu a teraz, ako mám v sebe obraz tej Bulharky, ako si ju ihneď všimnem a počujem jej hlas zo včera:

- *Some girl...*

Mám právo nevedieť, pokiaľ žijem v tomto mŕtvom tele?

Mám právo nechcieť vedieť.

Mám právo byť celkom odznova slepý?

Ach, hlúpo sa nechám otvoriť a chcem hovoriť pravdu o mojich pocitoch zo Slovenska:

- Všetko rozhodujú peniaze. Zvykol som byť niečo ako vedec, hoci som zďaleko nebol najlepší odborník... Videl som to zblízka... Boli by sme lepší vedci, ak by sme mali aspoň také prístroje ako majú vo Viedni. Ale kto za to môže? Ani Rakúšania, ani Slováci?! Nieкто za to môže, keď ani európske peniaze neriešia rozdiely vo vzdelanosti, snažia sa iba platiť za čo najlacnejšiu prácu v krajinách, ktoré sú odsúdené byť námezdnou silou. A tie najlepšie mozgy? Tie silné krajiny si ich vzťahujú k sebe za ponuku komfortu a stálosti... Za inú ochranu spoločenského štatútu, ktorý by sa v rodnej krajine nikdy nedostal... tým... – nedopoviem túto smršť, a zase sa zapozierám na Bulharku. Ona si napraví okuliare a mne poskočia obe oči...

- Je potrebné... ako hovoríš... vytvoriť také podmienky... v ktorých môže nastať rovná konkurencia... O to ide napríklad u nás v Londýne.

A ja som si spomeniem na Španielku, ktorá prednášala po profesorovi druhú časť peknu angličtinou a pochádzala z jeho pracoviska.

„Je na ceste víťazstva, obhájenia si svojej cesty tak, ako chce?! Aby raz cítila naplnenie aj pre všetkých, s ktorými bude?“

Profesor sa usmeje, pozrie sa na môj takmer plný plastový pohár, a ja si sám všimnem, ako sa mi trasia pravá ruka. Ihneď si pohár preložim do ľavej ruky, ani neviem prečo, pohár si priložím k srdcu, no po chvíľke sa začne chvieť rovnako, ako ruka predtým... A tak ten pohár chytím oboma rukami, priložím si ho k ústam, odpijem si. Tri dlhé dúšky.

- I don't want spoil your thinking... Now I see that you already finished your cup of tea...

- It's all right, young man...

Už si nepovieme viac dialogových viet, ako dopíjam čaj. *Nútim sa byť rýchly, nikto iný okrem mňa ma nenúti a ja cítim, ako by to bolo okolie... Škoda.*

Angličan s krátkymi šedivými vlasmi, o hlavu vyšší zdvorilo počká, kým dopijem aj poslednú kvapku. Odhodím pohár a on sa v tom okamihu poberie späť do prednášovej sály. Ako vchádza, zastane, otočí sa ku mne a znovu celkom nahlas povie, určite ho je počuť aj v prvých radách:

- You have really good English, believe me...

Zrak mi padne na Slováka... vedca (alebo vyššieho úradníka?) s PhD. v mojom veku, ktorý pracuje pre WHO - a mám v sebe, ako vchádzam na poslednú voľnú diskusiu konferencie (len ešte pred ňou sú v programe dve posledné prednášky a **jednu má ten Slováka, ako sa dozvieme...**), jednoznačnú skutočnú spomienku na to, čo sa odohralo doobeda:

...mám v sebe raňajšiu prestávku (hoci som napísal, že doobeda bolo všetko ako včera... mýlil som sa, až prítomnosť Angličana ma svojim spôsobom presvedčila, že tento deň predsa nebol, ako ten včera:

Šéfka toho Slováka spomenula, povedala priezvisko, ktoré znelo skôr Slovinsky ako Slovensky. Tak som sa ozval a povedal som, *čo som pred chvíľkou napísal* aj jej do tváre.

Toto je/bolo tak marginálne, snáď iba Slovinci a Slováci zachytia tieto rozdiely, a keď to priezvisko nenapišem, niekto stratil čas... v týchto troch riadkoch.

On si zaslúži, aby o ňom vedeli len tí, o ktorých chce on sám?!

Aké má sny a splnili sa mu natoľko, aby prehliadol hry o všetkých ľudských snoch?

Kto je jeho majster a na koľko majstrov vo svojom živote verí?

Bolo to iba takto:

V prvej prestávke sa ma šéfka spýtala, či ho neoslovím, aby sa s ním *slovenská delegácia tohto projektu mohla zoznámiť v rámci toho, čo taká slovenská delegácia potrebuje od Slováka na takom mieste.*

Nie je to zábavné?

Prišiel som k nemu práve v okamihu, keď sa rozprával s najvyšším postavením Talianom v prednáškovej miestnosti, šéfom nejakej sekcie vo WHO, zrejme samotným šéfom Slováka.

Cítil som, že vyrušujem, ale bolo mi to jedno. Mal som svoju úlohu, bol som *Sám vojak v poli* (hm, toto je názov knihy z knižnice mojej mŕtvej starej matky...).

Nerozmýšľal som, konal som. Nemôžem povedať, že by som niečím také konanie vlastne nemiloval.

Práve som si to vychutnával!

Nech teraz spochybňujem niektoré riadky v tomto blogu-knihe, jednoducho som si v skutku užíval!

Postarší udržiavaný Talian sa zatváril diplomaticky, keď počul moje jednoznačné:

- I don't want to interrupt you... But... Could I speak with you using Slovak language?
I already knew that you... are... from...

Všetky tieto angličtiny, ktorých štruktúra patrí len takému myslieniu, koľko anglických kníh ste vlastne prečítali... **a akých**. Anglické myslenie je až tak odstupňované.

Môžete zase slobodne oponovať, že záleží aj na ľuďoch, ktorých stretnete (a čo všetko máte napočítvané, odkiaľ sú)... avšak ak ešte vôbec niekto zostal v tomto diele, potom mu len podsúvam...

Dodal by som:

Často to ide ruka v ruke so spoločenským postavením na všetky smery, ktoré dokážete postrehnúť!

Až na rodinu, pokiaľ je výchova „odstupňovaná“ v rámci toho, čo znamená vypestovať človeka do práva slobody vo vôle vychutnať si život v súzvuku s tým, kým je pre prírodu i pre spoločnosť, ak ten človečik už prišiel na to, že právo na slobodné rozhodnutie je od určitého okamihu jediné, čo je rovnoprávne... *a ja sa zrazu chcem k nemu správať tak familiárne:*

Teraz to vidím až tak, že som v prítomnosti:

Talian odíde. Tvári sa v poriadku. Myslím si, že je to v poriadku.

Nikdy sa ho nespýtam, ako sa cíti. Takže má/mám zase iba svoju pravdu alebo len svoj predpoklad...

Slováka privediem k šéfke, nasleduje nadväzovanie kontaktu medzi relatívne úspešným Slovákom (*ako sa cíti on, to aj tak neviem*), ktorý sa uplatnil v zahraničí.

Ozvem sa jediný raz, a to keď sa pristaví niekto neznámy a z neznámych príčin chce počúvať rozhovor po slovensky.

Nesúhlasím so šéfkou, *a tá má dá ihneď dole*, **platí, neprekáža mi, že žena je nado mnou**, ale každý šéf, nech má aj **ten** potenciál byť férovejší ako neférovejší, v diskusii, kde ide o predstavenie pozícií... nemôže dopustiť informačnú prehru s nižšie postaveným (samozrejme)!

Povedali sme si:

Ja:

T

- Ale pokiaľ viem, tá inštitúcia robí výskum ohľadom vôd na Slovensku...

Ona:

- Milan, robím v tomto už tridsať rokov, viem, kto a ako robí na Slovensku výskum...

(atď.)

Vítam sa v skutočnom svete, problémom akúrat je, že som sa v ňom takto už vítal príliš často na to, *aby to bola náhoda vnútra, ktoré sa **nedožaduje** satisfakcie za každú cenu...*

Zrejme uletím, ako sa zrazu pozerám na toho neznámeho muža, ktorý sa k nám pristavil – medzi všetkými Slovákami, nemôžem klamať, tu obhajujem tak choro nejakú národnosť, pričom *tento svet tu* také niečo nemá prečo uznávať, **tu** ide o čosi iné? - :

Vzdialim sa a prinesiem si rovnaký posúch, ktorý má v rukách neznámy. Odkusnem si s trasúcimi sa rukami.

Neznámy si ma premeria a odíde.

Jednoznačne som dosiahol, čo som chcel. *Pretože presne to som chcel, hoci neviem prečo?*

Ktohovie: možno odišiel preto, že si povedal: tak tento je na tom asi fakt zle. *Áno, som. Ten tras rúk som radšej tiež neskúmal...*

Zvyčajne je to lepšie.

Jednoducho odišiel.

Ach, teraz to zase vidím s odstupu minulosti tohto Paríža:

Zvyčajne som chcel v sebe mať len takú realitu, akú som si spracoval z okolia a chcel som ovplyvňovať niečo, čo mi celkom neprislúchalo.

Bol som ako toľko iných, ktorí sa zmýlili vo svojej hlave!

A Slovák z WHO mal iba vlažne diplomatickú tvár, ale aj on sa dnes ukáže, zrejme aj jeho niečo rozpáli takmer do nepríčetna, keďže ho čaká prednáška, a on naozaj predstaví svoje vzdelanie, ***ako keby išlo o niečo, čo zaujíma iných len preto, že ho má...*** hlasom „počúvajte ma, som niekto, keď mám vzdelanie, ktoré má koľko percent zo spoločnosti?“ (keď to nepretavíš do výsledku, ***akéhokol'vek***, súdy sú ešte krutejšie)“...

Minulosť alebo prítomnosť Paríža?

Predstaví sa ako jediný z celého pléna prednášajúcich ako PhD., a vtedy mi ho príde niečím ľútom, lebo aj ten stav poznám... **hoci prednáša bez zaváhania - je skôr kompetentný:**

Prednáša o liekoch a nových stratégiách WHO ohľadom rozdeľovania liekov do rôznych kategórii.

Niečo, čo iba rozdeľuje mašinériu podľa...? Nie, stop! Ani on to nehovorí...

A nejaká talianska doktorka sa ozve, keď on skončí:

- Túto prednášku som už videla pred desiatmi rokmi...

To možno preto, že keď začínal, povedal:

- Dostal som echo, že tu medzi nami sedia aj ľudia, ktorí zásadne nerozumejú tomu, o čom sa tu hovorí... – a naozaj sa pozrel na ňu, pričom ona sedela v rade tých, ktorí mali predsednícke miesta.

A on odpovedá na jej vetu s roztraseným hlasom, skrývajúcim veľké vypätie:

- Prednášam o nových veciach, možno tá forma prezentácie je použitá staršia, keďže WHO používa rovnaké prezentácie... ako formy.

Nastane dlhšie ticho, Talianka si posunie okuliare vyššie až na koreň nosa:

- All right, I will cross my fingers... – a prekríži si ukazovák a prostredník na pravej ruke tak okato!

Mama, kde som to?!

„Som dospelý, a zabudol som dať meno mojej dospelosti?!“

Mimochodom, táto jeho prednáška, prvá v poslednom bloku konferencie (*na ktorú teraz mieri aj ten anglický profesor*), blok, ktorý sa má zakončiť voľnou a tvrdou diskusou o zhrnutí **„kto môže povedať naozaj niečo, načo sa medzi nami nezabudne...?“** – **tá prednáška sa mi práve teraz odvieva z pamäte...**

Myslím si, že bola povedaná len preto, aby bola povedaná?

(Priznávam sa, tak si to odznova nazvem len sám pre seba... pretože je to tak zábavnejšie, ako prijať fakt, že cirka tak deväťdesiat percent diskusie, ktorá bude nasledovať **sú/budú a boli** aj tak iba slová, ktoré nakoniec nebudú mať nikde žiadnu cenu... A ja si k nim nakoniec pridám, len o tom ešte neviem!)

Vstupujem do prednáškovej miestnosti, neviem o tom, žeby som do nej nepatril rovnako, ako neviem o tom, že by som do nej patril.

Nemám v sebe žiadny *veľký akt vedomia*. Sadám si na svoje miesto, ako do miestnosti vchádzajú šéfka s kolegyňou. Tváre majú neutrálne. Asi videli to, čo potrebovali a uvedomili si to, čo si mali uvedomiť.

Odkladám svoje papiere, mám pocit, že teraz už nebude čokoľvek potrebné písať – ako sa pozerám na šéfkú.

Skončí sa prezentácia slovenského kolegu, šéfka sa ihneď otáča ku mne a polohlasom, ktorý počuje rada predou mnou, i za mnou (hoci nerozumie, títo ľudia v radách rozumejú emocionálnej reči?), hovorí:

- Milan, buďte ticho... – och, áno, je všímavá, už o mne čo to vie, lebo je potrebné priznať, že tá talianska doktorka ma svojou pripomienkou na slovenského „európskeho spoluobčana“ rozpálila ešte viac ako toho slovenského doktora chémie (*v tej jeho chvíli bezrozmerného ega... bolo jeho vzdelanie, zdá sa, obhájené – a to v narcistických závodoch zachraňuje život*)...

Och, kolektívy a kolektívy a jedna ľudská pravda, musím mlčať?!

- Ten, kto nevie, čo nasleduje potom, keď povie niečo proti príkazom šéfa pred sto ľuďmi... - *Áno, mlčím.*

Poslúchol som týmto spôsobom:

Unavene som sklonil hlavu, ako som sa opieral o stoličku predou mnou. Prevesil som sa cez ňu.

Neprišlo mi smutno..

Je mi ľúto, ale zabudol som sa spýtať, kde je najbližší egoservis:

Asi preto sa pozriem na Talianku, ktorá ma asi podržala včera. Jej tvár bola vážna. Jej krása taktiež.

Len akási poľská Nóрка ma prepaľuje „dobrým“ pohľadom *d'alšej vyššie* postavenej vzdelanej ženy. **A mne to zase práve došlo!**

Sedí cez uličku.

Všetko sa zmení. Pocítim chuť niečo rozbiť!

Druhú prednášku nevnímam, vnímam len tú Nóрку, tvár ma ošľahanú filozofickým vetrom, a ja o tom viem, jednoducho to cítim. Aj ona je iba *d'alší* človek, ktorý vie niečo, čo nemá komu povedať?! Možno má v tvári pečať niekoho lásky...

Je s ním?!

Ona sa nakoniec prihlási a začne s niečím, o čom si myslím, že patrí mne:

- We have another cut head here...

Avšak nepozrie sa na mňa, ani na mňa neukáže prstom. A potom pokračuje už iba odborne, nikto nekomentuje jej úvod. Zrejme väčšina prednáškovej miestnosti sa asi môže cítiť podobne ako ja, keď fúka vietor lásky, ktorá vyhodnotila, že sú „*egofreak*“?!
Blbosť!!!

Takže, to som opäť asi iba ja a ja, hoci – podľa mňa omyl: **viem, čo viem cítiť k ženám... a už sa toho bojím...**

Je v tejto rade skutočne kompetentná (kto by o nej povedal, že je iba ďalšia?) a mňa svojim spôsobuje vzrušuje ten jej chlad, ktorý sa pretápa na hĺbku, ak by sa zatiahli ďalšie záclony dvoch ľudí, ktorí by sa zahrali solitaire... **o jeden večer, druhý večer, tretí večer ...**

Ale vždy môže prísť niekto nový, kto sa pozrie na hodené kocky a povie, že skúsi hodiť vyššie číslo v hrách o srdcia...?

A keď sú na srdciach prilepené deti, či už pozitívne alebo negatívne, ***nemal by som sa spýtať***:

Kto ťa dostal, Dorotha?!

Koho si dostala, Dorotha?! A koľkých chlapcov si oholila zo svojich snov?

A koľký muži ťa naučili všetko o tom, že každá hra sa dá prebiť skutočnosťou?!

A koľko žien potom tú hru skutočnosti jednoducho iba prijalo... a povedalo o tebe, že si iba prehrala... alebo vyhrala?!

„Čo všetko máš?“ – ako končíš svoj vstup, napadne ma, a je to jediný raz, čo ti tykám v jednom živote, ktorý mám rovnako ako ty...

Slovo má Talian, ktorého som ráno vyrušil v konverzácii so Slovákom.

Momentálne sú mi obaja ukradnutí, Taliana *celkom* nepočúvam, ale *nakoniec* zachytím, ako si on spojí ruky do obľúbeného diplomatického gesta „pátosových pážat“: spojí si všetky prsty oboch rúk a ruky drží vo vzduchu pred hlavou, pričom je opretý o lakte, **teda zo svojho prievanu, v ktorom vysím asi už pridlho dole hlavou nielen v tomto prezentačnom**

cirkuse (ktorý má úroveň: Cesta pokračuje len pre tých, o ktorých to povieme, tu iné cesty prizvatia nejstujú) – haló, zachytím jeho:

- Výskumov o kadmiu už bolo toľko, že by sme sa mali zamyslieť na čo vlastne potrebujeme ďalšie... také výskumy...

Spájam si to, ako chcem, och, áno, myslím si, že sa čímsi útočí na „môj“ projekt (*ktorý ma tak či onak, živý, či chcem, alebo nechcem, pokiaľ som pri ňom!*)

Prihlásim sa, avšak musím čakať... a moje telo, moja *psyché* sa začínajú triasť, och, je to horšie ako včera, oveľa, toto už musia vidieť ostatní a ja sa naozaj niečím stávam „*egofreak*“, *vôľa bytostne zaujať sa mieša s pocitom strachu, ktorý prichádza s nahlodávaním až do základu „aké reálne je moje som“ pred týmito ľuďmi, a za koho ma príjmu, koho vo mne uvidia, keď otvorím ústa a nedokážem predať to, čo som nadobudol.*

To sa tiež trestá – pocity neschopnosti, pocit nezvládnutia!

Som iba medzi ďalšími očami, som už zo včera nejako zaradený, mám už na konte jednu otázku, po ktorej bolo chvíľku ticho... a hoci táto veta nemá zrejme veľkú literárnu hodnotu, je až priveľmi pravdivá:

Ach, uf, och, ech, erdží... v okamihu som späť, môj tras prerušuje pohľad na anglického profesora, s ktorým som sa pred chvíľou rozprával... a už počujem, **už sa môžem zase sústrediť:**

- Some projects are just all the way down... – zakončuje.

Ktosi sa prihlási, som predbehnutý, Talian, ktorý riadi *túto predvádzajúcu sa* diskusiu z konferenčného stola, asi vyhodnotí, *že tak je to správne...*

A muž o trochu mladší od Angličana ho dáva iba a iba *down, down, down, down to the hole* (tomuto hovorím písanie, ktoré sa už odmieta na čokoľvek hrať! – nakoniec akákoľvek hra je v literatúre odhalená a pokorená, tak prečo sa cítim pokorený s tým Angličanom?):

- We have here some commercial break, I guess... Thank you for this... – a dokonca ktosi zatlieska (vlastne nedokážem zaostriť, že kto), muž odovzdáva mikrofón žene, ktorá je iba

mladá študentka, ktorá má svoje vlastné láskyhccenia a nezáujmové pršiplášte vo svojej hlave, nakoniec, ako sa mi dostáva mikrofón do rúk, na svete jestvujem *len a len ja!*)

Začínam, ako človek, ktorý nemal školenie o používaní svojho mozgu v týchto ľudských okruhoch, kde sa mozgy selektujú *aj takto*:

- I have here one reaction about cadmium... – *oh, God, what a start, boy... Reaction?! Are you living in the world full of bombs in the minds?!*

Yes, my lord! – a zastavím sa, mikrofón sa mi v rukách trasie, zavíta do mňa tma, všetky myšlienky sú potlačené, čelím iba celému svetu, ktorým som sa práve na chvíľočku stal.

Talian sa na mňa pozerá, ruky sa mu vrátia do toho gesta „pátosových pážat“, všimnem si jeho pohľadu, nezdá sa mi, že by to čosi menilo na tomto zaseknutí...

Talianka sa ku mne otočí, všimnem si jej pohľadu, niečo sa vo mne naštartuje cez bolesť, ktorú nedokážem pomenovať, nuž: akoby tá menej nahníla polovička ešte predsalen naskočila... a mne sa vystrie ľavá ruka, na ktorej mám maturitné hodinky, *vystrie* sa mi dľaň a – všimnem si šibnutím očí päť narovnaných prstov, ako keby som sa dal len tak naštartovať touto intepretáciou, ktorá vo mne práve veje:

Použijem zo seba to, čo *spravodlivo viem... :*

Nádych, výdych, neviem, že dýcham, neviem, že žijem:

- ...I don't think so. Look at project DEMOCOPHES, one of two or three... or five tasks... – znovu sa zaseknem, tu som uletel, chcem sa vrátiť, necítim sa trápne, platí stále to, čo je uvedené pred anglickým pokusom o monológ:

All what I want to say... is... is... that... the one of the main tasks of project DEMOCOPHES is trying to get together all project's countries from metodological point of view of analytical chemistry... That's new. And cadmium is the one of the chemical which we used for it, so it's still usefull...

Talianka sa otočí. *Jej tvár sa mi stratí...*

Talian, muž, pri ktorom mi *až v týchto časových slučkách* dôjde, že je zrejme vážený, preto, že si vydobyl svoje miesto na slnku alebo na tejto pláži myslenia... *a tak d'alej...* - **a nemá prečo si to miesto ešte, ešte, ešte každý deň nehájiť bez toho, že by ho to obt'azovalo, sa**

na mňa zapozera s pokojným, ale hutným hlasom (ktorého malebnosť vnímam až teraz ako klasicizmus reflexie muža, ktorý sa už neháda s niekým ako ja), ktorý by väčšina označila za akúkoľvek diskvalifikáciu môjho postrehu:

- You are out... – a to je všetko, čo povie.

Faktom je, že o „mojom“ projekte (ľudský biomonitring v Európe) dnes už prednášala doktorka z Nemecka, a ja som len nepočúval jej vstup, takže sa tu a teraz stávam presne tým, o kom hovoril môj slovenský kolega.

Akoby mimochodom mi na neho padne zrak, nájdem ho tak ľahko medzi sto inými ľuďmi, a on sa usmieva – zdá sa mi?!

Čo všetko sa mi teraz vlastne iba zdá, a čo všetko je replika toho veľkého Taliana, ktorý nie je vzrastom až tak veľký, len zrejme už tancuje so svojim veľkými chlapcami a dievčatami vo svojom zaistenom vlaku, ak už nevlastní aj stanicu pre ten eurovlak?

A šéfka ma ohriakne:

- Už radšej ani slovo... *Milan...*

Necítim v sebe potrebu vzbúriť sa, ale mikrofón si pritiahnem k ústam a poviem:

- Thank you, - podám ho do rúk prítťažlivej slečne, a tá cestuje k novému, tento raz kompetentnému pánovi...

Tu som to dostal do tváre, ale mám v sebe *ešte, ešte, ešte* (a 3x) toľko adrenalínu, že si ešte chvíľu všímam ženy, ktoré by ma mohli zaujať v sále... Jednoducho to upokojuje, ale už do mňa prichádza more, ako začínam analyzovať *môj výstup*.

Pozriem sa na poľskú Nóрку, a cítim sa, akoby som prehral solitaire... **Skloním hlavu, pričom nechcem!**

Koľko bludov do mňa práve prichádza, pretože som iba mentálne príliš labilný?!

Nemám kam ujsť, žiadne sestry a brati už nejestvujú a ak by aj jestvovali, vo výkone toho, čo vieme a máme alebo nemáme povedať sami za seba pred cudzími nám sestričky a brati nepomôžu, pokiaľ „nemáme čo povedať“...

Konferencia skončila, **veľký** Talian sa ospravedlnil už v úvode diskusného fóra, že bude musieť odísť na letisko.

Takže čoskoro *po mojom malom odsúdení (ktoré rieši asi tak kto?) sa zodvihol, a navždy pre mňa odišiel aj s tým Slovákom, ktorého som si však pri odchode nevšimol.*

Bol kompetentnejší než ja.

Niektó by mohol povedať, že ak by som bol sociálne inteligentnejší, vedel by som sa pokúsiť získať d'alšieho človeka do diára...

Tých, ktorých potrebujeme a tí, ktorí potrebujú nás verzus tých, ktorých nepotrebujeme a tí, ktorí nepotrebujú nás. *Len d'alšie rozdelenie, môžeš skúšať deliť každý deň...*

Vychádzame zo sály, pochopím, že sme slovenská výprava, o ktorú sa nezaujímajú príliš veľa ľudí, lebo okrem *normálnych dialógov o počasí... opakovanie mnohých slovenských životov, opakovanie z NON*: nemáme príliš čo povedať o počasí v peňaženkách a účtoch inštitúcie, ktorú zastávame *v hrách o to, kto čo môže dať.*

Všetci to vlastne vedia, som človek, ale predtým som zaškatuľkovaný ako Slováčok, odtiaľ, a tak, a tak, až tak, že zase ďalej:

Chvíľu čakáme v rade, v ktorej sa vydávajú predmety a oblečenie.

Potom *ešte čakáme* na šéfkú, ktorá si odskočila s niekým predsedeniu prehodíť nejaké to slovo „ako prikazuje služobný protokol bez toho, že by bol niekým napísaný...“

Kolegyňa sa na mňa usmeje, jej úsmev ma zodvihne zo zeme, hoci stojím, čosi ma mierne nahne, nuž, spýtam sa seba v ďalšej interpretácii reality: *nestojím celkom rovno pre jej oči?*

- Ved' v pohode, celkom v pohode... – povie, a jej úsmev iba pokračuje!

Usmejem sa ako ona?! Alebo predsa sám za seba?! Nevieť to rozsúdiť.

- Za to sa nezomiera... – odpoviem pomedzi ten môj úsmev.

Kráčame von, schádzame na prízemie, pričom „moje ženy“ (dovoľte mi aspoň *ešte raz* na chvíľku napísať... *moje ženy*) si ešte musia odskočiť na záchod.

Ako sa opieram o akýsi stĺp, o ktorom neviem povedať nič odborné (aký štýl, a či vôbec nejaký), ...ku mne prechádza doktorka z Nemecka, tá, ktorá mi povedala:

„Some medical help...“ – **a ja tomu odmietam rozumieť?!**

- I was once in Bratislava, - usmiala sa, a oboma rukami ukázala dve dlane ako keď chcete uvoľnene ukázať desať prstov, **usmiala sa slobodne.**

- Are you from Bratislava or outside?

- Outside. Small town near to Trenčín.

Videl som na jej tvári, že malé slovenské mestá nie sú jej krvná skupina. Nuž, tie sú zväčša krvnou skupinou tých, ktorí ich poznajú, žijú v nich a majú ich radi viac, ako tí, ktorí ich poznajú, možno v nich žijú, a je potrebné im želať duševné zdravie a pokoj...

- Bratislava has nice old town, - povie a myslím si, že je úprimná. (V takejto vete je byť ťažké neúprimná?) Priznám sa, že ma niečím zaujíma.

Nemôžem skúmať jej lásku k svetu, to sa proste nedá, nesúdim, lebo nechcem vedieť.

Ach, nesnažím sa zaujať, chcem hovoriť zase raz svoju pravdu, napriek tomu ma to pri nej rozprúdi:

- Bratislava... from architectonic point of view... well... better said... from my subjective point of view... has problem... problem... with connection between old and new town.

Myslím, že ani sám neviem, čo som to povedal. **Opäť som zase iba čosi povedal.**

- I didn't catch it... when I was there...

No, kolegyně sa vracajú svorne z toalety.

Nemecká doktorka sa so mnou ihneď lúči, ako ich uvidí v diaľke.

- Have a nice fly... – zakričím za ňou. Neusmeje sa kľčovito, len tak ledabolo, to ešte postrehnem.

Ako vychádzame, vo veľkom priestranom vchode sa čosi natáča, sú tam kamery a herečka – je príťažlivá, ale nechcem sa na ňu pozerieť.

Je v práci, a mám radšej príťažlivosť, ktorá práve nepredáva príťažlivosť... (neposudzujem tú herečku, konštatujem, že sa asi rozhodla (1), pre čo sa práve rozhodla (2), len či to tak aj občas vníma?).

A sme vonku, známe tváre z konferencie ešte postávajú pred fontánou Cité Universitě.

Doktorka z Nemecka sa – predsalen - prihovoriť šéfke. *Lietadlo asi počká...* Život a povinnosť a priateľský kontakt dvoch žien, ktoré vedia (už dávno) svoje?

Možno si hovoria aj niečo, čo *nebude len o peknom nadviazaní kontaktu, ktorý ale svetu zase nič nedal, okrem pocitu, ktorý vo mne, a možno aj v nej zostal* (čo môže byť, prekvapivo, niekedy aj viac, ako akýkoľvek vonkajší výsledok...)

Možno už formujú nový projekt...

Rýchlo odchádzame, a ja ani neviem, prečo: **znovu automaticky** skloním hlavu.

Sú to iba moje automatické pohyby, ale ja chcem za tým vidieť niečo viac. Tak si vidím to svoje! Neberte mi to!

„Nehľadám kto a prečo tento raz, už iba som,“ – to je moja myšlienka, ako by som žil stále v Non.

Ako *totálne* vychádzame bránou, ktorá nie je ničím rozhodujúca, ale tí, ktorí ju postavili, snáď dostali zaplatené... spýtam sa:

- *Môžeme ísť **separate way**? Potrebujem sa prejsť... Rád sa prejdem po uliciach Paríža... len tak, ako som.*

Kolegyne neprotestujú, majú svoj program, a cesta v električke je vždy už len cesta medzi mnohými ľuďmi, kde sa musíte správať, ako jeden z mnohých, pretože tam ste jeden z mnohých. A to teraz nepotrebujem. Ulice sú plné ľudí, ale ja túžim mať tie ulice iba pre seba.

Usporiadať si aspoň trochu myšlienky.

Lúčim sa s kolegyňami a prajem im pekný deň v rámci (ich) možností, zrak mi nevdojak padá na lístok, ktorý drží v rukách šéfka.

Moje kráčanie nevybočuje z radu, vidím, čo vidím, vnímam, čo vnímam, a nechávam sa videním roztáčať len tak, ako to vo mne veje. *Ďalší taký deň. A večer je za rohom.*

Pri jednom obchode s motorkami ku mne pribieha malý černochoch, čosi po mne kričí, je celkom blízko, na dotyk. Ktosi *z jeho ľudí* na neho *taktiež* kričí, no on si nedá povedať, nasleduje ma v tesnej blízkosti asi desať metrov. Nereagujem. Len pevnejšie zovriem pracovný laptop.

Neviem si predstaviť, čo po mne kričí. Neviem si predstaviť jeho svet. Neviem si predstaviť, čím raz bude...

Vzdá to, vzdá niečo, čo chcel, nechá má tak. So svojim detským okom má *akoby* vyskúšal, a ja si kráčam ďalej, o čosi slobodnejšie.

Nemám v sebe paranoju.

Nemám v sebe rozvíjanie mojich svetov, ktoré nesúvisia s nikým (a ničím).

Všímam si obchod so súčiatkami na autá, a uvidím vo výklade starú reklamu na „môj“ Citroen ZX 1.4. Coupé. Ešte je aj čiernej farby, ako ten môj.

A začínam zase žiť vo svete aut, všímam si **to** parížske more na cestách, putujem pohľadom od šoférovi k šoférovi, a prehadzuje mi to tie pohľady podľa nejakých pravidiel (ktoré vejdú iba vo mne, ibaže toto nie je toxická psychóza!). Raz žena za lepším autom, potom muž v podobne starom aute, ako mám ja, ktorý ku mne otočí hlavu, čo ma presúva k chodníku a jeho povrchu, potom si všímam zeleň. Potom strom. Neviem určiť, aký je to druh.

Všímam si holubov, a tým sa mi zrak posunie do nejakej kaviarne.

Tie tváre mi nehovoria vôbec nič, privolávam aspoň jednu z nich, ale nevidím, že by hrala nejaké karty, alebo šach, alebo že by mala v očiach prehru alebo víťazstvo, lásku alebo nenávisť. Je to žena, špinavá blondína v stredných rokoch. Sama od seba sa mi mykne pravá ruka s laptopom. A ona sa zase vráti späť k svojmu času pri tom, čo si kúpila, pričom zrejme už neskúma: *či môže, alebo nemôže, keď si aj ona už iba kúpila...*

Zatiaľ mám jednoducho nejakú prácu.

Môže to by horšie, môže to byť lepšie, to si uvedomím, ako urobím ďalší krok:

A spomeniem si na to, ako som raz v práci *vyletel* na šéfkú:

- Aj tak tu väčšina robí úplne nepodstatnú prácu...
- Ale to aj vy, Milan...

Je mi ľúto, ale existuje pravda proti vám a za vás!

Čím sú ľudia starší, tým vedia viac (1), a tým čoraz viac (2) ľudí hovorí: *nepustili nás do toho a do toho... a majú svoju pravdu, ktorú môžu povedať komu?* – zdvíham zrak, a v akomsi zvláštnom „móde na pokračovanie, ktorý nemá pokračovanie v nikom inom, iba vo mne“ si uvedomujem, že prichádzam ku zastávke, z ktorej sme ráno vychádzali.

Už viem, kam mám ísť. Už to tu poznám – iniciálne.

Po koľkýkrát si môžem povedať: „všetko v poriadku, už budem na chvíľku blízko niečoho, čo by som mohol nazvať náznak domova...“ – a neznamená to nič viac, ako, že stretnem ďalších ľudí...

S kým teraz som? - ...ako vchádzam do hotela, vidím za recepcným stolom postaršiu recepcnú, ktorá má v tvári nikdy nestratené *francúzke dievčensťvo*.

Ďalšia žena, ktorá musela byť krásna, a nejaká krása jej zostala:

Beriem si výťah, a nevnímam poschodia, nevnímam, že raz som povedal: „aj výťah sa dá milovať, alebo... iba pretiahnuť...“. To už bolo dávno, a teda - spoločenský výťah?! Už nemám v sebe silu, aby som pretiahol spoločenský výťah.

Prichádzam na izbu, skontrolujem svoje schované psychiatrické lieky, neupokojí ma to, je to ďalšia a *d'alšia automatika správy, ktorú som získal tak alebo onak.*

- *Myslel som si, že ma z toho vytiahne cit... myslel som si, že to uhrám na umeleckú úprimnosť, ale ľudia, ktorí nerozumejú a ani sa neobťažujú... bude v konečnom dôsledku vždy viac...ach, a skutočná láska, ktorá prejde okom správnosti?! Stále ju nemám!* – pomyslí si, toto sa vo mne asi objavilo preto, lebo som sa na ne pozrel.

Práve sa cítim ako v roku 2010, keď som dával dohromady „Ako sa preťahujú duše chlapcov“, protestujem! - :

Púšťam si pieseň z takmer už vybitého mobilu „I'm going away smiling“ z Aprés, pieseň, ktorú zložila Yoko Ono.

Mám želanie: dúfam, že dnes Paríž aspoň na chvíľku zlepí moju rozdrášanú dušu dokopy, aspoň natoľko, aby som si vychutnal večer, a nemyslel na všetkých, ktorí sa kruto zahráli s mojou dušou a odišli z kontaktu so mnou niečím silnejší (aspoň na hodinu, na deň, na mesiace i na roky, a nemusia o tom vedieť)!

Volám Michalovi Kučerкови, a ten mi vysvetľuje, že na cintorín Pere Lachaise sa dá ísť iba do piatej, poviem mu bez neúprimnosti:

- Nakoniec... aj tak by som dal asi prednosť tebe.

Dohodneme sa na stretnutí na metrovej stanici, pod Place d'Italie.

Skôr ako vychádzam, pýtam sa recepčnej, ako sa dostať na Place d'Italie, ale nakoniec som stratil iba päť minút (neviem, či aj ona...), lebo skôr ako mi začne vysvetľovať, jej niekto zavolá.

Zakončí to celé moje čakanie potom, ako zvesí:

- By walk? Oh, no... – a ja si pomyslí, „*som síce šedý*“, ale *tejto žene by to nevadilo... Čo som si to zase pomyslel, a prečo?!*

Ešte mám hodinu čas, rozhodnem sa:

S knihou od Houellebecq-a si nakoniec prajem využiť situácie, a zaumienim si prečítať si kúsok z jeho knihy v nejakej parížskej kaviarni.

Ale nebudem celkom rozumieť tomuto divadlu:

Vyjdem z hotela, ofúkne ma hneď najbližší čierny Renault Twingo, čakajúci pred hotelom. Ach, prečo mám pocit, že čaká na mňa?

Ďalšia chvíľková paranoja. Nič to.

Stále sa to vo mne otáča rovnako, a ja už všetky moje stavy mysle poznám „naspamäť“...

Pozriem sa na knihu, ktorú držím v rukách. Upokojím sa.

Zabočím za roh, doprava, a sadám si na terasu najbližšieho podniku. Už som okolo neho prechádzal aspoň päťkrát.

Začínam si čítať, čítam si asi tak päť až osem minút, a stále nič, pričom kaviareň je poloprázdna. Sedím len na kovovej stoličke na terase.

A tak knihu **zoberiem** a **poberiem** sa k baru. Za barom stojí muž, ktorý mi pripomína niektorých mojich bratislavských homosexuálnych známych. Je pomerne veľký a má už určité bruško, ktoré by som však nenazval bruchom. Snaží sa byť milý. Úslužný. A prekvapivo, také dačo má aj v očiach.

Objednávam si *d'alsie parížske* cappuccino.

- I will be outside... – poviem mu na záver objednávky, ale keď sa vraciam na svoje pôvodné miesto, už je obsadené ľuďmi, ženami a mužmi, ktorí sedeli za barom. Pijú víno. A smejú sa. Otočím sa, necítim v sebe zlosť, iba mierne chvenie, **ktorému nerozumiem vo veľkom svete. Iba ďalší nepodstatný stres?**

Presuniem sa späť, stretneme sa mi zrak s obsluhou, ona sa usmeje, ja mám mŕtvu tvár, v ktorej niet žiadnej emócie:

- So, something change... I will be inside...
- Yes, off course, but we have open only another 15 minutes...
- I will be fast...
- You don't need to be fast, just drink what you need in time...

Oči mi zase tým starým otravným skenovaním (proti ktorému by som aj vzbúril, ale aj tak ho nemôžem zastaviť...) prezrú *všetky kolonky* s alkoholom nad hlavou barmana. Nemám sa na

čo hrať, poznám takmer každú značku, zvyčajne do detailov. Poviem si, ako nedopísaný fragment bez iniciál z *Fragmentov milostného diskurzu* (Barthez):

- To už bolo dávno... kedy som poznal každý alkohol, ktorý zostáva rovnaký a mení ľudí iba podľa doby alebo podľa ich predstáv a poznania „viem svoje-neviem to ich“, a dával som mu všetky ženské mená... ktoré som mohol, a postupne... zostalo iba to parížske nealko pivo s 1% alkoholu bez ženského mena, našťastie. ***Aspoň to práve tu a teraz!***
- *Barthez, nie som figura žiadnej ženy?! Mal by som byť?! – (a týmto zdravím každého, kto sa k tej knihe dostal vďaka žene – aspoň na ten okamih!)*

Posadím sa za bar, otvorím knihu a snažím sa čítať, musím sa sústrediť, ľudia, ktorí prichádzajú k barovému pultu, ma rušia, zdvíham oči, kedy nechcem, hýbem sa ako musím... ***lebo si to práve myslím.*** Bohužiaľ? (Každý taký stav má v sebe niečo prítlačivé.)

Čašník (majiteľ v jednej osobe?) predo mňa položí cappuccino. Zamiešam si ho, a začnem jesť penu.

S vypätím prečítam prvú stranu, potom sa čosi vo mne zasekne, čašník poíde ku mne a čosi zašepká, moja pravá ruka zodvihne šálku, a ja pijem.

K pultu poíde žena v štyridsiatke, niečím zaujímavá, otočím sa k nej so šálkou v ruke, šálku ihneď pokladám na malý podnos, ona šibne očami po obale knihy, dotkne sa retiazky na krku, na ktorej má zavesené srdce. A mne buchne čosi v srdci. Odíde s neutrálnou tvárou.

Čašník sa na mňa pousmeje, opäť si odpijem.

Podlahu umýva akýsi hluchonemý Arab. Nasleduje ma so svojou výbavou. Začína mi drgať do stoličky.

Čašník musí zasiahnúť, čudujem sa tomu, čo mi hovorí, ako ho predtým ohriakol vo francúzštine s výraznou gestikuláciou.

- He can't do that, there's gap between your and his side.
- Oh no, there's no gap, we are all human... – odpovedám rýchlo, čosi vo mne našlo túto cestičku v mysli...
- Yes, we are all human, but this is work where has to be gap between who is who...

Zafúka akýsi vietor, neviem odkiaľ a kam, jedna stránka sa mi pretočí naspäť, strácam nič s tým, kde som bol v čítaní. Ďalšiu minútu hľadám svoju poslednú vetu, ***niečo v mojej hlave sa stratilo.***

Pokiaľ sa neprebojujete k svojej ľudskej stránke natoľko, aby ste necítili radosť zo života v každej polohe, do ktorej ste hodení – aspoň tak, aby vám to zase nekradlo vašu podstatu, ktorou sa snažíte (1) byť, keď sa snažíte (2) užiť si deň:

Aspoň tu nikto nevytáhuje mobil.

Hluchonemý (údajne) arabský francúzsky občan mi už nebúcha do stoličky, ale poprosí obsluhu, jeho nadriadeného (je po tých pätnástich minútach... ktoré som mal k dispozícii), aby som si presadol, keďže chce, alebo potrebuje (niečím v sebe? čím?) umyť miesto pod barovou stoličkou (z dreva).

Najsôr nechápem, čo smerom ku mne gestikuluje, pochopím až po „anglickom“ vysvetlení od čašníka.

- No problem... – a tak si presadnem na stoličku vedľa. Už si prečítam iba štvrt' strany. A aj tak si to prečítam ešte raz túto noc...

Odchádzam, slušne podzravím, som slušne odzdravený. Francúzsky Arab zdraví akýmsi smiešnym zasalutovaním.

Knihu zanesiem do hotela, a vychádzam, teším sa na stretnutie, pričom teraz budem mať Michala iba pre seba. Hoci ho nepoznám až natoľko, aby som ho považoval za blízkeho človeka.

Poznám jeho rukopis... Poznám časť jeho osobnosti, ktorú, ak viete čítať medzi riadkami, vždy spoznáte!

Realita však posudzuje všetky naše potreby tak kruto, že tá podstata medzi riadkami v jeho, v mojich dielach môže byť vymazaná cez potreby, ktoré nezvládnete... ktoré neviete, ako uchopiť... ktoré neviete, ako získať...

- Ľudia nie sú si rovní, majú iba rovnaké potreby! -

...pokiaľ vaše potreby vystavíte nesprávnym ľuďom, ktoré si tie potreby budú chcieť privlastniť (a tým sčasti aj vašu krehkú podstatu) a je jedno či vedome alebo podvedome, nedosiahnete životný komfort ani v dostatku „všetkého“.

Odznova cestujem parížskymi ulicami, až k zastávke metra. Skôr ako zidem do podzemia, rozmieňam si peniaze v stánku, a pozriem sa do očí stánkarovi. Čosi mi prejde nosom.

Neriešim. Neviem. „Neverím“:

Spočítam peniaze, ktoré mi vydáva.

Čakám na metro, a vnímam ľudí, každý pohľad ma niečo stojí. Každé stretnutie očí so ženou, ktorá ma niečím zaujme, ma taktiež čosi stojí. Musím otočiť hlavou tam, kam sám nechcem...
Bolo by to smiešne opakovanie v tomto diele, ak by to nebolo stále skutočné opakovanie, ktoré vo mne zostáva:

Nesprávne interpretácie sa stávajú mojou realitou cez fyzické prejavy môjho tela?

Na zastávke pod Place d'Italie mám ešte ďalších pätnásť minút. Náhodou si sadnem na lavičku, nad ktorou je plagát, reklama na film *Faust*.

S takmer vybitého mobilu vytiahnem pieseň *Wild Horses*.

A sedím, ľudia sa okolo mňa točia, pohľady prichádzajú, odchádzajú, všímam si rôzne ženy, a vždy, keď si všimnem... posunie ma to – celkom odznova – k nejakému mužovi.

A niekedy sa preto radšej pozriem do zeme, podopriem si hlavu, skloním hlavu, a pozerám sa na koľajnice metra.

Súpravy odchádzajú, a ja sa nepýtam žiadne otázky v spojitosti s ľuďmi, ktorých vidím.

Postavím sa a pomaly smerujem k východu z metra, Michal už mešká päť minút. Mobil mi zopárkrát pripomenie, že sa blíži k vypnutiu kvôli chýbajúcej energii. Nevnímam to.

Ako sa priblížim ku schodom, schádza po nich:

On (viete, nie si blízki, len som mu vydal knihu). Môj dnešný boh parížskeho večera.

Pri mne sa teda striedajú len rôzni bohovia ich vlastných životov?

- Už som povedal, že nesúdim hĺbku iných životov! -

Podáme si ruky. Náš očný kontakt nie je bolestivý. Niečím mám Michala rád. Niečím rozumiem jeho parížskemu boju o umelecké presadenie vo výtvarnom svete, ktorý má pevné pravidlá. Aj tam vyhráva názor silnejšieho, aj tam existujú rôzne kruhy predajných kategórií a cien. A keď ste niečím iný, musíte sa niekomu zapáčiť, kto si kúpi vašu inakosť.

Nesmiete to prestreliť. Nemali by ste to doviesť príliš ďaleko, aby ste nakoniec rozumeli iba sám sebe, lebo zostanete sami, a tam sa už iba rozhoduje, či získate samotu alebo krutú osamelosť, podľa stupňa toho, či je vaše ego zasiahnuté padnutou láskou alebo chorým démonickým hlasom po presadení...

- Čakali sme ťa hore... ako sa vychádza z metra, - a ja uvidím normálne pôsobiaceho Francúza, zrejme (*taktiež... - ak si spomeniem na umývača podlahy*) arabského pôvodu, stáť trochu povyššie schodov.

- Môj priateľ, Michel, - podáme si ruky.

Michalovi v skratke opisujem moje pôsobenie v Paríži. A *on* zopár viet, ktoré sú náplňou také, že opisujú krátky príbeh Paríža z *hl'adiska postavy, ktorou som*, preloží aj Michelovi.

Ten skôr mlčí, niekedy sa na mňa usmeje, niekedy ma skúma, ako človek je starší, **je už** niekto, kto vie, že o všetko je potrebné viesť nejaké súboje (áno, sú veci, ktoré zjemňujú, a ktoré *to* robia ešte tvrdším, vždy záleží aj tak na tom – *stále rovnaká pravda, vždy inak napísaná*: kto stojí pri vás a proti vám v akejkoľvek interakcii) a každý, kto hovorí inak, len maskuje a zľahčuje.

- Nevedel som... som si myslel, že sme sa dohodli tam dole... – a spomeniem si na toho *Fausta*, na knihu, ktorú nosím v sebe akoby som ju žil, kniha, ktorá nie je natoľko naliehavá, aby ju vyhlásili za niečím nebezpečnú a nie pre masu?! **Nie**.

Michal sa pomedzi niektoré vety spýta:

- Je tvoja angličtina lepšia, ako angličtina tvojej šéfky?
- To asi áno... Niekedy... – čo to znamená „niekedy“?

Nie, už sa mi nechce hrať s ľuďmi hry o to, či som lepší alebo horší, a na základe toho triediť mysle do tried, ktoré aj tak jestvujú.

Vynechajme sa dnes z toho, Michal. Nezdvíhajme jeden pred druhým palce, sme umeleckí priatelia.

Kašlime na všetko, o čo ľudia medzi sebou hrajú!

V trojici sa pomaly a zrejme aj uvoľnene presunieme okolo malého parku s krikmi a zopár stromami, okolo jednej z mnohých „reštaurácií“ McDonalds až k *d'alšiemu* podniku, ktorý som ešte nikdy nenavštívil.

Vchod má na nejakom rohu, inak vlastne v strede Place d'Italie.

Sadneme si na terasu, *d'alší* ľudia sú všade okolo nás.

Všímam si *všetko zo všetkého, čo nás práve tvorí*, len tak ledabolo. Sústredím sa Michala.

Sústredím sa na Michela, často iba preto, že je s Michalom. *On možno rovnako.*

Nesnažím sa hodnotiť v akom sú zväzku, nemám zviazanú dušu konvenciami, ktoré by mi nanútili zvonku tak, že by som o tom nevedel, a vyhlásil by ich za svoje bez pripustenia si toho, že správa spoločnosti sa mení od skupiny ku skupine, ***ktorá sa hrá alebo vykonáva akúkoľvek vládu*** (*môže to prísť až do snov, všakže...*).

Nič s tým však nenarobím, jednoducho si nechcem nechať ukradnúť pocit z tohto večera všetkým, čo sa so mnou stalo.

- To, čo sa mi na Slovákoch nepáči je to, že väčšina potrebuje od niekoho počuť, čo všetko má... že sú niečím, že akoby to od niekoho nad nimi potrebovali odsúhlasiť... A presne tak čítajú aj knihy. Neprijímajú výzvy v knihách. Nechcú sa nechať prefackať knihami... Tu je to iné.
- Francúzko je väčšie. Má väčší trh.
- Tým to nebude. Bude to aj v ľudoch.

Moje myšlienky na mňa však útočia a nepýtajú sa na to, či iba rotujú v bezvýhodiskosti alebo si pýtajú ***akékoľvek zmysluplné*** konanie:

„Žiť človeka sám za seba nikto nenaučí... To, čo sa môže stať takému človeku, ktorý sa bojí alebo čímkoľvek nechce žiť sám za seba, je to, že sa nikdy nestane skutočným a jeho podstata *“kým som“* nebude nikdy obhájená v činnosti, ktoré by mohol mať rád... nech ju aj bude robiť. To je tá tragédia.“

„Lenže keď človeku nikto neuverí jeho vlastný život... Keď mu jeho vlastná láska neuverí život, ktorý žije... vždy vzniká problém v tom človeku, v spoločnosti, v ktorej ten človek žije, v spoločnosti, ktorá eliminuje vieru v ľudský život a podsúva mu iba máš/nemáš...“

Je škoda, že ešte aj pri Michalovi sa musím sústrediť, aby som bol pri ňom prítomný!

Michel sa občas pousmeje, čoraz na mňa viac pôsobí človek, ktorý prešiel premenou s dieťaťom na dospelého a *neprehral v tej premene slobodu tvoriť*, lenže to je iba pocit, a tak sa na chvíľku nechám viesť tým pocitom... ako sa k nemu Michal natáča, usmiejú sa jeden na druhého, ako ľudia, ktorí sa občas stretnú na duševnom území. A nepotrebujú k tomu žiadne mapy.

„Ľudia stále zabúdajú, že láska je najlepšia mapa, ak ide o osudy a náhody.“

Michal povie niečo ako:

„Paríž už prehral niečo ako boj o svoje umenie. Už dávno nie je hlavným mestom umenia...“

Prichádza k nám obsluha, Michel a Michal sa už s ňou viditeľne poznajú.

Pýtam si, ústami Michala, parížske nealkoholické pivo a dúfam v jedno percento alkoholu... jednou stránkou, tá druhá je ticho.

Michal si pýta ružové víno a Michel obyčajné pivo.

Stále sme trojica, nech je to ktorýmkoľvek smerom vpísané do našej personálnej histórie, ktorá bude patriť iba nám do tej miery, pre ktorú budeme prisudzovať tejto chvíli dôležitosť a úprimnosť zo spoločnej ľudskosti, ktorú sme buď dosiahli alebo nedosiahli:

„Všetko, čo si hovoríme... - mám pocit:

Moje väzenie medzi ľuďmi sa ani nekončí, ani nezačína v duši, ktorá niečím podviedla svoje naplnenie v cite k stvoreniu...

A ktorý stvoriteľ aspoň jedného života bol v tomto priznaní aspoň raz naozaj prvý?

Och, ako sa pozerám na Michala, prečo cítim, že nie som ten prvý...?

Tak, ako veľmi záleží na tom byť v niečom prvý medzi tromi ľuďmi...?

Potom mi zrak sklzáne k Michelovi a mám pocit, že to on je ten prvý... a že ja zostávam tým tretím, ktorý stráca rovnováhu v tomto:

Títo traja ľudia by si mali byť rovnocenní, ak nič viac nechcú, ako iba podvečernú parížsku rovnocennosť troch ľudí v tomto podniku...!“

V ďalších sekundách sa všetko mení:

Oni sú dvaja a ja iba jeden.

Vystavený svetu, ako okolo prechádza akési BMW s Parížanom, ktorý telefonuje. Och, čosi mi pukne v hlave. Och, čosi mi puká v hlave, a ja som pod správou, ktorej nedám meno.

Už ma dávno majú.

Nesúvisí to s BMW, nesúvisí to s tým, kto ma predbehol a kto je materiálne nado mnou...

Každého raz posunú do monopolov, aby ho ohodnotili, a vy vtedy nesmiete kričať, všetko ostatné je v systéme vyhodnotené ako ekonomická položka osobnosti, **lebo ono sa to stále mení (takže je dôležité neskončiť pod mostom):**

Michal mi povie, že Cité Université, komplex, v ktorom sme boli, sú čosi ako internáty.

Zmenilo sa moje vnímanie *tej veľkosti na akúsi malosť.*

Dopíjam posledný, dozviem sa, že Michal predáva svoje diela v rôznych galériách a ceny, za ktoré galérie predávajú jeho diela sa pohybujú okolo 1000 €.

Ak sa predá, jemu z toho padne tak 200 €.

Pozývam ich, umenie pozýva umenie. Všetko ostatné je iba biznis medzi ľuďmi.

Na všetko ostatné pri Michalovi neverím.

Pozývajú ma k sebe na byt, súhlasím, teším sa na čaj.

Ako k nim kráčame, nepamätám sa na žiadnu ženu, ktorá by odvíala naše božstvo tohto večera.

Bývajú vlastne v centre Paríža, v tehlovej zástavbe, vchod pôsobí kultivovane, vchádza sa cez dvojité dvere, za druhými sú čierne mreže.

Vonkajšok i vnútro sú udržiavané, skutočná francúzka stredná trieda, ktorá drží ekonomiku štátu aspoň tak, aby sa Francúzko mohlo stále považovať za svoj vlastný pupok.

Stúpame na štvrté poschodie, výťahom, „ktorý je nepodstatný“, pokiaľ funguje.

Tak myslia ľudia, tak myslím práve aj ja.

Michal má teraz ateliér v byte, keďže z finančných dôvodov mu odmietli ďalej predĺžiť zmluvu na umelecké videnia niekde inde, ako v byte.

Majú aspoň nejaký domov, ako si všimam zariadenie, štruktúru, a poznanie dvoch ľudí (podľa všetkých predmetov bežnej i duševnej činnosti, ktorými **sú**) v byte.

Sadám si na gauč a všimám si malú, ale bohatú (podľa titulov) knižnicu. Zrak mi padne najskôr na Kafku.

Čítal som ho, mám čímsi mapu jeho duše, ktorá preddefinovala stavy a životy v dušiach v druhej polovici 20. storočia „v modernom“ kapitalizme. Preddefinovala duše pre životy, do ktorých sme boli dosadení a nedokázali sme sa vzbúriť, *alebo sme boli potlačení ako Kafka...*

Kafka už bude navždy odsúhlasená **jedna mapa stvorenia ľudského života nielen v 20. storočí**, cesta bytia, ktorá už nemusí byť potlačená, ktorú je zbytočné opakovať, hoci jeho príbeh sa **už opakuje** v státisícoch ľuďoch.

Možno preto ho majú radi a rady.

Možno preto ho mám rád.

Presúvam sa pohľadom na stôl, a uvidím druhú knihu Lucie Piussi.

Automaticky sa jej dotknem ľavou rukou!

- Môžem?

Otvorím si ju a prečítam si zopár viet.

Dá sa písať brutálnejšie, dá sa písať so silnejším okom stvorenia v sebe, lebo ona ho už v sebe má... *Tak nech sa na mňa nehnevá.*

Jej knihu odložím.

- Mám jeden album *Živých kvetov* v mobile... Poznáš tú skupinu? Ona v nej spieva, skladá texty, hrá na gitaru...
- Ona má skupinu? – spýta sa Michal a pozrie sa na Michela. Zoberie do rúk jej knihu a povie zopár slov po francúzky. Michel pokyvka hlavou.

Púšťam dve piesne z mobilu. Pomedzi to sa rozprávame. Keď začína pieseň Daniel Tupý, **zase automaticky** mi vystrelí ukazovák pravej ruky a ukáže na mobil, položený na stole.

„Aspoň na chvíľu sa môžem cítiť ako súčasť nejakej spravodlivosti, vyjadrenej nejakou ženou, ktorá ide pomimo mňa, ale aspoň jej rozumiem...“

Ten pocit je však preč tak rýchlo.

Mierim na toaletu na malú potrebu.

Moja potreba nemá poradové číslo.

*Skutočnosť človeka je **predsalen** vždy iná, tak ako moje parížske zloženie moču?*

Keď sa vrátim, pýtam sa na autorov malieb na stenách. Michal mi najskôr ukazuje jeho umenie, potom Michelove.

Michel má oproti oknu, na protilahlej stene zavesený zarámovaný výtvor s nápisom cez celú plochu *Money*.

Má podklad, ktorým nie sú peniaze. Sú to farby, ktoré vlastne ani nevyzerajú ako farby práve vďaka tomu nápisu.

Ten nápis vymazáva a zároveň stanovuje!

„Je tak obyčajný: *Money*, až je výnimočný tým, že sa mi jednoducho len páči.“

Som hodený do pocitu páči, a nevnímam stenu za tým obrazom. Práve som sa stal súčasťou sveta v jednom z parížskych bytov, **a ten nápis nie je ničím novým, iba zostáva.**“

Súčasťou sveta som bol aj predtým, pravdaže, len som si o tom čímsi dovolil nevedieť, ***dnešný večer.***

Bol to tak oslobodzujúci pocit.

Napijem sa po prvý raz čaju. Michal mi hovorí, čo je to za čaj, ale **obraz Money vyhráva**.

Za mojich chrbtom je zavesený Michelov obraz s hebrejským písmom cez celú plochu... Otočím sa k nemu, keď myslím na **Money**.

Som naspäť:

Michal mi ukazuje učebnicu francúžkeho jazyka a vysvetľuje mi, že dnešní mladí francúzi len sťažka rozumejú zložitosti viet Prousta.

„Dnešné myslenie je jednoduchšie, ale duše v telách, telá v dušiach, ktoré sa stávajú majstrami zostávajú stále rovnaké v sociálnych závodoch na všetkých frontách, ktoré spoločnosť stvorila a zachovala pre tých, ktorí to potrebujú, chcú, upnú sa na duševné závody?!“

Knihu si prelistujem, Michal ma učí jedno francúzke slovo:

„Futuré“... – snažím sa ho vysloviť správne, ale moja prítomnosť to nedokáže (asi kvôli mojej minulosti, koho zaujíma moja minulosť, ak často podla nej otváram ústa a artikulujem?).

A každým vyslovením Futuré sa viac a viac strácam v čase...

Nakoniec držím v rukách čaj ako záchranu, ako niečo, čo sa stalo záchytným vyjadrením:

„Prišiel som k vám na čaj, zvieram čaj v oboch rukách, ako muž, ktorý sa ho bojí pustiť, ktorý má strach pred priepasťou... pretože umenie, ktoré odokrylo všetky rozdiely v poznaní, v sociálnych vrstvách, v budúcnosti, v prítomnosti, v minulosti medzi ľuďmi je presne takéto bolestivé...“

Povieme si *d'alšie* vety o živote v Paríži, o tom, že všade je potrebné bojovať v rozmedzí pravidiel, ktoré boli vytvorené.

Aj Michal vie už svoje tajomstvo o prežití a stráži si ho.

Dopijem čaj, povieme si o knihe slečny Gibovej (Property of nowhere, vyd. Marenčin PT, 2013).

- Ja som uveril jej textom, sú vynikajúce., - povie jeden z nás.

- Môžem ti pustiť niečo po francúzky? – spýtam sa, a som v tom sám. – Že akú má výslovnosť... ten, čo už spieval snád' vo všetkých stavoch mysle...

Púšťam z mobilu Aprés, baterka opäť zahlási núdzový stav.

Púšťam „La vie en rose“. Piatu pieseň.

- No, to je veľmi americká francúzština. Takmer mu nerozumieť'...

Zabúdam na všetko, čo tvorí svet i mňa. Michal sa postaví:

- Keď už si v Paríži, a keď sme sa už dvakrát stretli... Niečo ti dám... Ale nehľadaj za tým žiadny odkaz... – postaví sa a odíde do inej izby.

Zostávam len ja a Michel. Usmejeme sa na seba.

Snažíme sa dohovoriť, pochválím obraz *Money*, i ten s hebrejčinou. Ten však vo mne jednoducho nezostane.

- Have you ever seen Wall of weeping? – spýtam sa, nehľadám prečo, hoci sa pozerám na obraz nad jeho hlavou.

Nerozumie mi.

Cítim lásku. Nejakú. Neskúmam prečo.

Nie je to moja láska. Som len ten, kto ju nachvíľku cíti z niekoho iného pre niekoho iného.

Michal sa vracia, daruje mi náčrt Majakovského. Balí ho do obalu, na ktorom je napísané:

NEGATIF+.

- Mám rád Majakovského texty, ale som sklamaný z jeho života... – a s týmito slovami mi podáva zabalený fixkový portrét.
- Bol to aj hráč na gitare... aspoň myslím... – podotknem.

Michal to ihneď prekladá Michelovi.

Prejdeme do predsiene.

- Michal, ako sa povie po francúzky Múr nárekov?
- Prečo?

- To ma napadalo, keď som uvidel... ten posledný... vlastne... ten obraz, ktorý bol nad mojou hlavou... ako som sedel vo vašej obývačke... Chcel som sa spýtať Michela, či bol niekedy pri Múre nárekov.

Michel sa iba pousmeje pri preloženej vete. Pokrúti hlavou.

- A ty si bol?
- Nie. Môj otec bol.

Podávame si ruky.

Otvárajú mi dvere. Vychádzam, poriadne pritom „zovriem“ ten portrér.

Zatvárajú dvere.

Zostávam chvíľku stáť a snažím si spomenúť, ako mi Michal vysvetľoval, ako sa dostať na zastávku metra.

Cítim sa nachvíľku ako *v nejakom bludisku*. Tu je to reálny pocit. Nedokážem si privolať výťah, lebo ma to nenapadne. Kráčam po schodoch na prízemie.

Hlava mi ide explodovať.

Ako stojím pred dverami s mrežami, nedokážem ich otvoriť, zdá sa mi, že sú zamknuté.

Chvíľu nimi mykám s akýmsi strachom, že som uviazol v nejakej pasti. Neviem v akej a neviem prečo.

Potom *akoby automaticky* (už nepočítam toto slovo!) čosi vo mne otočí mojou hlavou k oranžovému gombíku vedľa dverí. Stlačím ho, nerozmýšľam. Dvere potiahnem a ony sa otvoria.

Ako vychádzam z bytovky, zastavuje na ulici nejaký taxík a z neho vystupujú akýsi po anglicky hovoriaci ženy a muži...

To mi trochu pomáha, nie som zrazu *cudzí* sám?

Ivana, stratil som ťa tak rýchlo – aj tak som všade cudzinec.

Ako kráčam smerom k malému parčíku, ako zastanem pred prechodom, otočím sa a uvidím ich stáť v okne. Kývame si. A ja pocítim radosť. Radosť z toho, že žijem. Radosť z toho, že tu môžem byť. Radosť z toho, že som nachvíľku mohol byť tým, *kým som*, pred niekým, kto bol tiež tým, kým je.

Precit'ujem všetko tak ostro. Všetky vnemy sú ako tie najlepšie fotografie, ktoré sa striedajú s každým privretím a otvorením očí.

Zrazu mi urobí radosť, ako prebehnú dve mladé dievčatá cez cestu na čerstvú červenú a kričia pritom, držia sa za ruky. Sú šťastné.

Ľudí vnímam konečne ako parížske more bez toho, žeby som sa v ňom topil.

Fúka vietor a jemne mi ohýba portrét v rukách.

Nastupujem do súpravy metra.

Ako sa opieram o tyč, odfúknem si, okolo prechádza snád' ani nie osemnásťročné dievča, je nízke, *ale postavu má bezbolestnú pre všetko, čo také dievča môže chcieť od života, ak je úprimná sama k sebe*, zastane, stretneme sa očami, a ona povie zreteľne nahlas:

- **Merci...**

Nerozumiem, prečo mi to povedala. Jednoducho sa iba pozriem na ten zabalený portrét. A potom sa ju snažím nájsť aspoň pohľadom.

Už ju nenájdem.

---

jún, júl 2012

upravené október, december 2012